

IARNA IN MUNȚI

ANUL XII No. 572
5 IANUARIE 1938

NOUL GUVERN GOGA

In urma demisiei cabinetului Tătărescu, M. S. Regele Carol II a însărcinat pe dl. Octavian Goga, președintele partidului național-creștin, cu formarea noului guvern. Fotografiiile noastre înfățișează :

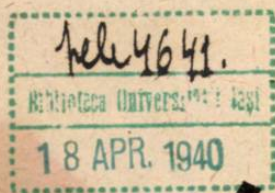
Noul Cuvern. Dela stânga spre dreapta : d-nii Gheorghe Cuza, Dinu Simian, Armand Călinescu, Radu Irimescu, Istrate Micescu, dr. Gheorghe Banu, A. C. Cuza, Inginer Gigurtu, Octavian Goga, Alexandru Hodoș, Tilică Ioanid, Virgil Potârcă, Ion Petrovici, V. Rădulescu-Mehedinți.

Noul prim-ministru, d. Octavian Goga, la masa de lucru.

Președintele consiliului de miniștri, d. Octavian Goga, făcând declarații presei.

PATRU ANI DELA MOARTEA LUI I. G. DUCA

La biserica Visarion s'a oficiat un parastas, cu prilejul împlinirii a 4 ani dela moartea lui I. G. Duca. Fotografia noastră înfățișează pe fruntașii partidului liberal părăsind biserica Visarion.

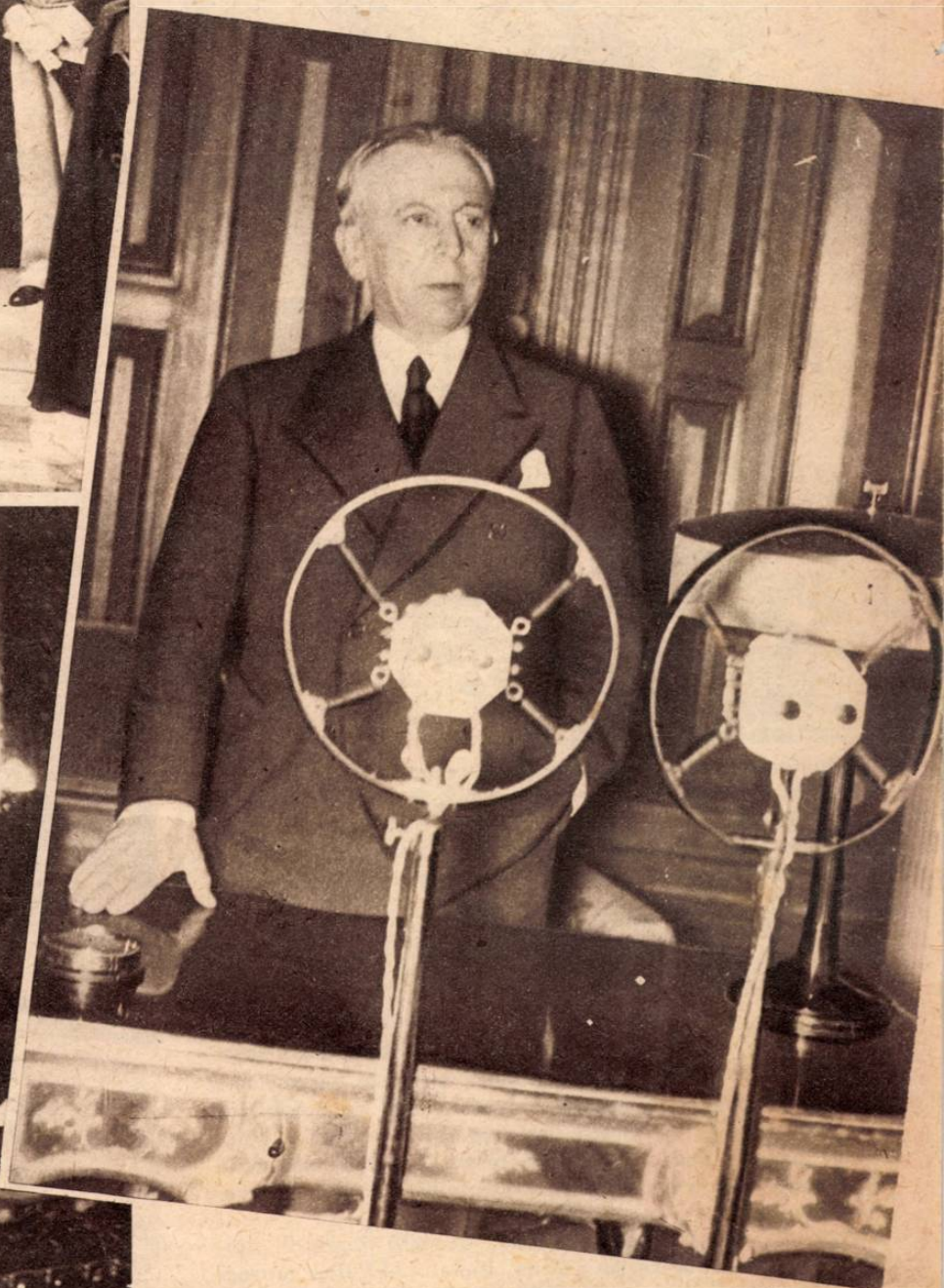
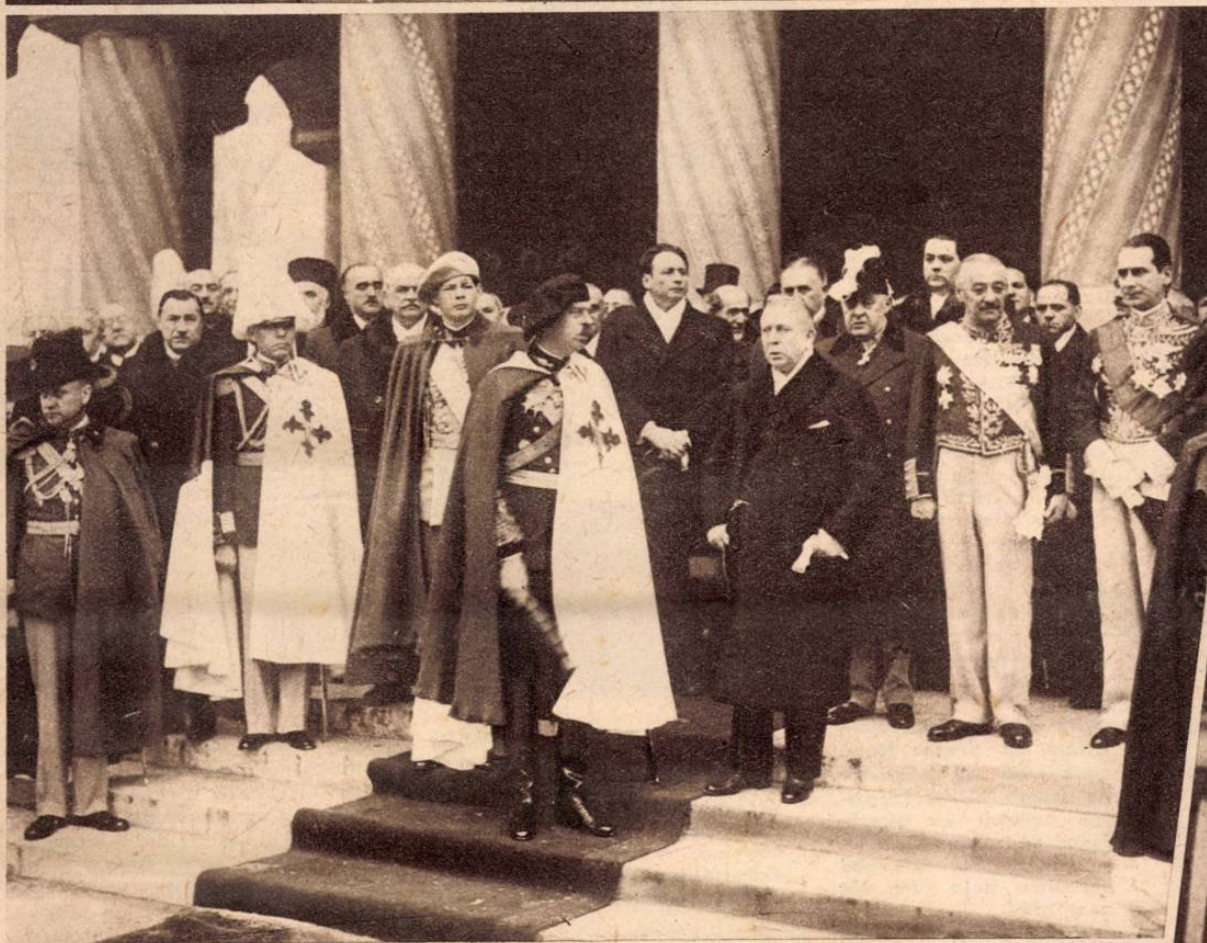

ANUL NOU LA PALATUL REGAL IN SALA TRONULUI.

M. S. Regele Carol II și Marele Voevod Mihai, în timpul cuvântării de urare a Decanului Corpului diplomatic, Monseignorul Cassulo, nunțul papal.

ANUL NOU LA PATRIARHIE.

M. S. Regele Carol II, Marele Voevod Mihai, d. Octavian Goga, președintele de consiliu și membrii guvernului și ai Curții, primind defilarea.

Domnul Prim-ministru Octavian Goga expune programul guvernului la radio.

Membrii Corpului diplomatic semnează în registrele Palatului, cu prilejul Anului Nou.

OCHII ȘI URECHILE LUMII

EXPOZIȚIA DIN 1939

IN timp ce aviația japoneză scufunda pe fluviul chinez, Yang-Tse, o canonieră americană cu personal cu tot, prințul Chichibu, fratele împăratului Japoniei, adera la expoziția mondială din 1939. Italia și-a anunțat participarea, alocând o sumă de 525.000 dolari. Insulele Hawai nu s'au lăsat mai prejos și au votat o sumă de 300.000 dolari pentru pavilionul lor. Expoziția se va deschide în ziua de 3 Aprilie 1939, la New-York, în parcul Flushing Meadow, iar amenajarea celor 160 hectare a costat până acum 450 milioane dolari. Pe un drum de 30 km. se plantează 260.000 copaci, cari vor duce la locul expoziției, intitulată „Viața viitoare”. Din 59 de țări invitate, au răspuns, până astăzi, 37, printre cari se numără China și Japonia, Germania și Sovietele.

Presa americană susținând campania de vânzare a acțiunilor, în valoare de 27.829.000 dolari — pentru că orice fac americanii trebuie să fie bazat pe acțiuni — afirmă că expoziția va fi o conferință a păcii, a desarmării și a prieteniei mondiale. Americanii sunt oameni de afaceri, deci prevăzători. Când li s'a scufundat canoniera, s'au supărat rău dar s'au împăcat ușor. Războiul chino-japonez și alte războaie sunt și trebuie să fie afaceri, al căror bilanț se încheie

Abuna Ioan, actualul patriarh al bisericii kopte care-și are reședința la Cairo. Dacă hotărîrea Italiei va fi definitivă, el va fi ultimul cap al bisericilor din Abisinia și Egipt, unite de 1500 ani.

Planul expoziției mondiale din New-York din anul 1939. Această „lume a viitorului” are în centrul ei o perisferă cu un diametru de 66 metri, așezată pe opt coloane. Scări de sticlă vor conduce în interiorul acestei sfere, spre o galerie de unde se va putea admira aspectul lumii viitoare. Un obelisc numit trylon va fi cel mai înalt vârf de pe continentul nou. Congresul american a asigurat 3.000.000 dolari, statul New-York 2.200.000 dolari, iar orașul New-York 1.200.000 dolari. De pe acum, biroul Expoziției publică un buletin lunar de informații. Americanii țin să întrecă expoziția dela Paris din anul 1937.

Austria își reface visul ei de măreție. Atâtea evenimente răscoleau valuri amenințătoare în jurul ei. Dar Viena nu poate uita. Își adăpostește pe membrii fostei case domnitoare și cultivă, cu evlavie, valsul de odinioară. De curând, a redat membrilor Casei de Habsburg, averea confiscată la prăbușirea imperiului. Cele patru castele de pe fotografia noastră: Vösendorf, Laxenburg, (dela stânga spre dreapta, sus) Eckarstau și Orth (jos) au fost redat casei de Habsburg, de către guvernul austriac.

la conferințele de pace: după socoteala lor, războaiele vor ține până în anul de grație 1939. Și când va fi nevoie de încheierea socotelilor, Expoziția dela New-York va oferi cel mai bun prilej pentru „conferința de pace și desarmare”. Să ne pregătim, deci, pentru 3 Aprilie 1939.

O NOUĂ LUPTĂ POLITICĂ

MAREA majoritate a populației din Abisinia e de religie creștină koptă. Biserica koptă abisiniană e condusă însă de patriarhul care-și are reședința la Cairo, în Egipt. Creștinii egipteni, aparținând aceluiași biserici se simțiau, oarecum, uniți cu abisinienii. Anglia, stăpâna de ieri și protectoarea de astăzi a Egiptului, încuraja această legătură spirituală între cele două țări, care era în armonie cu interesele ei, în zona Canalului de Suez.

De când Italia a cucerit Abisinia, această legătură „spirituală” a început să se clatine. Italiei nu-i putea conveni această „dominație” a Egiptului, recte a Angliei, peste noua ei colonie. Nu se putea ca Abisinia să fie sub dependența unei zone de influență a Angliei.

Dar lovitura nu putea surveni dintr'odată. Italia n'are interesul să ridice Egiptul împotriva ei. Totuși, hotărîrea a fost luată. Italia s'a decis și a înființat biserica koptă

In fața bisericii kopte din Cairo, demons ranții protestează împotriva numirii unui patriarh la Addis-Abeba.

abisiniană independentă. Abuna — patriarhul — nu va mai fi cel din Cairo. Abisinia va avea o biserică autocefală. După 1500 de ani de legătură între ele, cele două biserici din Abisinia și Egipt, se vor desface.

De aici, o serie de incidente. Egiptenii au organizat demonstrații împotriva hotărârii Italiei. E ceea ce doria și Anglia. Lupta care se dă în lumea arabă, între Anglia și Italia, a luat un nou aspect. Pornind de la această problemă religioasă, lupta politică se va desfășura după toate regulile intereselor celor două state.

UN COPIL AL SECOLULUI

NAPOLÉON Bonaparte intrase în legendă.

O nouă generație, crescută lângă veteranii de la Moscova și de la Piramide, visa zorile unor vremuri glorioase. Copiii eroilor lui Napoleon vorbeau de glorie, dar atmosfera din jurul lor era pașnică și monotona.

Atunci apărură Alfred de Musset. Crescut și el în atmosfera legendară a marelui Corsican, visul lui era fantasmagoria eroică, zăgărită de bătrânii veterani. Dar în jurul lui, oamenii erau practici. Tânără burghezie nu dorea gesturi mari, aventuri extravagante, ci afaceri. Père Goriot era prezent peste tot. Gânditorii veacului erau și ei oameni pozitivi, calculați. Lumea, construită de ei, avea dimensiuni precise, geometrice. Musset căuta un refugiu, ca oricare tânăr. Singura lume, unde aventura putea să treacă peste limitele permise de societate, era lumea dragostei. Atunci, Musset scrie acea sguduitoare mărturisire intitulată:

„Confessions d'un enfant du siècle”. „Astrul de gheață al rațiunii și razele sale, ca și ale zeiței reci a nopții, răspândind o lumină fără culoare, învălă lumea” — scrie el de la început. Musset cu tot tineretul veacului respingea lumea rece a rațiunii și dorea atmosfera eroică din timpurile legendare ale lui Napoleon.

Poezia lui, plină de un romantism fantastic, era singurul refugiu al acelui tineret. Trecuse vremea faptelor eroice. Dar tineretul se oprea la toate răspântiile, cerând acțiune, fapte mari, glorie și înfrângere. S'au împlinit 100 de ani de la apariția spovedaniilor lui Musset. Glasul acelui copil al secolului pare că răsună și astăzi. Tineretul crescut lângă veteranii marelui război, visează aceleași legende. Carte

lui Musset devine actuală. Japonezii nu sunt oamenii nordului. Clima rece nu le priște și oricâte teritorii au cucerit și vor mai cuceri în China, excedentul populației nu va merge spre aceste pământuri. În Coreea, cucerită în anul 1905, abia trăiesc 30.000 de Japonezi. În schimb, sute de mii de Japonezi emigrează spre Sud, în insulele Filipine și cele din arhipelagul din jurul Oceaniei. Dar visul lor e Australia. Clima și bogățiile acestui continent, unde la 1 km. pătrat abia există un locuitor, este ținta Japonezilor. Anglia știe perfect acest lucru. De aceea nu se prea amestecă în războiul chino-japonez. Înaintarea japonezilor în China sustrage Australia din zona ofensivei japoneze. Dar Australia nu lipsește din planul cuceririlor japoneze. Lucrul acesta a fost mărturisit, deocamdată, de un ziar italian, care a afirmat că Japonia se va îndrepta, în curând, spre Sud, cu destinația: Australia.

Continutul acesta, cel mai mic de pe glob, e, în afară de importanța strategică, un izvor nesecat de bogății. În fiecare an sosesc la Londra un milion și jumătate baloturi de lână din Australia. Aceste baloturi reprezintă lână a 100 milioane oi. Anglia nu consumă această lână

importată. O întreagă industrie o transformă în postav, care este apoi exportat în toate țările lumii.

În ziua când Japonia ar pune stăpânire pe Australia, întreaga industrie a Angliei s'ar prăbuși. Iată numai unul din aspectele viitoarei ciocniri între Anglia și Japonia. Deocamdată Australia a oprit, de câțiva ani, intrarea Japonezilor și așezarea lor pe continent. Ceea ce se întâmplă astăzi în China e numai un preludiv al viitoarei ciocniri între interesele antagoniste ale Angliei și Japoniei, în această parte a lumii.

Sfinxul n'a vorbit până astăzi, deși legende spun nenumărate fapte ale omnirii cu mii de ani în urmă. În bezna pustiei, el stă neclintit. Americanii s'au hotărât să-l lumineze. Ca simplă curiozitate sau pentru reclamă! Fapt e că într-o noapte, Sfinxul a fost fotografiat și zămbetul lui misterios a fost scos din întunecul pustiei.

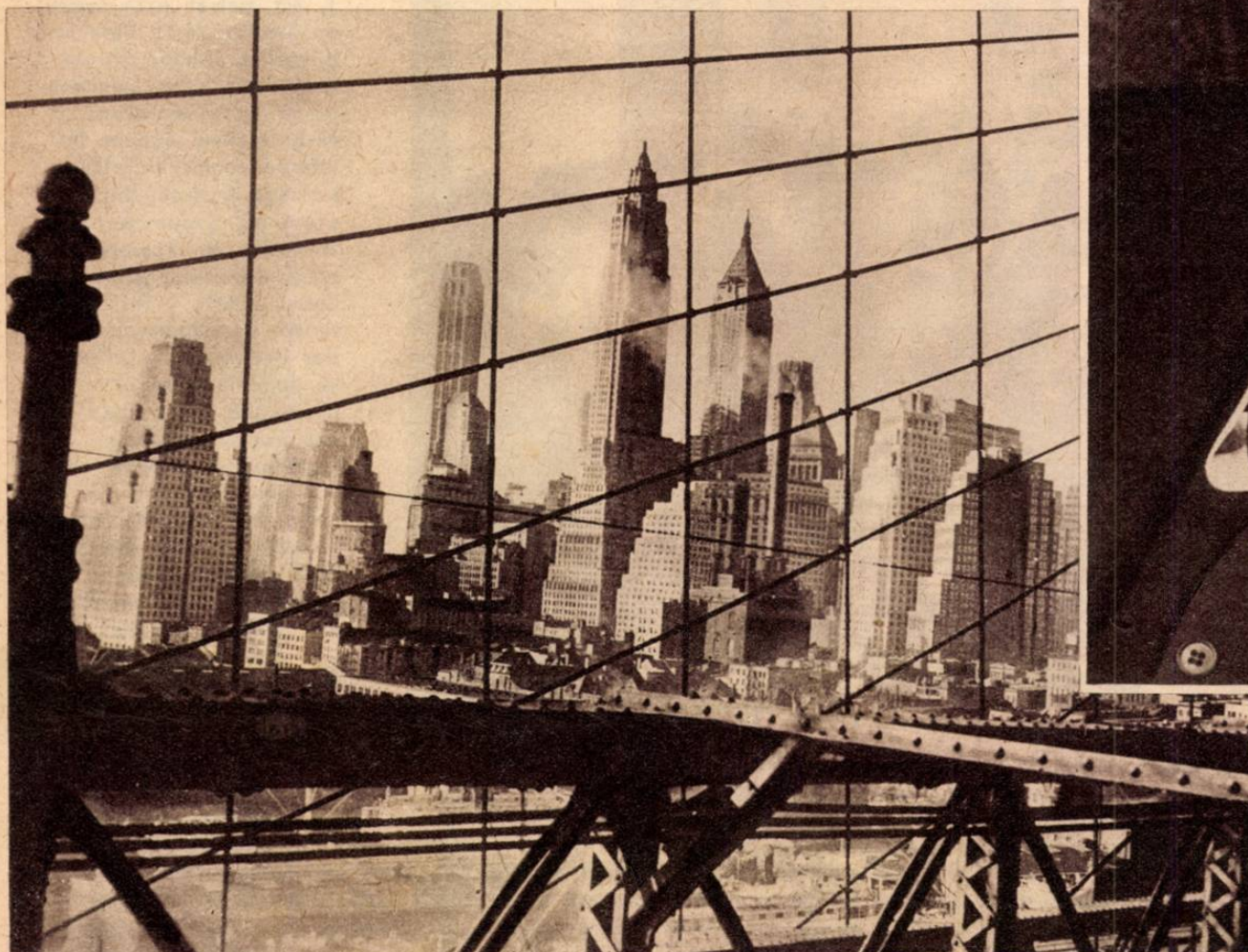

De prin lume adunate...

NEW-YORK-UL DUPĂ ZĂBRELE

Paul Morand, scriitorul familiarizat cu atmosfera marilor orașe, globtrotterul marilor metropole, a scris un imn celei mai mari minuni urbanistice — New-Yorkul. Omul cu sensibilitatea ascuțită, căruia nu-i scăpa nicio trăsătură originală a marilor orașe, a rămas cu răsuflarea oprită, când a ajuns în fața orașului uriaș cu sgârie-nori. Parisianul care trece nepăsător prin Berlin și se oprește doar o clipă la Londra să vadă unele curiozități, aleargă ca un novice pe arterele orașului New-York.

După părerea lui, New-Yorkul e ultima minune a lumii și culmea imaginației arhitectonice. Nicio descriere nu e în stare să redea grandoearea acestei uriașe metropole. New-York-ul e orașul vârtejului și al imaginației suprareale. Fotografia noastră, luată de pe podul Brooklyn ne arată un „colț” al acestei minuni a muncii omenești.

A MURIT FRANK B. KELLOG

Credeau bătrânii în puterea magică a cuvântului și aveau, poate, dreptate. Cuvântul pecetluia cele mai complicate afaceri și tot el prezida destinele popoarelor. Deaceia, când Woodrow Wilson a rostit cele zece puncte ale păcii, popoarele și armatele s-au grăbit să-l asculte.

De atunci a urmat o serie de conferințe, unde s-au ilustrat o serie de campioni ai cuvântului. Primul mag a fost Briand, supranumit *Briand la Paix*. În cele mai grele momente ale diverselor tratative, intervenția „verbală” a lui Briand a fost decisivă pentru încheierea unui pact. Orice situație critică internațională se rezolvă printr'un pact. Această pactomanie geneveză ajunsese proverbială.

Până a venit Frank B. Kellog și a vrut să pună capăt discuției. Împreună cu Briand a propus... un nou pact, pe care-l credea ultimul. Omenirea renunță în mod solemn și pentru totdeauna la războiu. Acesta a fost ultimul pact, după care au început înarmările. Frank B. Kellog a crezut în puterea cuvântului și a crezut că simpla condamnare a războiului e suficientă să-l înlăture. A fost ultima sforțare a bătrânilor. Briand a murit de mult. Kellog și-a dat obștescul sfârșit în aceste zile de grea cumpănă pentru pace. Cu moartea lui Kellog, s'a stins ultimul ecou al cuvântului. Glasul armelor s'a dovedit mai puternic.

CRĂCIUNUL LA UMBRA PIRAMIDELOR

Un grup de excursioniști au fost surprinși de ziua Nașterii Mântuitorului la poalele piramidelor. Pe „drumul lor în Egipt”, excursioniștii au improvisat un pom de Crăciun și în această atmosferă rustică și evocatoare au sărbătorit steaua, care s'a ridicat, cu 1937 ani în urmă, pe acest cer al Orientului.

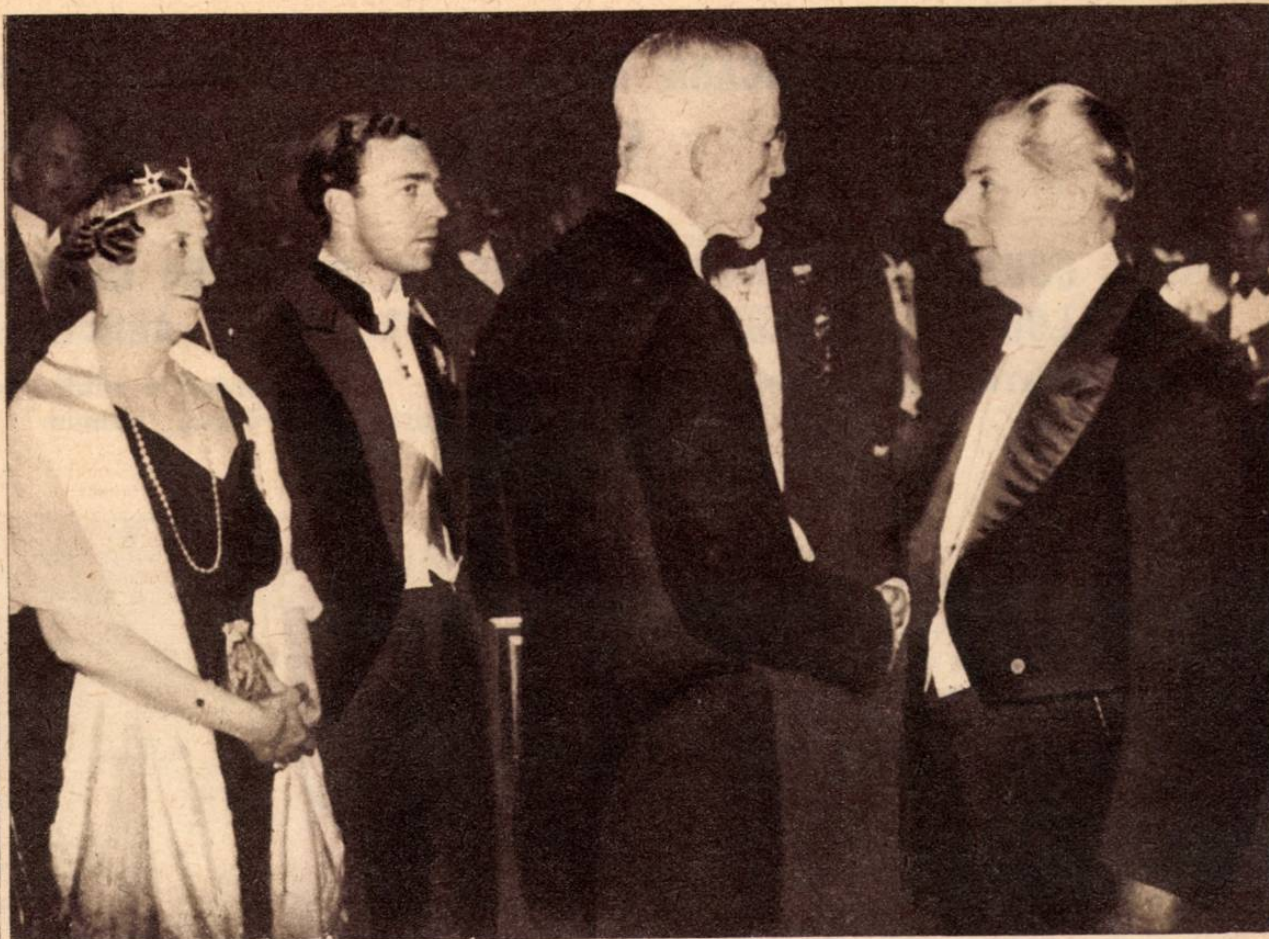

VICTORIA GENIULUI AMERICAN

Rostind cuvântul America, îți închipui pământul acestui continent răscolit până la ultimul metru și încorsetat în fier și beton. Uriașa industrializare trebuie să transforme Statele-Unite într-o uzină dela țărmurile Oceanului Atlantic până la coasta Pacificului.

Păreră greșită. Statele-Unite au încă multe pământuri virgine, pâraie sălbatice, râuri nestrunite și fluvii, a căror revărsare e mereu amenințătoare.

Americanii duc încă lupta cu forțele naturii. La Black Canyon au zidit, de curând, un dig imens. Pe ambele laturi au ridicat două statui, cari simbolizează victoria omului. „Santinela”, de bronz din fotografia noastră e opera arhitectului D. I. W. Hansen și simbolizează victoria geniului omenesc.

PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

Roger Martin du Gard, unul dintre cei mai celebri romancieri ai Franței, a primit premiul Nobel pentru literatură, pe anul 1937. Premiul în valoare de peste un milion de franci francezi i-a fost acordat nu numai pentru talentul, dar și pentru caracterul pacifist al operii sale. S'a avut, mai ales, în vedere, romanul „En été 1914”, în care du Gard descrie drama răboiului oglindită în sufletul eroilor săi.

Din anul 1901, de când datează premiul Nobel pentru literatură, au fost premiați următorii scriitori: 1901, Sully Prudhomme (Franța); 1902, Mommsen (Germania); 1903, Ajörnson (Norvegia); 1904, Mistral (Franța) și Echegaray (Spania); 1905, Sienkiewicz (Polonia); 1906, Carducci (Italia); 1907, Kipling (Anglia); 1908, Euchen (Germania); 1909, Selma Lagerlöf (Suedia); 1910, P. Heyse (Germania); 1911, Moeterlinck (Belgia); 1912, Hauptmann (Germania); 1913, Tagore (India); 1914, neatribuit; 1915, Romain Rolland (Franța); 1916, Verner v. Heldenstamm (Suedia); 1917, Pjellerup și G. Pontopfidan (Dane-marca); 1918, neatribuit; 1919, Spitteler (Elveția); 1920, Hamsun (Norvegia); 1921, Anatole France (Franța); 1922, Benavente (Spania); 1923, W. B. Yeats (Irlanda); 1924, Reymont (Polonia); 1925, Shaw (Anglia); 1926, Grazia Deledda (Italia); 1928, Sigurd Undset (Norvegia); 1929, Thomas Man (Germania); 1930, Sinclair Lewis (Statele Unite); 1931, E. A. Karlfeldt (Suedia); 1932, J. Galsworthy (Anglia); 1933, Ivan Bunin (Rusia); 1934, L. Pirandello (Italia); 1936, Eugene O'Neill (Statele Unite).

Fotografia noastră reprezintă pe regele Gustav al Suediei, înmânând premiul Nobel, scriitorului francez, Roger Martin du Gard.

FRUNTAȘ ARAB PENTRU TRATATIVE CU ENGLEZII

Palestina e sub bombe. Englezii, decizi să-și realizeze planul lor de împărțire a Palestinei, au întâmpinat rezistență hotărâtă a Arabilor. Teroarea e necruțătoare de ambele părți.

Dar sunt unii arabi cari cunosc istoria cuceririlor engleze, îndărătnicia Albionului și deaceea înclină spre un compromis. În locul luptei cu armele, ei preferă tratativele. În fruntea acestei grupări stă dr. Abdul Rahman Shahbender, unul dintre fruntașii Arabilor din Siria și Palestina.

O CLASIFICĂȚIE AMERICANĂ DE MARE IMPORTANȚĂ, ÎN LEGĂTURĂ CU DESCOPERIREA ÎN JAVA A UNUI NOU CRANIU DE OM-MAIMUȚĂ

LOCUL OCUPAT DE PITHECANTHROPUS (AL PATRULEA CRANIU DIN STÂNGA) ÎN ARBORELE GENEALOGIC AL OMULUI. — PITHECANTHROPUS ÎN ARBORELE GENEALOGIC AL OMULUI.

„OMUL ÎNTRE PRIMATE:” Arborele genealogic reprezentând evoluția raselor umane și a speciilor de maimuțe, dintr'un strămoș comun

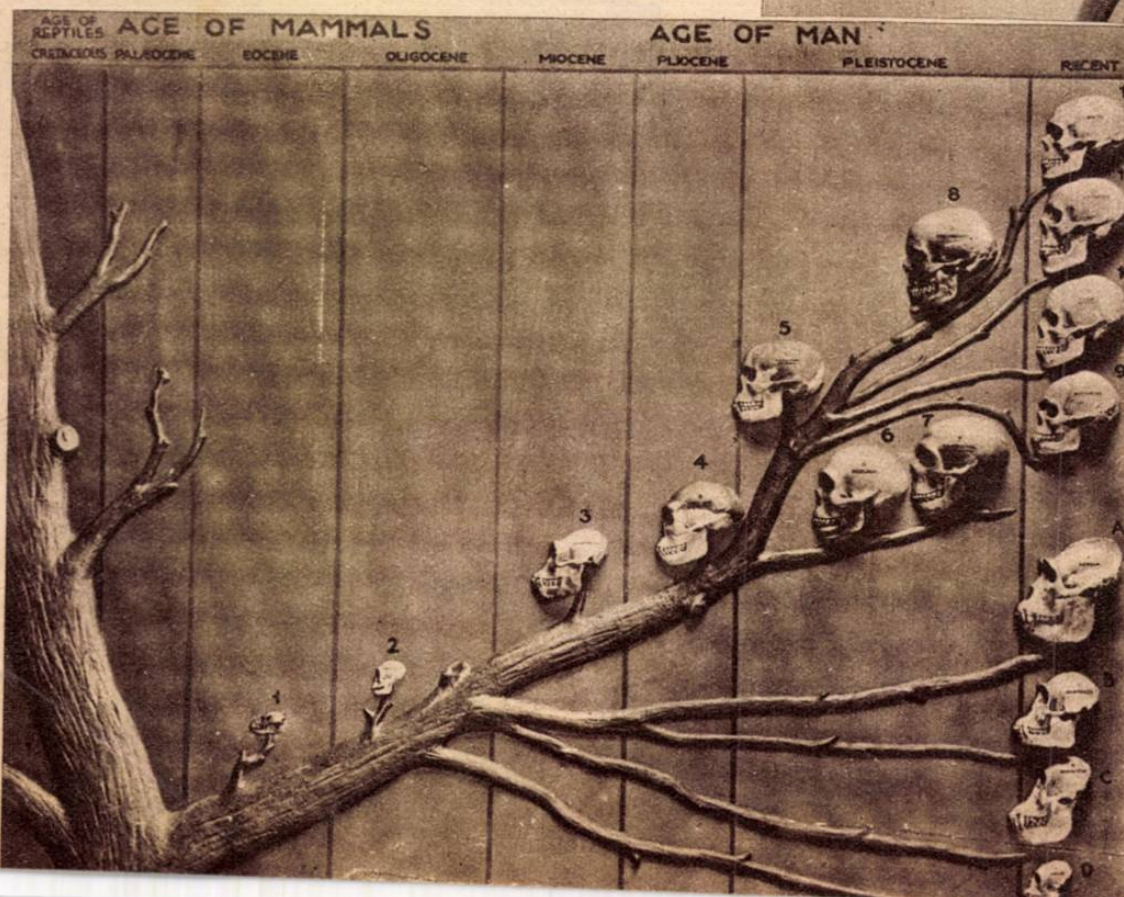
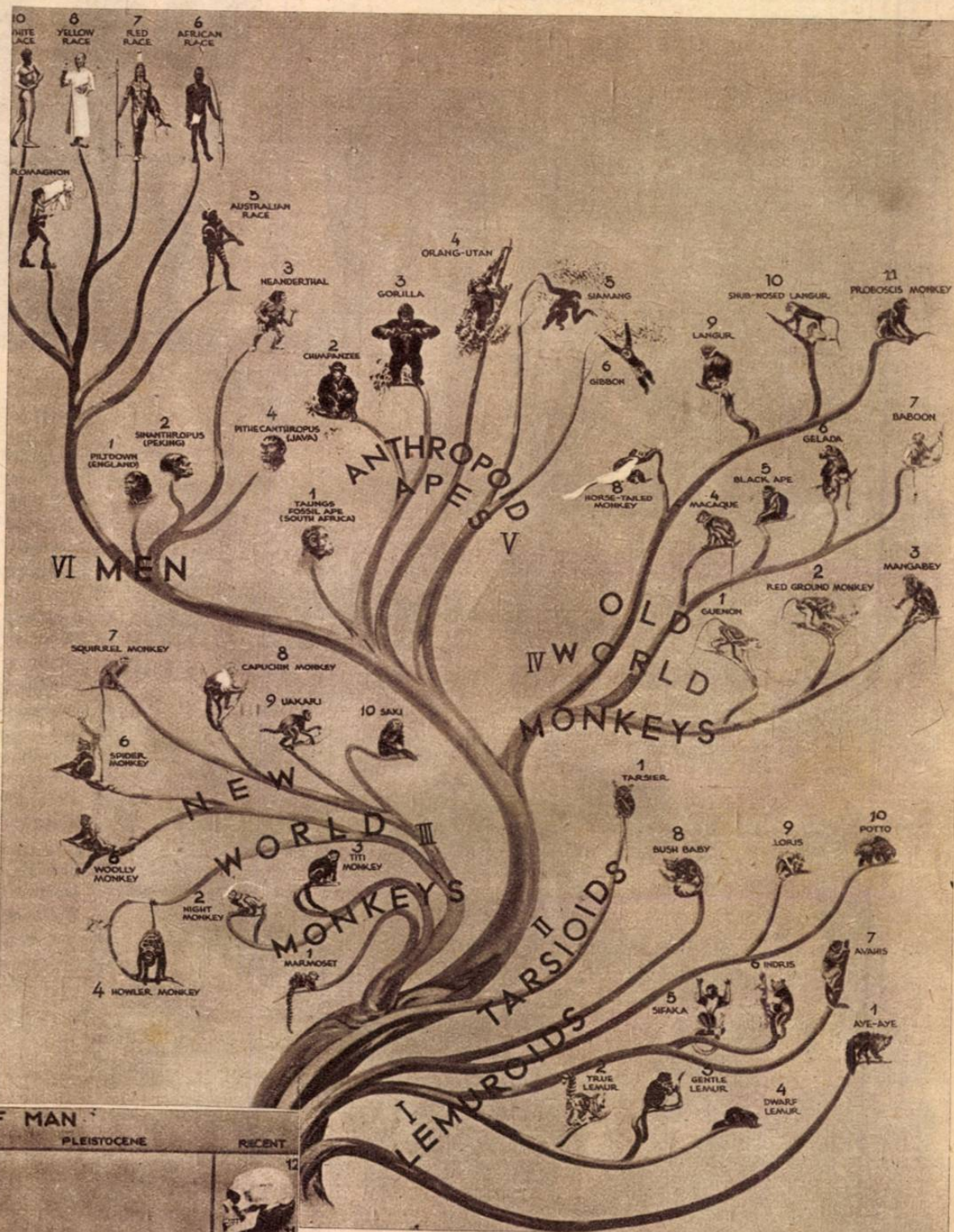
Recenta descoperire a unui nou craniu de Pithecanthrop om-maimuță în Java a suscitat un viu interes, în cercurile antropologilor.

Descoperitorul, d-rul G. H. R. Koenigswald ale cărui concluzii au fost confirmate de către Sir Arthur Keith a plasat definitiv pithecanthropul în specia omenească, punând astfel capăt unei lungi controverse. D-rul von Koenigswald a spus: „Pithecanthropul trebuie considerat cacea mai primitivă ființă umană ce s'a descoperit până acum, mai primitivă chiar decât Sinanthropul. Aceste două tipuri se situează foarte aproape unul de altul, ilustrând originea oamenilor și a maimuțelor, dintr'un strămoș comun.

Cheea acestui „Arbore Genealogic al Omului” o găsiți în următoarea clasificare americană, făcută în legătură cu descoperirea unui craniu de „om-maimuță”, în Java: 1) Primat primitivă (*Notharctus osborni*), craniul și maxilarele-fosile, reconstituite din epoca Eocenă, Wyoming, U.S.A. Originalul se află la muzeul american de istorie naturală, New-York. 2) Antropoid prototip. Reconstrucția s'a făcut pe baza maxilarelor fosile (*Propliopithecus haeckeli*) din epoca Oligocenă, Egipt. Originalul se află la muzeul din Stuttgart (Germania). 3) Antropoid primitiv. Reconstituire bazată pe maxilare-fosile (*Dryopithecus frickoe*, etc.) din epoca Miocenă, India. Fosile se află la Muzeul American. 4) Trinitul, maimuța-om. Reconstituire bazată pe cutia craniană-fosilă (*Pithecanthropus erectus*) din ultima parte a epocii preistocene Java. Originalul se află în muzeul Teyler din Haarlem, (Olanda) 5) Omul din Piltown. Reconstituirea pe baza craniului fosilă din New-York și pe maxilarul inferior

thropus dawsoni) din epoca pleistocenă, Anglia. Originalul aflător în muzeul britanic (Istorie Naturală). 6) Omul din Haidelberg. Reconstituire bazată pe maxilar fosilă (*Homo heidelbergensis*), din ultima parte a epocii pleistocene, Germania. 7) Omul din Neanderthal, Craniu-fosilă și maxilar, refăcute pe ici pe-colo, din epoca de piatră, Europa. Originalele se află în muzeul de istorie naturală din Paris. 8) Omul Cro-Magnon. Craniu fosilă și maxilar, de pe la sfârșitul epocii paleolitice, Franța. Originalul aflător în muzeul din Paris. 9) Negru australian. Una dintre cele mai primitive rase omenești. 10) Hotentot, reprezentând grupa de rase negre. 11) Chinez, reprezentând grupa mongolă. 12) American, reprezentând grupul caucazian. A) Gorila, Africa. B) Cimpanzeul, Africa. C) Urangutan, Borneo. D) Gita

Cliseul de față este reproducerea unei planșe dela Muzeul de Istorie Naturală din New-York.

Reproducem o planșă, din cartea doctorului Koenigswald. Am numerotat indicațiunile englezești din această planșă, așa încât traducerea lor să poată fi urmărită de cititori:

I. Lemuroidele: 1. Aye-aye; 2. Lemur original; 3. Lemur blând; 4. Lemur pitic; 5. Sifaka; 6. Indris; 7. Avahis; 8. Puil de tufiș; 9. Loris; 10. Potto.

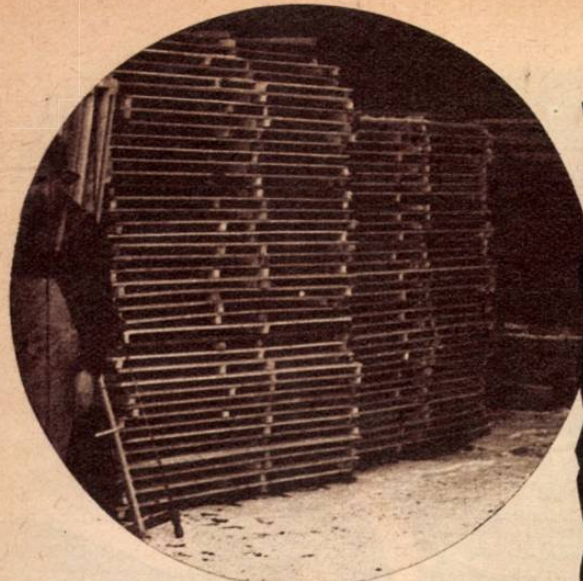
II. Tarsioidale: 1. Tarsier.

III. Maimuțele lumii noi: 1. Marmoseta; 2. Maimuța nocturnă; 3. Maimuța Titi; 4. Maimuța urlătoare; 5. Maimuța flocoasă; 6. Maimuța păianjen; 7. Maimuța veveriță; 8. Maimuța călugăr; 9. Uakari; 10. Saki.

IV. Maimuțele lumii vechi:

1. Guenonul; 2. Maimuța roșie; 3. Mangabey-ul; 4. Macacul; 5. Maimuța neagră; 6. Gelada; 7. Babonul; 8. Maimuța coadă de cal; 9. Langurul; 10. Langurul cârn; 11. Maimuța năsoasă. V. Maimuțele antropoide: 1. Taungul-maimuța fosilă (Africa de Sud); 2. Cimpanzeul; 3. Gorila; 4. Urangutanul; 5. Siangmangul; 6. Gibbonul. VI. Omul: 1. Omul din Piltown (Anglia); 2. Sinanthropus (Peking); 3. Omul de Neanderthal; 4. Pithecanthropus (Java); 5. Rasa australiană; 6. Rasa africană; 7. Rasa roșie; 8. Rasa galbenă; 9. Cromagnonul; 10. Rasa albă.

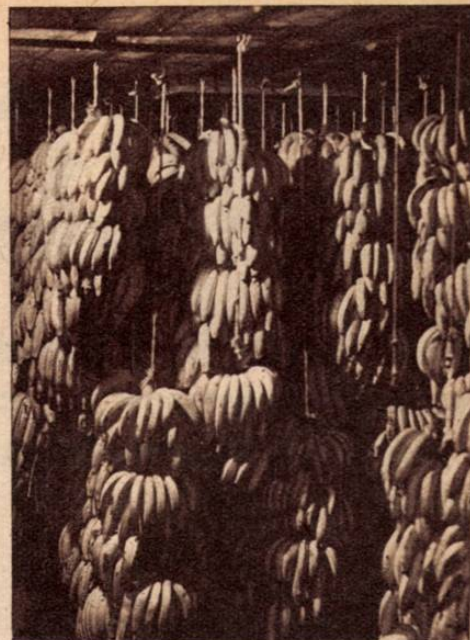
Statele din nordul Europei, care contează drept cele mai mari producătoare de lemn din lume, au nevoie de devize și continuă să exporte lemnul la prețuri foarte ieftine. Astfel se ajunge ca lemnul să fie mai ieftin în Anglia decât în țara lui, Finlanda, deși la prima se mai adaugă speze de vamă și transport.

Economia încâtușată

Vor reuși economiștii s'o libereze?

Din cauza marilor taxe vamale, puse la import, s'a ajuns în Brazilia ca pentru aceiași bani cu care cumperi o cravată de mătase, să poți căpăta 400 de banane.

În Cehoslovacia, o pereche de pantofi de damă, costă 50 de coroane. În Elveția, banii aceștia abia ajung pentru a tălpi aceiași pereche de pantofi.

CRIZA se ameliorează în toate țările. Va trebui să se mai lucreze mult însă, până să revină starea normală economică, în lume. Vor trebui desființate încă multe constrângeri vamale, dificultăți de devize, contingentări la import, măsuri pentru limitarea exportului, carteluri, multe state vor trebui să renunțe la autarhie, spre a se realiza un compromis între producție și consum, între cerere și ofertă.

Economia este absolut internațională. Dacă scade nivelul salariilor în Ungaria sau Polonia, în timp ce prețurile interne rămân aceleași, sute de „culi” din plantațiile de curmalii ale Irakului sau Egiptului și duzini întregi de lucrători în porturile Basra, Alexandria sau Triest, vor rămâne fără post; căci curmalele sunt un lux, pe care populația din Budapesta sau Belgrad — având salariile scăzute — nu și-l va mai permite. Dimpotrivă însă, dacă salariile se urcă în Anglia sau Jugoslavia, aceasta va constitui un eveniment foarte important pentru industria de jucării din Germania. Chile a sărăcit, din pricină că Europa nu-și mai procura silitra în apus, ci o înlocuia cu un surogat fabricat în Germania.

Dacă în 1914, mărfurile de aceeași calitate, aveau prețuri egale, acum prețurile sunt diferite. Legate de ea au influențat o apărare a producției interne, și astăzi, cu toată ameliorarea crizei, aceleași mărfuri au diferite prețuri, în diferite țări. De ex-

emplu, în Germania, un kilogram de făină costă cât trei kilograme din aceeași făină, în Jugoslavia. Șapte kilograme trei sferturi de cartofi au în Ungaria aceeași valoare cu patru kilograme în Elveția. În Statele Unite se pot cumpăra pentru un șiling 350 grame de cafea, pe câtă vreme în Austria, numai 70. În Elveția opt kilograme de cărbuni (în Italia 5 kg. cărbuni) costă tot atât cât 22 kilograme, în Danemarca. Nu rare ori reiese, la comparații, că mai ales în micile state cu posibilități slabe de debit și mari taxe vamale, prețul intern al mărfurilor este mult mai ridicat decât prețul de export. Să ne gândim la țările baltice și la încercările lor de dumping al lemnului.

oprească această cafea drept compensație a cheltuielilor de transport; această companie chemă vaporul înapoi în patrie, și în Octombrie 1936, după un vagabondaj de patru ani, vasul intră iar în portul brazilian de unde plecase, iar primul furnizor nu găsi ceva mai bun de făcut decât să răscumpere încărcătura și s'o distrugă, pentru a nu strica prețul noii recolte.

Dela 1929 până la 1936, exportul internațional s'a micșorat până la 64, 4%. Oare se va putea acoperi pierderile până în anul 1941? În toate continentele, în toate țările, în toate institutele de cercetări economice, în toate casele de comerț și laboratoarele economiștilor, se lucrează cu asiduitate pen-

Mâna de lucru nu este plătită în toate țările la fel, după cum nici condițiile de trai nu sunt aceleași peste tot. În Canada, un lucrător câștigă 160 dolari pe lună, în vreme ce în Chile, el primește numai 100.

Dar nu numai statele, ci chiar marii industriași caută să exploateze marile diferențe de prețuri, în avantajul lor. În Mai 1932, un vapor încărcat cu cafea, părăsea Brazilia. Încărcătura a fost vândută de paisprezece ori, sequestrată de două ori, nouă negustori au dat faliment din pricina ei, apoi un intermediar șopti unei companii de armatori că ar fi bine să

tru eliberarea economiei mondiale, încâtușată. Poate că vor reuși, dacă fiecare este de bună credință; și fiecare trebuie să fie de bună credință, căci se știe că un viitor îmbunătățit nu depinde decât de o economie mondială refăcută.

O scrisoare prin avion, din Franța în Austria, se franchează cu 2,50 franci, în vreme ce dela Viena la Paris, o scrisoare se franchează cu un shiling adică mai mult decât dublu.

UN BILANT

AL MICILOR INVENȚIUNI PE 1937

Născociri mărunte și curioase fac, în America, obiectul unei mari industrii.

Atrebuit cam mult, până ce invențiunile mărunte să fie luate în seamă, dar astăzi când născocitorul unei furculițe ce se rotește, spre a putea apuca spaghetti, al unei apărători pentru nas, sau al unei curse de șoareci, se prezintă la un financiar, spre a-și demonstra aparatul, el nu mai este invitat într-o cameră izolată și încuiată acolo, pentruca între timp cineva să facă apel telefonic, la vreun ospiciu. În zilele noastre, autorul micii invențiuni este introdus imediat în biroul bancherului, unde i se dă o havană fină, din cutia „clientului preferat” și e rugat să procedeze fără întârziere la demonstrație.

Fratele faimoasei Gloria Vanderbilt a inventat mănuși și ciorapi din cauciuc, cu ajutorul cărora bate recorduri de viteză, în apă.

Labă de rață din cauciuc, pentru sporirea vitezei la înot.

Această nouă atitudine, plină de curiozitate față de inventator, este inspirată de constatarea pe care atât financiarul, cât și omul de știință au făcut-o în ultimii ani, că oricât de bizară sau de poznașă ar părea în primul moment o născocire, ea poate avea totuși o idee practică la bază. Invenția mărunță a ajuns astfel a fi recunoscută ca o industrie, până acum neglijată și ale cărei produse, create de imaginația unor oameni considerați până mai acum câțeva vreme, nebuni, pot aduce comanditarului milioane de dolari. Porțile sunt actualmente larg deschise tuturor născocirilor.

Albert G. Burns, președintele Asociației Inventatorilor americani, ne spune că invențiile se împart în două categorii: profesionale și accidentale, 85% dintre vedetele solicitate sunt pentru invențiuni accidentale, iar restul de 15%, pentru invențiuni profesionale.

Invenția profesională ia naștere când se simte nevoia unui aparat, care să aducă un anumit serviciu iar inventatorul se așterne serios și științificește pe lucru. Nevoile de acest fel sunt cu sutele și nu încap în două, că mii de inventatori lucrează la realizarea lor. Printre ele s'ar număra și următoarele:

Ciorapi cu vârful și călcăiele înlocuibile, făcând inutil cârpițul.

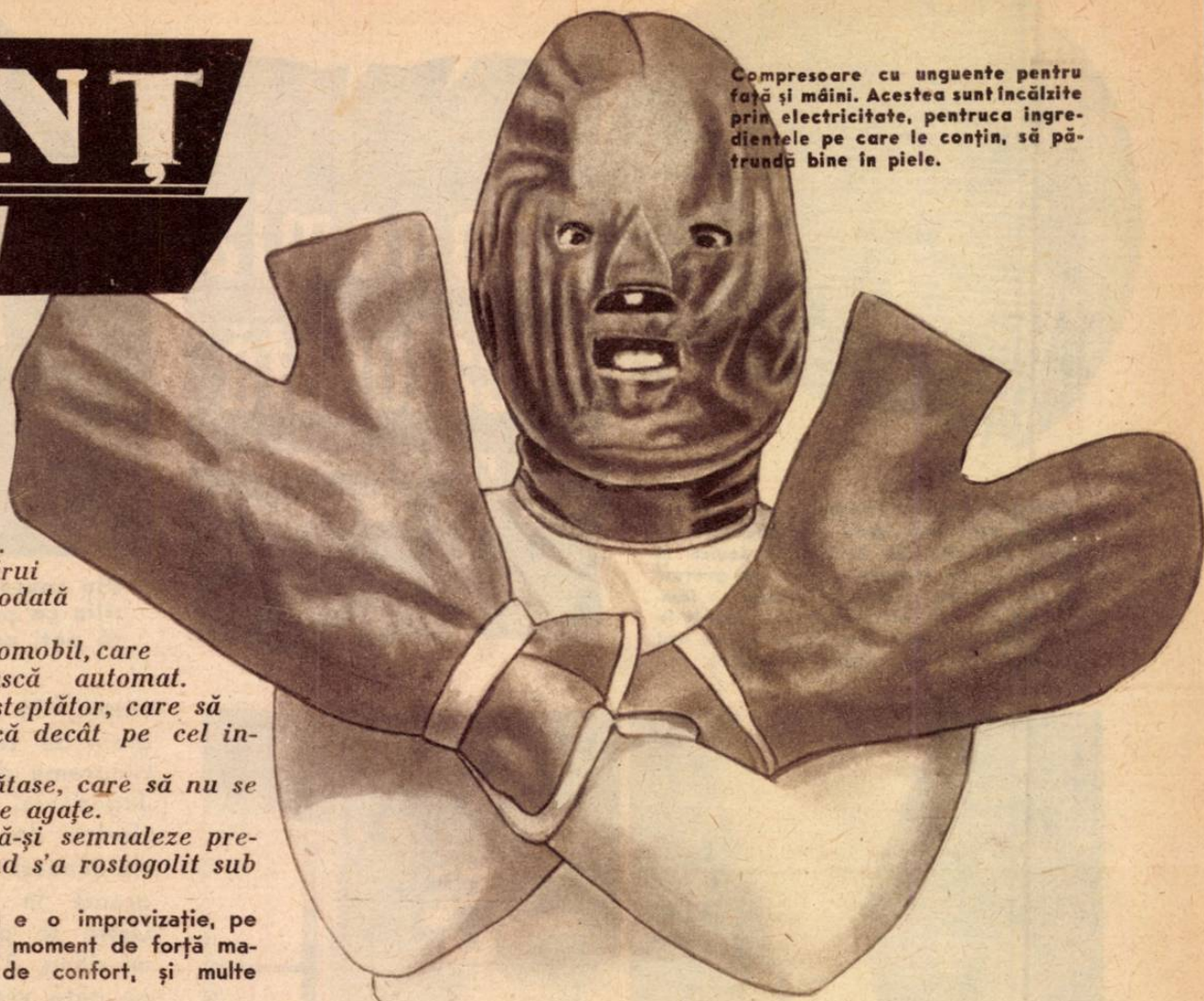
*O pălărie de pai, care să nu se îngălbenească.
Un creion al cărui lemn să se uzeze odată cu grafitul.*

*Cauciucuri de automobil, care să se înlocuiască automat.
Un ceasornic deșteptător, care să nu-l mai trezească decât pe cel interesat.*

Un ciorap de mătase, care să nu se deșire și să nu se agațe.

Un buton, care să-și semnaleze prezența atunci când s'a rostogolit sub vreo mobilă etc.

Invenția accidentală e o improvizație, pe care a inspirat-o un moment de forță majoră, sau dorința de confort, și multe

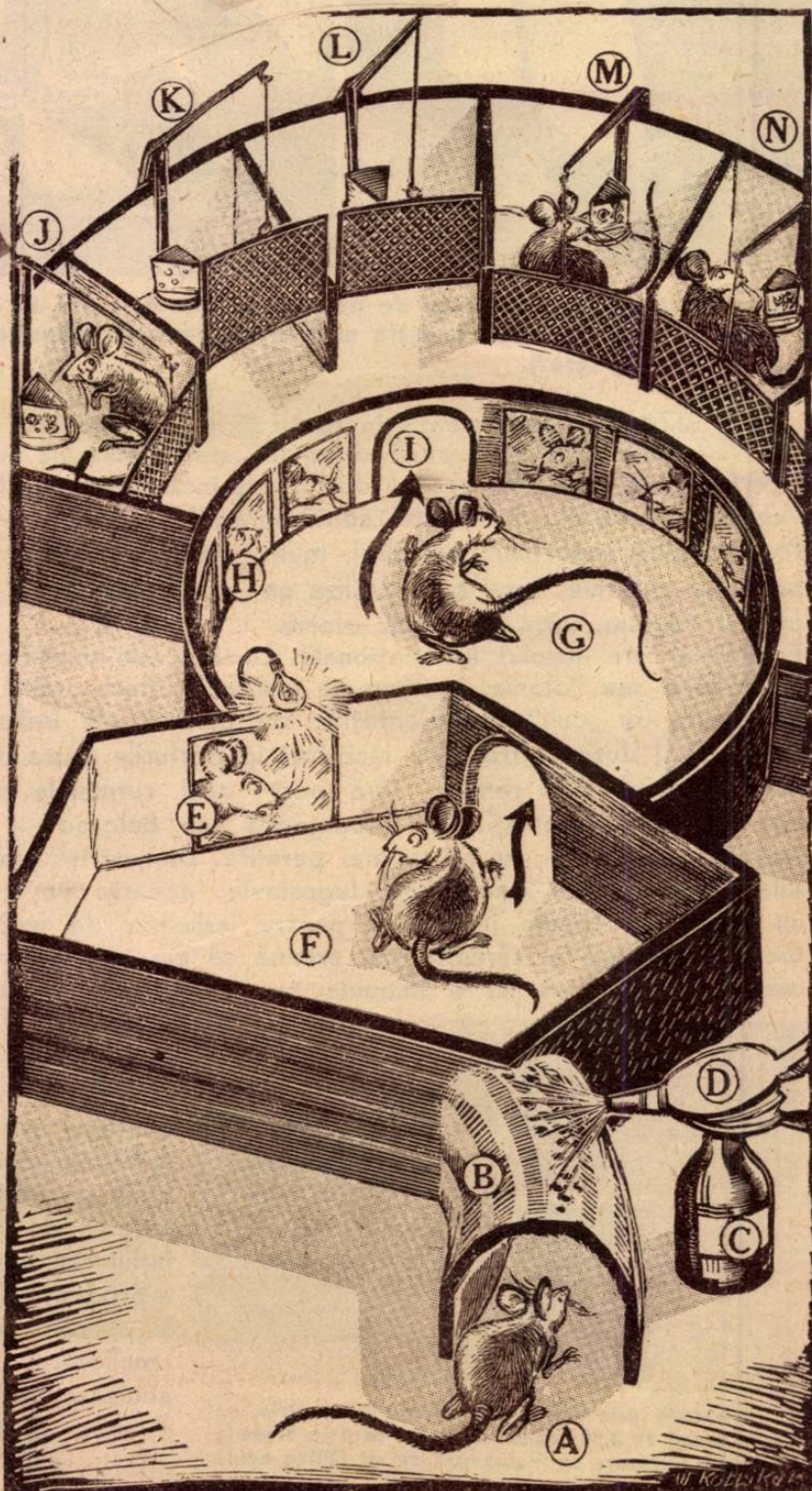

Compresoare cu unguente pentru față și mâini. Acestea sunt încălzite prin electricitate, pentruca ingredientele pe care le conțin, să pătrundă bine în piele.

dintre aceste improvizații se înscriu în seria investițiilor bizare. Una dintre acestea, este „pavăza nasului”. Miile de oameni cari au făcut băi de soare, pe plajă, în vara trecută, știau că-și vor părli nasurile dacă nu vor lua precauțiuni. Mulți au avut grijă să-și ungă proeminentele cu creme grase, sau cu diferite loțiuni apărătoare, iar alții și-au pus bucăți de vată, sub ochelarii de soare. Dar un individ mai ingenios, a inventat un minuscul cort din hârtie, pe care și l-a fixat pe nas. Era simplu și eficient — atât de eficient încât aceste cortulețe au ajuns a face obiectul unei industrii, în toată regula.

Infricoșetarea arătare de mai sus nu este decât o mască de frumusețe, menită a face ca unguentele să pătrundă mai adânc în pielea feței și a mâinilor. La prima vedere s'ar părea însă că avem de-a face cu uniforma vreunei asociații secrete. La aplicare, măștile sunt încălzite prin electricitate, iar ingredientele pe

Cea mai modernă cursă de șoareci. Rozătoarea vede o gaură (A), intră într'un tunel (B), prin al cărui acoperiș perforat se pompează, dintr'un borcan (C), o delicioasă aromă de brânză, cu ajutorul unor foale (D), astfel încât mirosul să devie tot mai puternic, pe măsură ce șoarecele înaintează. El își vede imaginea în oglindă (E), care este luminată cu un mic bec electric, crede că se află înaintea unui semen de al său și că locul este deci lipsit de primejdie. Trece deci prin deschizătura primului compartiment (F). Iar când intră în cea de a doua încăpere (G), se vede reflectat de mai multe oglinzi (H) și crede că a picat în mijlocul unei petreceri șoricărești; dincolo de deschizătura acestei încăperi interioare (I) el vede o bucată apetisantă de brânză și intră într'unul din compartimentele (J, K, L, M sau N) unde căutând să se înfrupte din caș-caval, face să cadă o porțită, care-l întemnițează.

O nouă invenție, în industria elvețiană de ceasornice, este un ceasornic în forma unui câțel „Bonzo”, care cu ajutorul poziției ochilor săi indică timpul. Dacă vreți să știți cât e ceasul, trebuie să-l priviți fix în ochi. Fotografia noastră înfățișează ceasornicul „Bonzo”. Un ochi arată ora, celălalt minutele.

Un aparat pentru stabilirea sexului ouălor

Un profesor universitar american, la pensie, dr. Willard P. Funk, a inventat o mașină, cu ajutorul căreia poate stabili sau schimba sexul ouălor. Până acum, majoritatea ouălor scoteau găini, dar cu ajutorul noii mașini se va putea stabili o proporție, între ouăle masculine și cele feminine. Mașina lucrează cu ajutorul undelor electrice.

Fotografia noastră înfățișează pe doctorul Funk (șezând), demonstrând, cu ajutorul asistentului său, noua invenție.

care le conțin îmbibă adânc țesăturile epidermei.

Aparatele de înlesnire a înnotului au avut parte de o atenție specială, în vara trecută.

S'a produs astfel o încălțăminte acvatică, de diferite forme, începând cu lopățica de plută și sfârșind cu sfera de cauciuc. Aceste invențiuni n'au prea avut însă succes, deoarece îngreuiau mișcările înnotătorului. Dăm în această pagină două născociri de domeniul apei, care s'au dovedit realmente practice.

Una constă într'o pereche de mănuși de cauciuc ușoare, având forma unor lopățele și o pereche de ciorapi, tot din cauciuc, cu aceeași formă, care au permis inventatorului să străbată apa cu mult mai repede, decât un înnotător obișnuit. Cealaltă este o pereche de labe de rață, confecționate din cauciuc care dau deasemenea viteză înnotătorului.

Oficiul de brevetare al Statelor Unite a patentat recent un aparat de stampilare a ouălor, aparat care se fixează de coada găinii. Invenția aceasta constă într'un sistem de benzi de cauciuc și sârmă subțire, prin care se imprimă în mod automat pe ou, numele păsării și data când acesta a fost depus.

Dar, experții oficiului de brevetare ne spun că dintre aceste invențiuni, cel mult una la cinci sute are succes pe piață. Totuși fabricanții și financiarul au început să întrevadă, în aceste născociri mărunte, posibilitățile unei industrii lucrative. În consecință ei pândesc rara șansă, lăsând să li se demonstreze tot soiul de plăsmuiri, absurde, amuzante și prea adesea incapabile.

Până și fumul de țigară poate face obiectul unei brevetări, după cum ne-o arată patentul No. 2.094.614 recent acordat d-lui Otto L. Miller, din Memphis, (Tennessee). Observând că femeile își vopsesc unghiile cu roșu, verde și alte culori și că foarte multe dintre ele fumează, d. Otto s'a gândit la o asortare, așa cum se face cu pălăriile, încălțămintea, toaletele, bijuteriile și alte accesorii feminine. Astfel s'a născut în creierul său fertil ideea fumului de țigară, colorat la ton cu unghiile doamnelor, idee pe care s'a și grăbit s'o breveteze. E greu de spus dacă peria de dinți electrică, recent inventată de către Robert Garden, din New York cade în clasa invențiilor accidentale sau profesionale. În orice caz, ea a atras atenția electricienilor. Garden, care exercită și el meseria de electrician, se mutase la oraș, pentru că pierdea regulat trenul de 8,45, întârziând de fiecare dată, cu nu mai mult de trei minute.

Se spune că aceasta l-ar fi pus pe gânduri, iar rezultatul a fost planul unui aparat electric pentru spălatul dinților. Ideea i-a venit, pe când se bărbiera.

„Cinci minute pentru ras și trei pentru dinți,” își zise el într'o dimineață, „dacă aș putea să le fac pe amândouă deodată, aș realiza o economie de trei minute”.

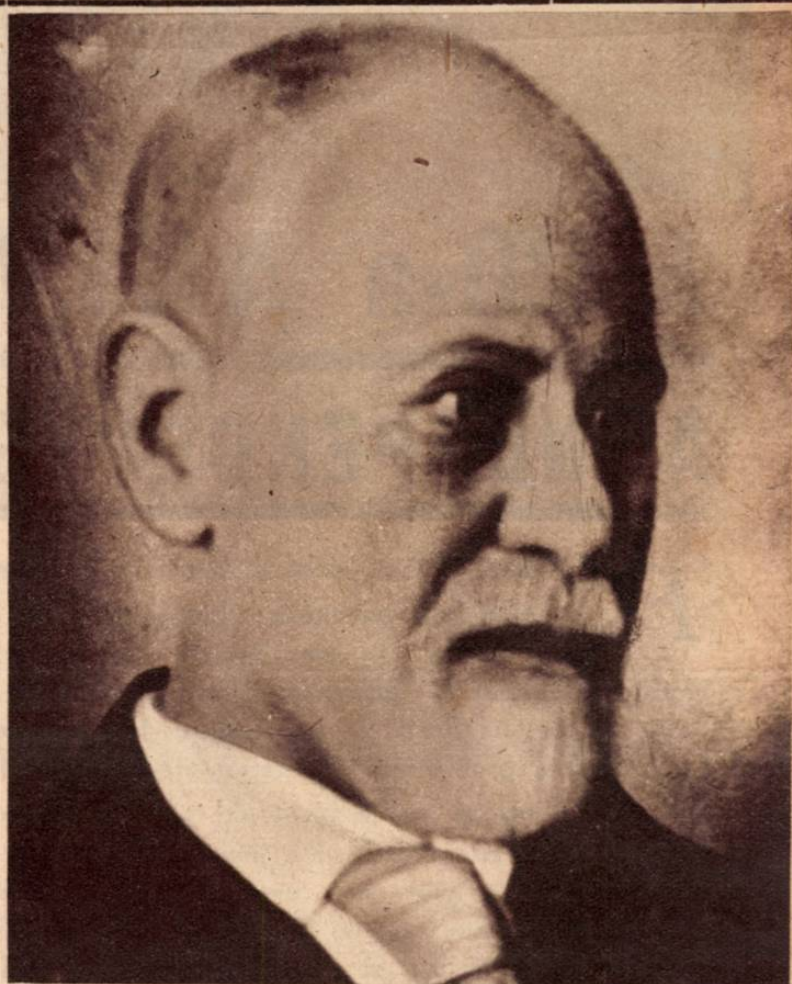
El a început prin a construi un aparat de ras automat, spălându-și dinții cu mâna, dar își făcu o tăietură adâncă la gât și atunci se gândi să inverseze lucrurile. Astfel luă naștere mașina care-i spală dinții, în vreme ce el se rade cu mâna.

O altă invenție care merită să fie menționată este cursa de șoareci cu oglinzi, a d-lui Burns. Dar să-l lăsăm pe autor să ne descrie felul cum aceasta funcționează:

„Primul șoarece vede înainte-i un mic gang, prin care-i parvine un miros de brânză, slab la intrare și tot mai puternic către fundul găurii. Rozătoarea in-

tră în primul compartiment, unde-și zărește imaginea, într'o oglindă luminată. El ia această imagine a sa drept un alt șoarece și renunțând la orice precauțiune, pătrunde în cel de-al doilea compartiment, tapetat cu oglinzi. De aci trece mai departe, atras de mirosul brânzei, pe care o descoveră într'o cămărușă. Intră și o porțiță de sârmă se lasă în urmă-i, întemnițându-l.

„Cele de mai sus se pot repeta la infinit, într'un soi de „perpetuum mobile” șoricăresc...”

CONRAD VEIDT SCRIE O PIESĂ DE TEATRU, DESPRE DOCTORUL FREUD

Conrad Veidt, cunoscutul artist de cinema, scrie o piesă de teatru, în care apare ca personaj principal, cunoscutul psihoanalist dr. Freud, din Viena. În acest scop, Conrad Veidt a plecat spre Viena.

Fotografia noastră îl înfățișează pe renumitul psihoanalist dr. Freud.

(Foto Wide World)

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe luna Ianuarie. — 160 pagini 25 lei.

O LECTURĂ PASIONANTĂ:

„ROMANELE CAPTIVANTE”

In fiecare lună un nou roman.

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ

„MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumoasă ilustrată revistă de specialitate.

Castelul din Nüpur.

Finlandei, împotriva țării care constituia o tate a Imperiului din cauza drepturilor și de care se bucura, se deslănțui în curând slaviștilor. Cu toate că Țarii Rusiei jură respectele Constituția și legile, către sfârșitul Țarului Alexandru al III-lea s'au înregistrat semne ale atacului care se pregătea. În timpul domniei Țarului Nicolae al II-lea au Finezii o foarte aspră luptă de rezistență în încercărilor de rusificare a țării lor. Numeroși patrioți au fost încarcerați și a persecuțiuni groaznice, însă poporul a rezis

A 20-a ANIVERSARE A INDEPENDENȚEI FINLANDEI

FINLANDA (Suomi, cum se numește în ultimul timp) această țară minunată situată în nordul Europei între Rusia, Marea Baltică, Suedia și Marea Nordului, cunoscută sub numele de țara celor 60.000 de lacuri, a celebrat în ziua de 6 Decembrie a 20-a aniversare a proclamării independenței sale naționale și în același timp și marile înfăptuiri realizate de acest popor, pe calea progresului și a civilizației. Finlanda, care a avut dela Suedia religia creștină către anul 1100, a făcut parte din Suedia dela 1.200 (dela 1556 ca Mare Ducat) și a luat parte la toate războaiele sale, devenind adesea, mai ales în ceea ce privește Carelia, situată la granița rusă, terenul preferat al desfășurării luptelor.

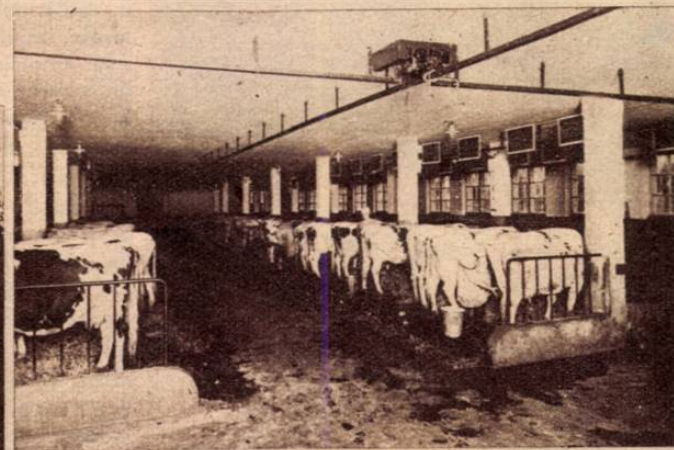
Războiul din 1808—1809 a fost aproape în întregime susținut de armata finlandeză, care a luptat timp de 18 luni împotriva Rușilor, repurtând numeroase victorii.

Torent în Petsamo.

Lapon cu renul său.

Staul modern.

La încheierea păcii dela Hamina din 1809 întreaga Finlandă a fost anexată de către Rusia, însă ca Mare Ducat autonom cu Constituția sa proprie, cu Parlamentul și moneda sa și cu dreptul de instrucțiune publică în limba națională.

Dar țara nu se bucură mult timp de această largă libertate, întrucât împotriva

Teatrul Național din Helsingfors.

Pescar în Carelia.
Bocitoare din Carelia.

Gara din Helsingfors la granița finlandeză.

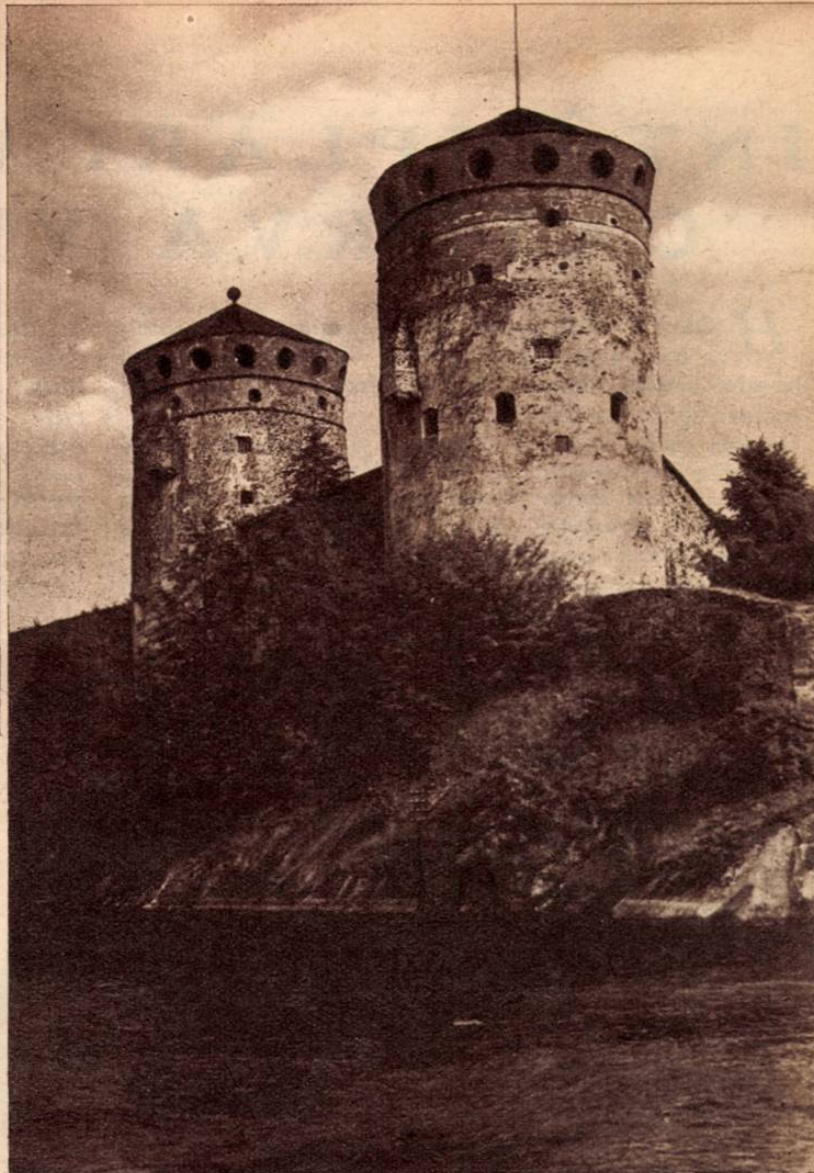

și nu și-a pierdut niciodată încrederea în dreptatea cauzei sale. Când a izbucnit revoluția bolșevică în timpul marelui războiu, cu care ocazie Sovietele au luat puterea în Rusia, Finlanda se declară și ea independentă la 6 Decembrie 1917. Această independență fu repede recunoscută de celelalte state.

În cei 20 de ani următori, Finlanda s'a dedicat exclusiv propriei sale consolidări politice și economice, iar rezultatele obținute sunt din cele mai demne de luat în seamă.

Astăzi finanțele acestei țări sunt într-o stare înfloritoare fiind printre puținele state cari n'au restricțiuni valutare.

Industria sa concentrată la Tampere (fost Tamerfors) a făcut însemnate

Castelul Olavinlinna.

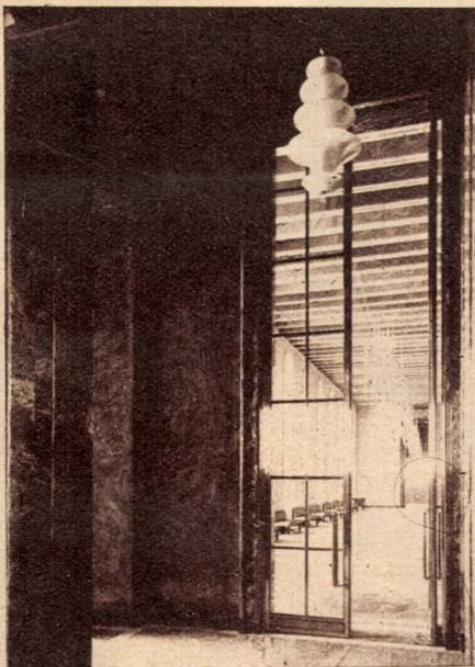

Canal în mijlocul orașului

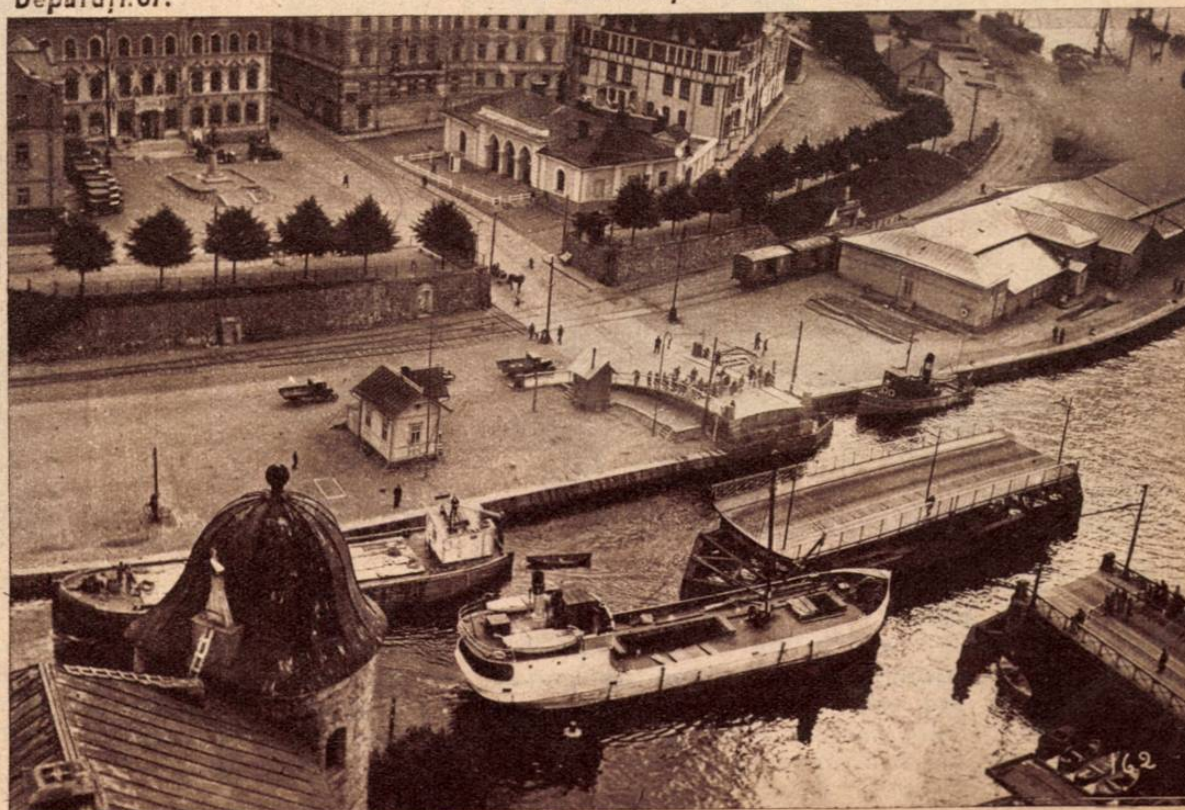
progrese, în timp ce agricultura, cu tot climatul neprielnic, este în plină dezvoltare.

Finlanda, considerată în secolele trecute ca bastionul civilizației occidentale, e conștientă și azi de marea sa misiune, dacă se ține seama de faptul că dela 1930, în urma descoperirii câtorva periculoase curenți subversive, a promulgat o lege care interzice în întreaga țară orice activitate comunistă, pedepsind cu maximum de asprime pe cei ce nu o respectă.

Traian T. Colțescu

Poartă în Sala Statului din Camera Creasta din Pankkarija, unul dintre cele mai frumoase colțuri ale Finlandei.

INTÂMPĂLĂRI CELEBRE DIN VIAȚA CĂTORVA VEDETE DE CINEMA

HOLLYWOOD, orașul unde aventura și extraordinarul sunt create pentru distracția publicului, trăiește uneori aventuri reale, la fel de ciudate ca și acelea făurite de imaginație.

Credem că nu există la Hollywood o persoană, care să fi avut atâtea aventuri ca W. S. Van Dyke, celebrul regisor, care a parcurs lumea întreagă, pentru a realiza filme unice. Aventura cea mai curioasă, din cariera sa s'a desfășurat în poarta locuinței sale din Hollywood.

„Mă întorsesem de câteva săptămâni dintr'o călătorie în Africa, unde turnasem „Trader Horn“, povestește Van Dyke. Venisem acasă dela studio, în automobil, când

deodată observai că doi oameni mă urmăresc cu mașina. Am încercat să-i derutez însă toate strădaniile mele au fost în zadar. Am virat spre garaj, cât am putut de repede și înarmându-mă cu un revolver, am intrat în casă.

„După puțin timp, auzind bătăi puternice în poartă, m'am dus să deschid. Fiind convins că am de-aface cu niște gangsteri am vârit mâna în buzunar, pentru a fi astfel mai prompt cu „replica“, într'un eventual atac. „Dumneata ești Van Dyke?“ — mă întrebară ei.

„Da, — le răspunsei. Voi număra până la zece. Dacă nu veți fi plecat până la terminarea numărătoarei, trag!“

„Au șovăit o clipă, iar după aceea au rupt-o la fugă, în timp ce eu mi-am șters sudoarea de pe frunte.

O altă întâmplare mult comentată la Hollywood, este aceea având ca eroină pe regretata Jean Harlow. După o seară, petrecută într'un cerc de prieteni, Jean Harlow se întorcea singură acasă, în automobilul ei, când la un moment dat motorul încetă să mai funcționeze. Locul cu pricina se găsea într'un cartier mărginaș și foarte puțin luminat. Jean aștepta mai bine de o oră ajutoare, dar nici o mașină nu trecu pe acolo. Ea începu să se îngrijeze, în mod serios, gândindu-se că chiar dacă va trece o mașină, ar putea avea într'ânsa bandiți.

Nu trecu multă vreme însă și miss Harlow auzi sgomotul familiar al unui automobil, care transporta lapte. Miss Harlow făcu semn să oprească.

Lăptarul a fost nespus de mândru că a avut o atât de distinsă tovarășă de drum.

* * *

STUART ERWIN și soția se întorceau, într'o seară acasă, cu automobilul. La un moment dat, o mașină de pompieri trecu vertiginos pe lângă ei. Nu dădură nicio importanță faptului. Ajunși acasă, ei constatară cu groază că automobilul se oprise în fața casei, lor, unde dormia progenitura lor cu îngrijitoarea. Erwin intră ca ca un nebun, în camera copilului, unde spre fericirea lui nu-l mai găsi: copilul fusese salvat de îngrijitoare, care-l ținea în afara ferestrei.

* * *

DEȘI a parcurs mii de kilometri, cu avionul, Wallace Beery a trăit cea mai palpitantă aventură a sa, pe micul parcurs dintre Hollywood și proprietatea lui, din Sierra Nevada. Wallace întâlni, la o mare altitudine, o furtună de zăpadă și aripile avionului său fură repede acoperite de un strat gros de gheață. Păstrându-și calmul (cu temperatura coborâtă a aerului era normal să aibă sânge rece) el izbuti să aterizeze, în bune condițiuni, pe un câmp de aviație din vecinătate.

MAE WEST PRIMEȘTE DOMNI IN VIZITĂ!

Singurul bărbat, care a dat urmare atât de des lansatei invitații, a cunoscutei actrițe Mae West: „Come up, and see me some time“ (Vino câteodată să mă vezi), a fost păpușa renumitului ventrilog Edgar Bergen, care conversează ore întregi cu păpușa sa, pe scenă și în film. Fotografia noastră înfățișează pe Mae West, cu păpușa Charlie McCarthy, a ventrilogului Edgar Bergen.

LEȘIN INTR'UN STUDIO DIN HOLLYWOOD.

La o scenă a filmului „College Swing“, care se turnează actualmente la Hollywood, artiștii John Payne și partenera sa Martha Raye au căzut de pe un balcon de 2.50 m. înălțime. Amândoi n'au avut de suferit decât leșinuri și mici zgârieturi.

În fotografia noastră, personalul casei Paramount, din Hollywood, dă primele ajutoare lui John Payne și Marthei Raye, imediat după căderea din balcon.

RAMON NOVARRO se instalase de foarte puțin timp în noua sa locuință din Hollywood. Într-o dimineață observă pe parchet urme de pași bărbătești.

El cercetă cu minuțiozitate urmele și ajunge la concluzia că cineva pătrunsese în casa sa, printr-o fereastră și parcursese toate camerele locuinței, oprindu-se la birou, pentru a se folosi de toc și cerneală, înainte de-a ieși. Nimic afară de toc nu fusese deranjat.

Ramon și-a instalat chiar a doua zi un semnal de alarmă, împotriva nepoftiților.

* * *

PATRU cow-boys au făgăduit Carolei Lombard s-o învețe să domesticească „broncho”, acel cal sălbatic al preeriilor. Scoaseră animalul din grajd. Acesta începu imediat să necheze și să facă salturi teribile. Cow-boy-ii izbutiră totuși să-l mențină. Veni rândul Carolei Lombard. Când cei patru cow boys dădură drumul calului, Carole se aștepta să fie aruncată în aer și chiar ucisă. Dar calul intra foarte liniștit în grajd și începu să mănânce fân!

* * *

MADY CHRISTIANS, cântătoarea vedetă vieneză, se întorcea, într-o seară, cu automobilul acasă. Necunoscând prea bine șoseaua, ea se opri la o încrucișare de drumuri, pentru a citi un semn indicator. Nici nu apucă bine să oprească motorul automobilului, când o altă mașină, ocupată de doi agenți de poliție, se alătură de a ei. Agenții o somară să-i urmeze, luând-o drept o „femeegangster”. Ea reuși însă să-și dovedească identitatea și conflictul fu aplanat.

* * *

LEO CARILLO a fost trezit, într-o dimineață, de lovituri repetate în fereastra camerei sale. Celebrul comic se ridică din pat pregătindu-se să înfrunte un hoț. Dar când deschise ușa, nu văzu nimic. A doua zi, același incident se produse din nou. Intrigat, Carillo se apropie, tiptil, cu o pușcă în mână. Spre marea-i surprindere, văzu pe cei doi păuni ai săi, admirându-se în geamul ferestrei. Acum păunii au căpătat o oglindă proprie, în grădină și Carillo poate dormi liniștit.

Marele artist Ion Brezeanu interpretul ideal al operelor nemuritorului Caragiale, a făcut un apel, prin ziare, pentru adunarea fondurilor necesare ridicării unui monument celebrului scriitor. Fotograful nostru a făcut un instantaneu al lui Brezeanu (stânga) în momentul când acesta depunea o coroană pe mormântul lui Caragiale.

D-ra Speranța I. Ghițescu, o distinsă funcționară a Ministerului de Finanțe, cu toată munca pe care i-o cerea serviciul — a găsit energia necesară de a prepara doctoratul la Academia de Inalte studii comerciale și industriale din București și luna trecută și-a prezentat teza, intitulată „Condițiile de dezvoltare a industriilor agricole în România”. Comisiunea sub președinția d-lui prof. V. Madgearu a acordat mențiunea „foarte bine”, domnișoarei Ghițescu și astfel, printre funcționarii Ministerului de Finanțe, se află prima domnișoară doctor, în calitate de șefă de birou clasa I-a.

IDEA UNUI MILIONAR

Un nabab australian a avut originala idee de așeza la prora yachtului său, statua de lemn a unei femei de o frumusețe recunoscută în Oceania, ca un fel de carenă, purtătoare de noroc.

(Foto Atlantic)

VĂ RECOMANDĂM UN LOCUIITOR AL PĂDURILOR DIN AMERICA DE SUD

Fotografia noastră înfățișează un mâncător de piper, celebra pasăre din parcul insulei Santa Catalonia. Are un cioc excepțional de mare, dar foarte ușor, iar dinții depe margini sunt tăioși și au forma ferăstrăului.

(Foto Atlantic)

Contra:

Durerilor

Reumatice

Contra:

Gripei, Răceleii,

Neuralgiilor

Togal

LA FARMACII și DROGUERII

Tablete

PRODUS ELVEȚIAN

CIGĂRĂ WEIDMANN

DISPARIȚIA UNEI DANSATOARE

ANUL acesta, la începutul lunii Iulie, debarca în portul Cherbourg, venind din America, o elegantă și dragălașă brunetă, în vârstă de 24 ani, miss Joan de Koven. Era însoțită de mătușa ei, Mrs. Ida Sackheim, cu care venia să viziteze expoziția internațională din Paris.

Peste câteva zile sunt văzute în hallul hotelului „Ambassador”, din Boulevardul Haussmann. Amândouă privesc visătoare, stingherite parcă, neconținutul dute-vino al clienților. Nu cunosc o vorbă franțuzească, iar d-na Sackheim tocmai se plângea nepoatei sale, de acest neajuns, care o împiedica să facă cele mai mici cumpărături. Deodată, vecinul lor se ridică și, într-o englezească fără cusur, le spune:

— *Cunosc limba franceză, precum și toate colțurile Parisului, astfel că aș fi fericit să vă pot înlesni șederea aici...* Cele două femei își fac semn cu cotul. Cine să fie necunoscutul acesta? Vreun misit însărcinat de o agenție să atragă clienții? Un gentilom? Sau caută o aventură și gingășia tinerei fete l-a cucerit?

Nu! străinul care le vorbește e un gentilom: e chipeș la înfățișare, cu ținuta armonioasă; croiala hainelor lui întrece eleganța obișnuită și se exprimă cu o ușurință rară. Are maniere alese și limbajul unui aristocrat.

Mătușa e nevoită să plece pentru o cursă în oraș. La intoarcere, ea găsește pe cei doi tineri răsând și convorbind, cu simpatie. D-na Sackheim știe că nepoată-sa e serioasă și echilibrată. Ea a găsit un cavalier îndatoritor, plăcut și folositor. Aceasta va simplifica multe din miile de neajunsuri, ce se pot întâmpla într-o țară străină.

A doua zi, Joan de Koven vizitează Expoziția și marile magazine. I-a dat întâlnire mătușii pentru ora 18.30, la hotelul „Ambassador”.

Mătușa sosește ceva mai târziu: miss Koven nu mai e acolo. „A plecat cu domnul de ieri”, îi spune un groom mai isteț. Fără să se supere, d-na Sackheim se duce la teatru cu o prietenă.

Către miezul nopții, ea se întoarce la hotel: nici urmă despre nepoată-sa. Aceasta nu mai reveni niciodată. Da, mătușa nu va mai vedea niciodată pe nepoata ei iubită!

Cu toate cercetările întreprinse de poliție, nu s'a putut descoperi altceva mai mult decât că tânărul dela „Ambassador” avea între 25 și 30 de ani și prezenta următoarele semnalmente: Cavalier frumos, athletic, vorbind englezește, cu un

ușor accent german, maniere alese, etc.

Dosarul Joanei de Koven fu înlocuit, pe biroul șefului Siguranței de către alte dosare, mai serioase și cari cereau o deslegare mai grabnică. Alte crime aveau nevoie acum de activitatea poliției. Afacerea Koven dispăru de pe scenă, nelăsând publicului decât impresia unei reclame sgomotoase, așa cum se face de obicei, în Statele-Unite.

O CĂLĂTORIE FĂRĂ INTOARCERE

Suntem în ziua de 8 Septembrie, pe șoseaua Națională No. 20, la șasezeci și trei kilometri de Paris. Un trecător, d-l Bié, întorcându-se din satul Motte-Breuvon, zărește, în șanțul drumului, pe un necunoscut, ce părea să doarmă. Cum vremea amenința a furtună, el se apropie și-l scutură, binișor la început, apoi din ce în ce mai zdravăn. Individul nu se mișcă.

Li atinge mâna: e rece. Ridică ziarul ce-i acoperia fața; aceasta e umflată și parcă mănjită de sânge. Ingrozit, d-l Bié așează ziarul la loc, așteaptă trecerea unor automobiliști, îi oprește și-i roagă să înștiințeze jandarmii că, în șanțul șosellii, se află un cadavru.

Sosesc jandarmii, apoi șeful brigăzii a cincia. Din primele cercetări se constată că victima a fost prădată de bani și de actele avute asupra sa. Ca indiciu, nu sunt decât inițialele batistei: J.C. și adresa croitorului din Paris, care-i lucrase costumul. Acesta caută numele clienților din ultima vreme (deoarece costumul mortului era aproape nou) și răspunde: „Am confecționat acest costum d-lui Joseph Couffy, din Levallois”. Autoritățile prezintă d-nei Couffy un ziar, în care figura fotografia mortului. Ea se teme să-l recunoască. Atunci i se arată haina, ceasornicul, batista cu inițialele J.C. Vai! Nu mai poate fi nici o îndoială: este Joseph Couffy, șoferul care făcea curse cu ziua, proprietarul hotelului Parc, din Levallois. El a fost asasinat la drumul mare, în toiu zilei, cu un glonț de revolver, descărcat în ceață...

*

Cea dintâi grijă a anchetatorilor a fost să difuzeze, în toată Franța și, firește, la toate posturile de frontieră, semnalmentele automobilului găsit la locul dramei; limuzina de 23 cai, model 1935, formă aero dinamică, culoare neagră, roți roșii, număr de matriculă 6200 R J 4. Autoritățile caută să nu piardă nici un minut, totuși iată că dela săvârșirea crimei trecuseră douăsprezece ore. În douăsprezece ore, cu un 23 de cai putere, se poate ajunge departe. Dar, orice ar fi, un automobil nu se topește, nici nu intră în pământ. Cu siguranță că va fi găsit: cineva trebuie să-l fi văzut. Ori, ceasurile, zilele și apoi săptămânile, trec...

Nici o declarație nouă nu se mai adăugă, la dosarul poliției. Să vedem: crima aceasta, făptuită ziua 'n amiaza mare, pe un drum destul de umblat, poate să rămâie nepedepsită? Ori cât de îndrăzneț, de iscusit, ar fi asasinul, el nu poate să fie un vrăjitor! În același timp, despre mașina lui Couffy nici o știre. Un depozitar de benzină vine într-o zi și declară că văzuse automobilul, staționând în mijlocul drumului, iar șoferul era în livrea. Dar, lucru straniu, el adăuga că,

Cele cinci victime ale monstrului din La Celle-Saint Cloud: Keller, Joan de Koven, Couffy, Roger Le Blond, Lesobre.

împreună cu șoferul, se mai afla și o femeie tânără, îmbrăcată într-o rochie albastră.

Patroana unui restaurant din Olivet, unde asasinul prânzise numai cu Couffy, declară că el era înalt, tânăr, vorbea puțin și că avea un accent străin.

Și zilele trec... Poliția își iese din sărite, publicul începe să murmure. Se știe că atentatele împotriva șoferilor sunt cam dese, dar două în cincisprezece zile și amândouă urmate de moarte; amândoi șoferii, Markoff la 21 August și Couffy la 8 Septembrie, împușcați cu un foc de armă în ceafă, era prea mult! Totuși, în cele din urmă, ambele asasinate vor fi date uitării și alte evenimente mai de seamă vor abate spre ele, atenția opiniei publice: evenimente politice, atentatele din piața Etoile, bombe ici și colo... Iar lumea va învinui poliția de nepăsare.

Weldmann asasinul, care în cadrul unei vile pierdută la marginea pădurii Saint Cloud, punea la cale și realiza înfiorătoarele-i planuri.

UN CADAVRU IN TRASURĂ

În seara de Sâmbătă 16 Octombrie, către ora 18, d-l și d-na Falliger, cari locuiesc în strada Victor-Noire, în fața cimitirului din Neuilly vedeau o trăsurică, staționând sub ferestrele lor. Duminecă dimineața, trăsurica se afla tot acolo. Intrigat, d-l Falliger se apropie și, examinând vehiculul, descoperă, pe banca din spate, cadavrul unui bărbat, complet desbrăcat. Corpul e înfășurat într-o pânză verde, o pânză de saltea, iar alături o servietă, cu inițialele M. B. Victima a fost dobo-

rită, cu un glonț în ceafă. Bine'nțeles, e vorba de o crimă desgustătoare, o crimă de înverșunare. Pe placa de identitate a trăsurii e gravat numele de Roger Le Blond, I, squarul Malesherbes, Paris (16). De la prefectura poliției, un secretar răspunde că o d-șoară Demonnet, îngrijată din ajun de dispariția prietenului ei, care se numea Roger Le Blond, dăduse comisariatului din cartierul Auteuil niște semnalmente, cari corespundeau cu acelea ale tânărului asasinat. Adusă în fața cadavrului, g-șoara Demonnet îl recunoscu fără șovăire și dădu aceste declarații interesante: „Liberat cu 15 zile

groază. Iată faptele: un necunoscut, voind să închirieze vila „Mon Plaisir”, se prezintă d-lui Lesobre, proprietarul, care îl duse, în după amiaza de Sâmbătă, s'o viziteze. D-l Lesobre luase cheile, dela un alt agent de închirieri, d-l Lepelletier care, fiind însărcinat cu închirierea vilei, le avea în păstrarea sa.

D-l Lepelletier văzând că clientul său nu se întoarce nici Sâmbătă, nici în ziua următoare, începu să aibă bănueli și înștiință poliția. Aceasta, făcând o descindere, descoperi, în pivnița vilei, cadavrul d-lui Lesobre

înaintea dela regiment, prietenul meu intenționa să fondeze o agenție de publicitate cinematografică. Spre a-și procura capitalul el publicase la 8 Octombrie, un anunț, într'un ziar de seara, de pe urma căruia primise, în trei rânduri, vizita unui domn Pradier. Acesta venise în ajun, pe la ceasurile unsprezece, spre a-l duce pe Le Blond la un al treilea necunoscut, închinat să intre în asociație. De-atunci ea nu-l mai revăzuse pe Le Blond.”

O tânără servitoare, Dupas, a confirmat această declarație, adăugând că, cu o zi înaintea ajunului, Pradier venise în squarul Malesherbes însoțit de o femeie tânără, brunetă, de-o eleganță îndoeală. Bărbatul cu numele de Pradier, era tânăr, slăbuț, de statură sub-mijlocie. Avea ochi mari, negri, iar semnul cel mai caracteristic al chipului său era o cută pronunțată, sub bărbie.

Semnalmente au fost trimise tuturor comisariatelor din Franța, jandarmeriilor, brigăzilor mobile și posturilor de frontieră. Publicul începu să se pasioneze. De astă dată era prea mult: asasinarea lui Navachin, a Laetitei Toureaux, a fraților Roselli, a șoferilor Markoff și Couffy, atentatul dela Etoile, răpirea generalului Miller, constituiau un lanț de crime odioase cari scoteau din fire pe orice francez. Era apărut cetățeanu sau nu? Putea sau nu să fie asasinat undeva, transportat într'c trăsură, lăsat la o periferie a Parisului și apoi identificat, fără ca asasinul să fie arestat? Barem dacă victima ar fi fost c persoană, care ducea o viață regulată! Dar în cazul de față erau destule indicii: viața sbuciumată a lui Le Blond, anunțul din ziar, căsuța închiriată... Atunci ce se mai aștepta pentru arestarea asasinului? Opinia publică se săturase așteptând. Poliția lucra pe capete, cu o înfrigurare ne mai văzută până atunci, încât mulți o luau drept nebunie. Și cu toate acestea nu se făcea nici un pas înainte. Iar culmea, în ziua de 29 Noembrie o altă dramă venia să se adauge la numărul impresionant al celorlalte, ca o sfidare: agentul de închirieri, Raymond Lesobre, fusese asasinat, la Saint Cloud, cu un glonț de armă în ceafă.

O CRIMĂ LA SAINT-CLOUD

Această nouă afacere scoase din fire chiar pe cei mai calmi. De astă dată, pe lângă indignare, publicul fu cuprins și de-o adevărată

Se găsi de asemenea și o carte de vizită cu numele de Schott. Din ancheta autorităților s'a putut afla că asasinul fusese văzut de două persoane, d-l Amist, secretarul agenției Sivrais și un agent al comisariatului, din Saint-Cloud, d-l Choquet, care se afla în fața gării, când Lesobre sosise cu automobilul lui. Lesobre îi spusese că aștepta un tip, care trebuia să fie american sau german, deoarece avea un accent străin. De astă dată, ancheta acestei noi crime a fost încredințată comisarului Primborgue, din Siguranța Statului.

Ea a fost fulgerătoare în rezeziune, uluitoare în rezultate.

ANCHETA COMISARULUI PRIMBORGUE

Cea dintâi persoană, pe care acest eminent polițist o supuse interogatorului, a fost d-na Vogleiseu, secretara nefericitului agent de închirieri. Aceasta declară că nu văzuse clientul, venit să închirieze vila și nici d-l Lesobre nu-l cunoștea, dar îi lăsase cartea lui de vizită. Ea întinse comisarului un cartonaș alb, pe care se putea citi: „Arthur Schott, 10 alea Parcului Național, Nisa”. Schott... Nisa... Polițistul sucia și răsucia în mână acea carte de vizită. Bine'nțele, nu putea să fie numele asasinului. Criminalii nu obișnuiesc să-și iscălească nelegiuirile. Dar numele acesta era singurul indiciu. Trebuia neapărat să fie găsit acest Arthur Schott a cărui carte de vizită căzuse în mâna unui asasin.

Și cercetările încep... La Nisa se află că d-l Schott, reprezentant de comerț, plecase la Strasburg. D-l Schott e găsit și ia trenul pentru Paris. Iată-l în fața judecătorului de instrucție. D-l Primborgue asistă la interogator. Întrebat căror persoane le dăduse în vremea din urmă cărțile sale de vizită, d-l Schott, după câteva clipe de gândire, citează unu, două, trei, cinci nume, printre cari și pe acela al nepotului său, Fritz Frommer, domiciliat în Paris, Hotel Ideal, strada Saint Sebastian 57.

— Mi-amintesc — adăugă el — că la stăruințele lui, i-am dat mai multe cărți de vizită.

Era un indiciu? În orice caz, comisarul Primborgue hotără să se ocupe în primul rând de nepotul d-lui Schott.

Întâia surpriză: în strada Saint Sebastian, la Hotelul Ideal, d-na Müller, proprietara, nu văzuse pe Fritz Frommer, chiriașul său, din ziua de 22 Noembrie.

Drace! Dispariția aceasta devenia cu drept cuvânt turburătoare, când se știa că Frommer avea asupra lui cărți de vizită, cu numele de Schott, asemănătoare cu cea a nefericitului Lesobre, de către asasinul lui. Ce se întâmplase cu Frommer? După îndelungate cercetări, poliția ajunge să descopere un al doilea unchiu al acestuia: d-l Hugo Weber, domiciliat în strada Clichy 58 bis. Comisarul Primborgue pleacă la această adresă. D-l Weber, care de asemenea era îngrijorat de dispariția nepotului său, face o seamă de declarații, menite dela început să aducă o rază de lumină, în această întunecată afacere. Între altele, el spune că Frommer se împrietenise cu un anume Karrer care locuia prin apropierea pădurii din Saint Cloud. Karrer? Comisarul Primborgue e năpădit de mii de gânduri. Găsise o pistă interesantă? I se întâmplase o nenorocire lui Frommer, așa cum se temea d-l Hugo Weber? Era misteriosul Karrer un personaj temut?

Un amănunt, în deosebi îl izbise pe polițist: „...locuiește lângă pădurea din Saint-Cloud”, spuse Frommer unchiului său. Or,

pe automobilul lui Roger Le Blond, în care nefericitul tânăr fusese ucis cu un glonț în ceafă, se găsise frunze uscate, ca și cum mașina făcuse un drum prin pădure. Și apoi, un glonț în ceafă... Nu tot astfel fusese omorât și Lesobre, agentul de închirieri?

Un bun polițist trebuie să se încreadă totdeauna în imaginația sa. Oricum, el nu îndrăznea să tragă o încheiere definitivă, dar își dădea bine seama că o

sarcină nouă și grabnică i se impunea acum: să găsească pe Karrer... Singurul indiciu: o vilă, în marginea pădurii din Saint-Cloud. Comisarul Primborgue își îndreptă cercetările într'acolo. El află că proprietara acelei vile este o doamnă Brault care locuia la Paris, în str. Bertholet, 5. Într'adevăr, d-na Brault recunoaște că vila ei, din Saint-Cloud, fusese închiriată din luna lunie unui domn Karrer. Dar ea nu-l mai văzuse din ziua de 29 Noembrie, când îi achitase ultima rată de chirie. Comisarul tresare. 29 Noembrie? Karrer avea bani la 29 și Lesobre fusese asasinat la 27... Nu-și plătitese chiria cu banii crimei?

Trecuse mai bine de o săptămână de când Primborgue, călăuzit numai de logica sa, își continua zi și noapte cercetările. Acum ajunsese la o etapă hotărâtoare. Trebuia cu orice preț să facă lumină, în „cazul Karrer”. Însoțit de trei agenți el pleacă la Saint-Cloud.

RELATAREA UNUI POLIȚIST.

— Când am ajuns la vilă, nu era încă nimeni și tocmai căutam o ascunzătoare bună, când deodată, văzurăm ivindu-se pe o cărare un tânăr înalt, între douăzeci și cinci-treizeci de ani și care, mergând, se juca cu un câine. El ne zări, dete drumul animalului și veni întins spre noi.

— Doriți ceva, domnilor?

— Cunoașteți pe d-l Karrer?

— Chiar eu sunt. Ce doriți?

— Suntem agenți la contribuții. Voim să facem o constatare.

— Ați putea să-mi arătați delegația dv?

Unul dintre colegii mei își scoase cartea de legitimație. Karrer văzu cuvântul „Poliție” și pâlă. Dar aceasta n'a durat decât o clipă.

— Urmați-mă, domnilor.

El urcă cel dintâi scările peronului, se întoarce cu fața și ne roagă să intrăm. Pătrundem într'o încăpere mică. Ajunși acolo, îi cerem să ne arate și el hârtiile — așa după cum le ceruse pe alenoastre — un simplu schimb de politețe, nu-i așa?

El viră mâna stângă în buzunarul drept al pardesiului, fără grabă, ca și cum avea să scoată nevinovatul carton al unui act de identitate.

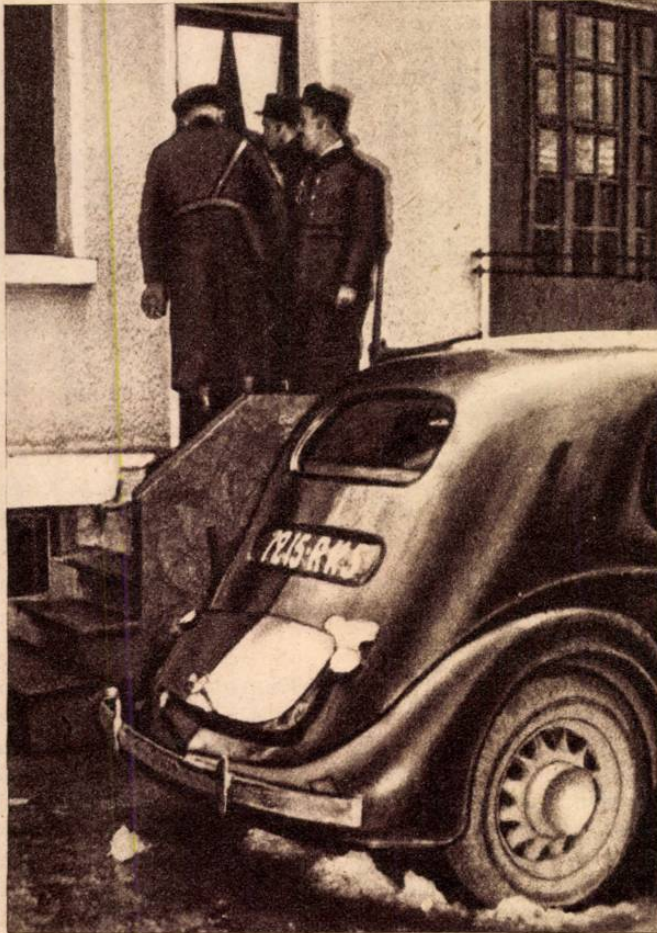
Și, deodată, din mâna întinsă a individului, pornește o descărcătură de armă.

— Iată hârtiile mele! Sar în lături, în timp ce un coleg, atins de glonț, se prăbușește pe o canapea. Apuc pe Karrer în brațe, dar în cursul luptei el trage încă de două ori, la înălțimea figurii mele. Un glonț îmi sgârie fruntea, deasupra ochiului drept. Altul îmi străpunge pălăria. Mă răstorn pe canapea cu prada. Îi strâng ca într'un clește mâna ucigașă. El continuă să tragă. Pac! pac! pac!... Patru gloanțe ricoșează, în perete. Dar nu-l slăbesc din strânsoare. Adversarul meu e un sportiv, îmi dau bine seama. Atunci zăresc un ciocânel de tapițer, pe o masuță, apuc arma și-i aplic una, două, trei

Weidemann fotografiat la Palatul de Justiție.

Scena macabră a deshumării cadavrului d-rei de Koven.

Automobilul lui Lesobre găsit la fel cu acela al lui Couffy, în grădina vilei închiriată de Weidmann.

lovituri în cap. Numai ca să-l am țesc... apoi i-am pus cătușele...

MĂRTURISIRILE ASASINULUI

Adus la sediul Siguranței Statului, Weidmann se așază, calm, în fața biuroului comisarului Primborgue. I s'a pansat rănilor provocate de loviturile de ciocan, pe cari i le dăduse agentul. Apoi veni interogatoriul. El recunoscuse, la început, că la Frankfurt își procurase acte false, pe numele de Karrer, originar din Belfort. Dar în privința celorlalte hârtii de stare civilă, întocmite pe nume diferite, în special ale aceluia de Sauerbrei, ucigașul minți. Stăruia să spună că el era Sauerbrei, directorul companiei de asigurări, arestat la Praga. Apoi asasinul fu hărțuit cu întrebări, asupra morții nefericitului Lesobre. Atunci, el nu mai voi să răspundă decât în nemțește, pretextând că loviturile primite în cap îi turburaseră memoria. Un comisar servi ca interpret. Liniștit, cu mâinile pe genunchi, privirea sigură, el istorisi scena omorului. Avea nevoie de 2500 franci, spre a plăti chiria vilei. Știa că agenții de închirieri au adesea bani asupra lor. De aceea, în ziua de 25 Noembrie, el se adresă lui Raymond Lesobre. Au vizitat împreună mai multe vile, dar în ziua aceea n'a avut curaj să-l omoare. (Pe semne, se bizuia pe prietenul lui, Frommer, cu care locuia, că va consimți să-l ajute și, deoarece acesta refuzase, l-a omorât). Deci Sâmbătă, el hotărî să lucreze singur. Telefonă agentului din gara Saint Lazare, dându-i întâlnire, la gara Saint Cloud. Acolo, îl găsi pe Lesobre, care-l luă în automobilul lui. După ce-au vizitat două vile, în strada Belmontet, ei pătrunseră în micul castel „Mon Plaisir”. Ajunși în pragul pivniței, Lesobre intră cel dintâi. Asasinul e încă pe scări. Agentul merge înaintea lui. Neamțul scoate ca fulgerul un revolver Mauser și Lesobre se prăvălește, fără să scoată măcar un țipăt, ucis pe loc, cu un glonț tras în ceafă. Asasinul îl scotocește în grabă. La portmoneul, care conținea 5000 de franci, cheile și scăpărătoarea victimei. Apoi, fuge cu automobilul nefericitului. Peste două zile, el achită datoria d-nei Brault, cumpără o placă de tablă la un negustor, din piața Republicei, și o vopsește în strada Amelot, schimbând numărul mașinei în 7215 RK—5.

După această lungă povestire, anchetatorii îl zoresc să explice aflarea unui al doilea automobil, în grădina vilei sale. Acest al doilea vehicul nu era cumva al lui Couffy? Dar falsul Karrer tăgăduiește.

În clipa aceea, cineva telefonează: „Primborgue, cred că n'ai uitat că mătușa d-soarei Koven și groomul hotelului „Ambassador” au declarat că răpitorul fetii se exprima cu un accent germano-american și că el propusese acesteia o plimbare la Saint-Cloud”, Primborgue nu uitase.

Și înspăimântătoarea spovedanie începe...

***

— Da! Mă numesc Eugen Weidmann...

Se știe acum că numele lui adevărat este Eugen Weidmann, că e născut în luna Februarie 1908, în Frankfurt, că, la început, după intrarea lui în Franța, uzurpase identitatea lui Sauerbrei, apoi cea a lui Karrer.

Încolțit cu întrebări, el mărturisește apoi că închiriasse vila din marginea pădurii Saint-Cloud, fiindcă era izolată, ascunsă între copaci și că-i era lesne să sechestreze acolo persoanele oogate...

— Și să uci în același timp! Așa dar, mărturisește că tu ești asasinul d-soarei Koven...

Oftează... mâinile-i fine se crispează pe genunchi, chipul i se schimonosește și deodată pare că va leșina.

— Vorbește! strigă Primborgue.

Weidmann îl privește îngrozit. Buzele-i tremură. Nu poate decât să bâlbâie:

— Dați-mi o foaie de hârtie...

Și el scrie: „Am ucis pe Joan de Koven”.

În clipa aceea, un inspector intră anunțând: „D-na Couffy a recunoscut automobilul soțului său”.

Weidmann nici nu clipește. Toate personagiile acestei tragedii nemăipomenite parcă încremeniseră. La toate, emoția întrecuse limita suportabilă. Nu mai erau ființe cari cugetau și simțiau omenește. Era o fiară doborâtă și niște vânători, pe cari sforțările lor suprafirești îi istovise și totodată năucise.

— Da! eu l-am ucis și pe Couffy cu un foc de revolver în ceafă, atunci când turna ulei în motor, în apropiere de Orleans...

— Pe urmă...?

— Pe urmă a trecut o lună.

— Și după aceea?

— După aceea, l-am omorât pe Roger Le Blond. „Dar moartea lui nu-mi adusese decât 5000 de franci. Imi trebuia mai mult, pentru trai. Pe la jumătatea lui Noembrie, nu mai aveam bani. Mă gândii atunci să ucid și să jefuiesc pe un agent de închirieri, din

Saint-Cloud; dar secre'arul lui prinsese bănueli și nu m'a primit. Atunci l-am omorât pe bietul meu prieten...

— Frommer?

— Da!

După aceste cuvinte Weidmann adăuse că nu mai avea nimic de spus. Trecuse de amiază. Întreaga dimineață se scurge cu acest înfricoșător interogatoriu. Anchetatorii zoreau acum să adeverească halucinantele declarații ale asasinului, privitoare la îngroparea cadavrului d-rei Koven și al lui Frommer, în grădina Vilei, din La Celle Saint Cloud.

***

Săpăturile încep sub peronul ușii de intrare. Un muncitor, abia ținându-se pe picioare, scobește pământul. În curând, sapa scoate la iveală un

obiect complet acoperit de nămol: e aparatul de fotografiat al tinerei americane. Apoi apare un picior, încă unul, în sfârșit corpul în întregime, îmbrăcat. Până și săculețul de mână e acolo. Măinile poartă și acum mănușile, iar pe părul blond, pălărioara i sa turtise puțin. În bucătărie doctorul face autopsia. Decor macabru! Practicianul, în halat alb, e aplecat asupra cadavrului, pe care-l ciopârțește. În fundul încăperii, un agent motociclist stă de gardă. Pe etajeră, o rășniță de cafea, o bucată de pâine uscată, câteva unelte de menaj, de cari ar fi putut să se folosească mica americană. Și ea visase poate un prânz de îndrăgostiți, dar viața o părăsise, deoarece în drumu-i întâlnise pe Weidmann. Neantul cu un trecut întunecos, cu instincte sângeroase, ucigașul care doboară oamenii în stradă, cu răceală care te îngrozește...

NORA PIACENTINI: Nu vă las, nu vă las!

STROE ȘI VASILACHE: Lasă-ne soro, mergem la balul „Realitatea Ilustrată”

Evenimentul monden al lunii Ianuarie va fi balul revistei „REALITATEA ILUSTRATĂ”

Se fac pregătiri extraordinare pentru reușita cât mai deplină a acestei serii unice

DE cum s'a anunțat prin ziare, că anul acesta revista noastră organizează din nou balul, care în alți ani constituia cea mai grandioasă petrecere a carnavalului, s'a observat, în marele public, un interes extraordinar.

Suntem zilnic asaltați de telefoane, prin care ni se cer noi informațiuni asupra felului în care se va desfășura programul serii din 15 Ianuarie.

Putem da astăzi numeroșilor noștri cititori și prieteni, noi informațiuni asupra balului. Am lansat invitații principalelor vedete ale Capitalei, care prin prezența lor vor contribui la strălucirea și atmosfera deosebită a balului. Astfel, dela teatrele de sub direcțiunea d-lui Sică Alexandrescu, au fost invitate doamnele și domnișoarele Leny Caler, Sylvia Dumitrescu, Tanți Cocea, Dina Cocea, Elvira Petreanu, Beate Fredanov, Francesca Christian, etc. și domniile Iancovescu, Vraca, Timică, Gr. Vasiliu-Birlic, Mișu Eotino, etc. Dela teatrul Modern, d. Ionel Țăranu și d-nele Cella Marion și Dona Carozzi. Dela teatrul Alhambra domnișoarele Silly Vasiliu, Lulu Nicolau,

Lisette Vereea, Virginica Popescu, Florica Demion, Margareta Marian, Didona Rădulescu, Agnia Bogoslava, Ileana Simo și domniile G. Groner, C. Lungeanu, Dan Demetrescu, R. Rang, Al. Giovanni, H. Nicolaide, etc. Dela teatrul Cărbuș domniile C. Tănase, Stroe și Vasilache, N. Roman și d-rele Mya Apostolescu, Liana Mihăilescu, Nutzi Pantazi, Joujou Pavelescu, Elena Burmaz, Vivette Popescu, etc.

Toate aceste vedete vor spune câteva cuvinte la microfon, iar apoi vor rămâne în sala de bal, alături de cititorii și cititoarele noastre.

Dupăcum am anunțat, pentru seara balului, proiectăm două concursuri:

CAMPIONATUL ROMÂNIEI DE DANS,

la care poate participa oricine completând buletinul pe care-l publicăm în această pagină și, REGINA GINGĂȘIEI

concurs la care deasemeni se primesc înscrieri, pe baza buletinului din această pagină. La balul revistei „Realitatea Ilustrată” va concerta renumitul jazz Ghindă, care și-a alcătuit o formație specială, pentru acest mare eveniment.

BULETIN DE ÎNSCRIERE

la campionatul României de dans, organizat de „REALITATEA ILUSTRATĂ”

Numele și prenumele .....
Numele partenerii .....
Adresa .....

BULETIN DE PARTICIPARE

la alegerea unei regine a gingășiei, în cadrul balului „REALITATEA ILUSTRATĂ”

Numele și prenumele .....
Adresa .....
Vârsta .....

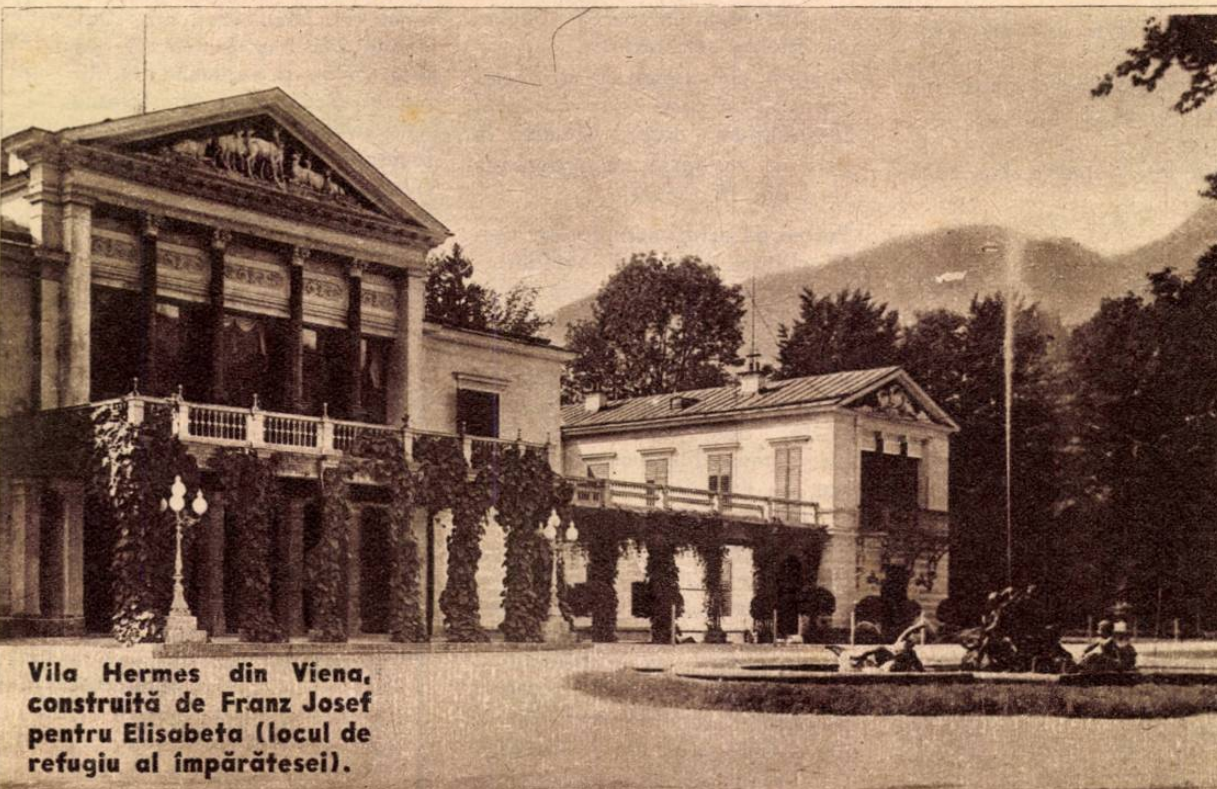
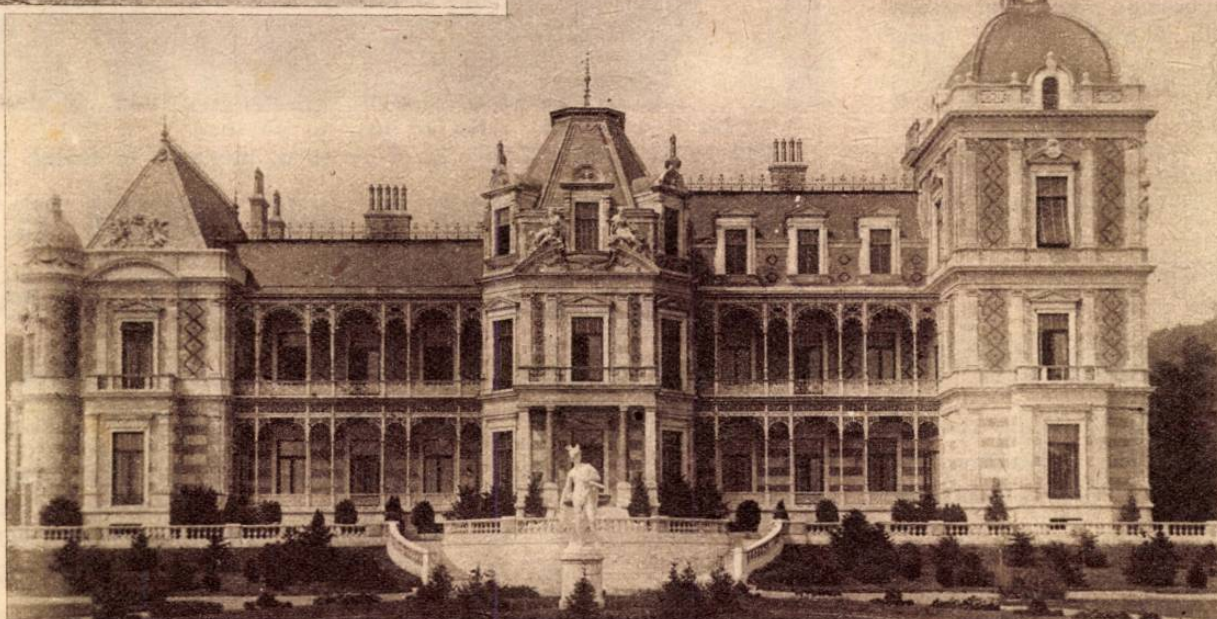
Impăratul Franz Iosef și Impărăteasa Elisabeta în parcul palatului imperial din Schönbrunn, (după o gravură a timpului).

ELISABETA IMPARATEASA RATACITOARE

rul în vânt, cățărările pe arbori, zbunguelile cu câinii... Aceasta explică, de altfel, de ce n'a primit cu prea multă înflăcărare propunerea de căsătorie, cu tânărul Impărat al Austriei; numai voința mamei sale reuși să-i frângă îndărătnicia. Și din ziua aceea, avu conștiința deplină a nefericirii sale. La 24 Aprilie 1854, Elisabeta de Bavaria devine Impărăteasă a Austriei. Pentru sărbătorirea celui eveniment măreț, directorul unui gimnaziu vienez, Ferdinand Schubert, compusese o „Rugăciune pe trei voci, într'u lauda prea-iubitului nostru Castelu imperial din Ischl (Austria) al împărătesei Elisabeta.

Un portret din 1898 al împărătesei Elisabeta.

Vila Hermes din Viena, construită de Franz Josef pentru Elisabeta (locul de refugiu al împărătesei).

S'a împlinit un veac, din ajunul celui Crăciun al anului 1837 când, cu câteva minute înainte miezului nopții, s'a născut Elisabeta, fiica Ducei Max, din Casa de Bavaria și nepoata Impărătesei-mame a Austriei. Augustul vlăstar avea chiar din fașă un destin surăzător și prevestirile cele mai norocoase. Oare nu era Crăciunul? Și acest Crăciun, ziua venirii ei pe lume, nu căzuse într-o Duminică? Totul se potrivea să presare trandafiri, în calea pe care destinul o croise, pentru această fetiță. Totuși, rareori s'a întâlnit, în istoria popoarelor, o femeie mai nefericită decât Elisabeta, nefericită ca suverană, nefericită ca soție, nefericită ca mamă. În casa Ducelui Max, toți o chemau, simplu „Sisi“. Având o fire nespuse de delicată, îi place verdețea câmpiilor și bucuroasă petrece ceasuri întregi, în mijlocul animalelor ei domestice: o căprioară, un miel, o biblică și iepuri de casă. Desenează cu ușurință și gust, dar nu suferă muzica. Moștenise, de la părintele său, dragostea de poezie și, într'ascuns, scrie versuri scilicitoare, uimește pe profesori cu bogăția rimelor. Nu e frumoasă, dar are un suflet suav, fin, negrăit de simțitor. La patrușprezece ani începe să frecventeze balurile Curții. Dar „Sisi“ nu se distrează; dimpotrivă, ar prefera alte spectacole, mai potrivite cu firea ei: jocurile în aer liber, alergările cu pă-

tru Impărat Franz Iosef“. Numai decât se deslănțui lupta între țărâncuța, venită din munții bavarezi și camarila dela Curte, pizmașă, haină și cu inima de piatră. Eticheta e un adevărat chin, pentru Elisabeta. La masă, vrea să-și scoată mănușile, dar o doamnă de onoare îi șoptește că regula nu îngăduie așa ceva. „Bine de azi înainte regula va fi aceea!“ și leapădă mănușile. Atunci când cere o cameră de baie, toți rămân încremeniți. N'au existat niciodată la Curtea din Viena Aproape c'o învinuesc de.. libertinaj. Însfârșit, în August 1857, după două fetițe, se naște un băiețel, moștenitorul tronului. Dar ciocnirile dintre Elisabeta și curteni nu conținesc. Soțul, deși preocupat de situația internă și îngrijat de soarta campaniei din Italia, găsește totuși vreme, pentru aventuri galante. Elisabeta e desgustată de atmosfera aceea otrăvită și de viață. Nu poate nici să-și crească copiii, deoarece dreptul acesta și l-a însușit arhiducesa Sofia. După ce-i zdrobiseră inima, jignirile și amărăciunile ajung s'o doboare și fizicește. De aceea pleacă... pleacă la Madera. Tot restul vieții sale a fost stăpânită de dorința de a fuși din Viena și din Austria. Anii trec... Elisabeta rătăceș-

te fără odihnă, dela un capăt la altul al Europei: dela Madera la Smirna, în Franța, Egipt, Grecia, Anglia, Ungaria... pretutindeni și oriunde, altundeva decât la ea acasă. Din când în când, se reîntoarce în patrie, spre a-și vedea copiii: dar își mărginește vizitele la cât mai scurte popasuri în familie. Moartea misterioasă a regelui Bavariei, Ludovic II, nebunul prieten al lui Wagner, înmulțește ciudățeniile acestei femei, prea desamăgită. Din bolnavă închipuită, se transformă în bolnavă adevărată: îmbrăcată în doliu, cu un nelipsit evantai negru, ce-i ferește chipul de curiozitatea fotografilor, ea vântură continentul, în lung și'n lat. Tragedia dela Mayerling, în care și-a găsit moartea fiul său, arhiducele Rudolf, se abătu asupra unei mame de mult îmbătrânită. Atunci, neastâmpărul pribegiei nu mai cunoaște frâu. În ziua de 10 Septembrie, la Geneva, pe când suia puntea unui vapoaraș, un tânăr anarhist îi implânta pumnalul în piept. După câteva minute, era moartă. La atlarea acestei vești, Franz Josef exclamă: „Văd că Dumnezeu nu mi-a cruțat nici o durere. Nimeni nu știe cât am iubit pe această femeie!”. Și se cufundă iarăși în lucrările dela cari fusese întrerupt....

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6   Telefon 46601

COSMETICA MEDICALĂ

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței (coșuri, negi, etc.) prin masaje electrice și hormonoterapie. Tratament contra căderii părului. Informațiuni gratuite. Bulev. Elisabeta nr. 3 A. Consult. 12-2 — 4-6. Tel. 3.28.35.

COGNAC COINTREAU

este distilat conform prescripțiilor franceze.

Citiți:

„MAGAZINUL”

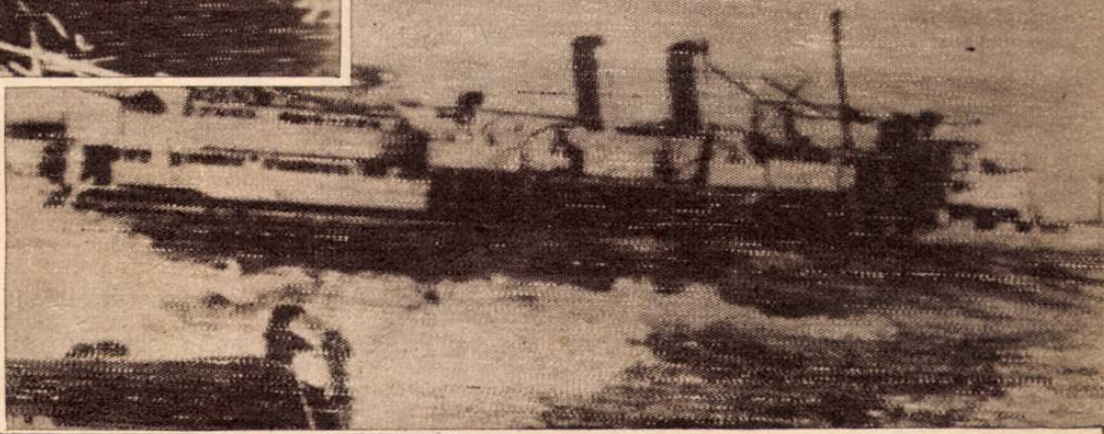
revista publicului select

DOUĂ DOCUMENTE FOTOGRAFICE

Bombardarea vasului american „Panay”

Vasul „Panay” al Statelor Unite, bombardat de avioanele de război japoneze.

Avioanele japoneze de război care au bombardat acum 14 zile crucișătorul american „Panay”, în Yangtse, la o depărtare de 221 mile deasupra gurii lui Whangpoo, în apropiere de Nanking, au cauzat cea mai mare criză internațională, în anii din urmă.

Fotografiile noastre au fost luate de reporterul agenției „Wide World”. Mr. Soong, care se afla pe bordul lui „Panay” în timpul bombardării și este unul dintre supraviețuitori. Fotografia a fost trimisă cu avionul „China Clipper” dela Hong-Kong la San Francisco, apoi transmisă prin telegrafie la New-York, iar în ziua de 28 Decembrie 1937, cu ajutorul telegrafiei fără fir, a ajuns la Londra.

Fotografia înfățișează: pe Sandro Sandri — corespondentul italian care a fost împușcat — puțin înainte de a-și da suflul, în timp ce Luigi Barzini, colegul său, care de asemenea se afla pe bordul lui „Panay”, stă aplecat asupra muribundului.

Toate
miresele

SE FOTOGRAFIAZĂ LA
POLYFOTO

Una dintre cele mai plăcute amintiri din viața Dv. — căsătoria — trebuie reținută într-o fotografie.

Studioul Polyfoto execută cele mai reușite fotografii de m'rese, precum și portrete artistice, fotografii de interior și exterior și orice lucrări de branșă.

Renumitul sistem POLYFOTO
48 fotografii 100 lei

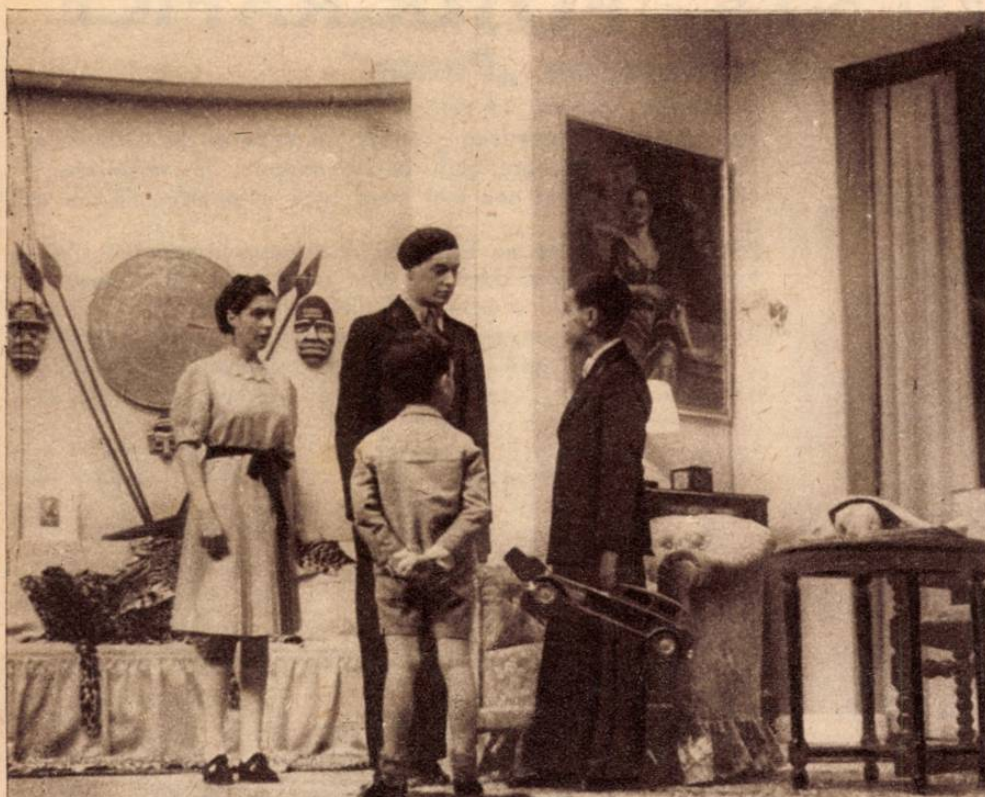
La cerere operatorul fotograf se poate deplasa la domiciliul Dv. Oricine poate anunța studioul prin telefon.

POLYFOTO
CALEA VICTORIEI 86
VIS-A-VIS DE PALATUL REGAL
TELEFON 3.43.65.

SĂPTĂMANA TEATRALĂ:

"GÂNDUL".
"COLONIALE"

Mica Sylvia Czikoș, Mirecea Axente, micul Mișu Fotino și micul Johnson, în „Coloniale”.

D-na Sylvia Fulda, d-na Maria Filloți și dl. V. Maximilian, în actul II din „Coloniale”

INAITE de sărbători, teatrul Regina Maria a prezentat dramatizarea nuvelei lui Leonida Andreiev: „Gândul”. Gândul este de esență divină, — afirmă doctorul Kersenzew, eroul dramei. A te închide în carapacea gândului tău, disprețuind legile comune, înseamnă a te regăsi și recunoaște în divinitate. Se poate izbi gândul de o barieră? Pentru a-și da răspunsul la această întrebare, doctorul Kersenzew își ucide prietenul și apoi se prefăce nebun. După săvârșirea faptei însă, doctorul își dă seama că a fost înșelat de credința în puterea gândului său. El se întreabă îngrozit: am făcut pe nebunul ca să ucid, sau am ucis pentru că eram nebun? Aceasta este tema nuvelei și a romanului. Extrem de interesantă la citit, pe scenă problema devine obositoare. Concepția pe care o avem astăzi despre teatru, ne face să nu suportăm cu ușurință transpunerea pe scenă a unor stări patologice.

Rămâne totuși din acest spectacol creația masivă, puternică, impresionantă a d-lui G. Storin. Rămâne deasemeni, apariția frumoasă, interesantă și jocul nuanțat al d-nei Maria Mohor. De reținut și interpretarea d-lui Aurel Athanasescu.

Actul III din „Gândul”.
Dl. G. Storin și d-na Raura Glăjaru.

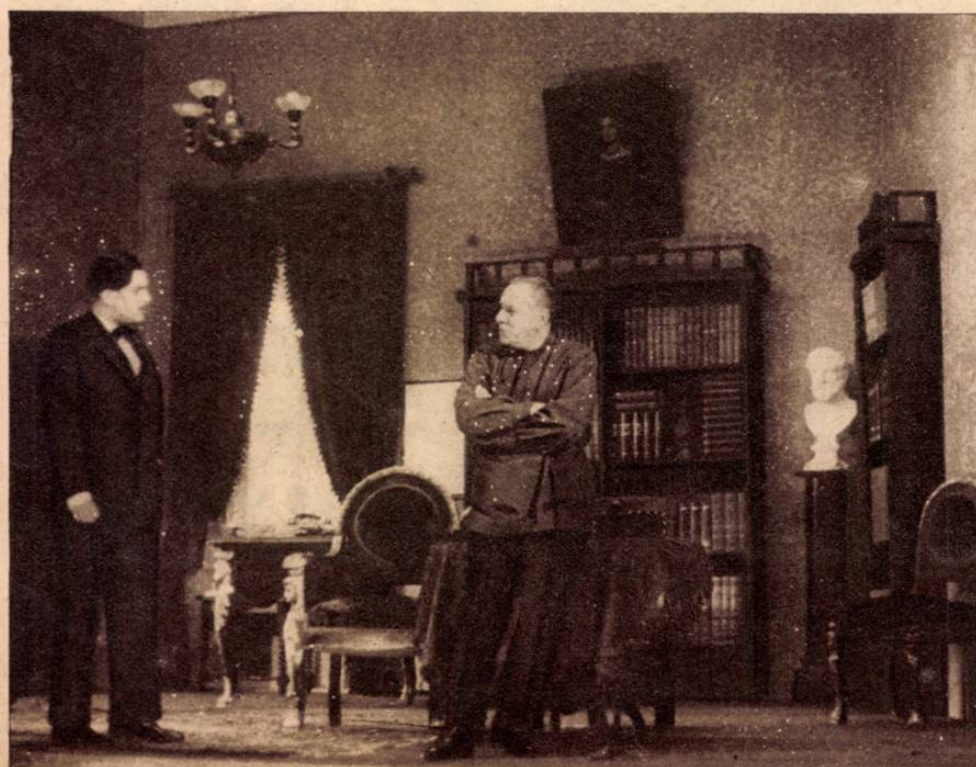
(Fotografii Cosmophot)

Venită la noi cu renumele marelui succes înregistrat la Paris, comedia lui André B. oeau, „Coloniale”, s'a bucurat de o primire frumoasă, pe care o merită. Aducând pe scenă o temă originală, având un dialog scris cu multă vioiciune, având apoi situații neașteptate, inteligent dozate, „Coloniale” este o comedie care se urmărește cu plăcere.

Inginerul Guillaume Montfave, unul dintre eroii piesei, ascunde un secret pe care împrejurările îl vor da la iveală. Este vorba de un copil negru, pe care-l avusese în Africa cu o indigenă și care este adus pe neașteptate în casa lui. Sosirea acestui copil, nedorit și neașteptat de nimeni, este sâmburele din care se dezvoltă conflictul comediei. Pe scena teatrului Liber, (sală de teatru nouă și cochetă, renăscută pe ruinele vechiului Majestic) „Coloniale” s'a bucurat de o distribuție excelentă. D-nele Maria Filloți, Sylvia Fulda, Aura Fotino, Nora Piacentini și d-nii V. Maximilian, Ion Talianu, Mișu Fotino alcătuiesc un ansamblu admirabil încheșat. Intre ei, o creație uluitoare și perfectă: aceea a micului Mișu Fotino.

Foarte bună, ca atmosferă și ca ritm, regia d-lui Aurel Maican.

ION GOLEA

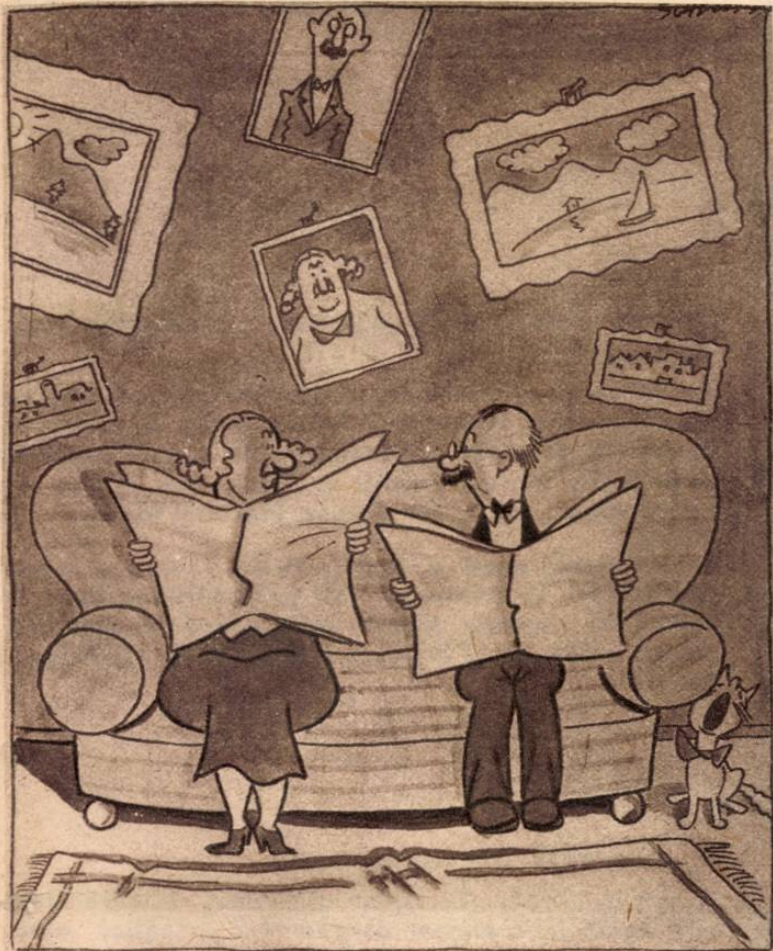

Dl. Petru Nove și dl. G. Storin, în actul I, din „Gândul”.

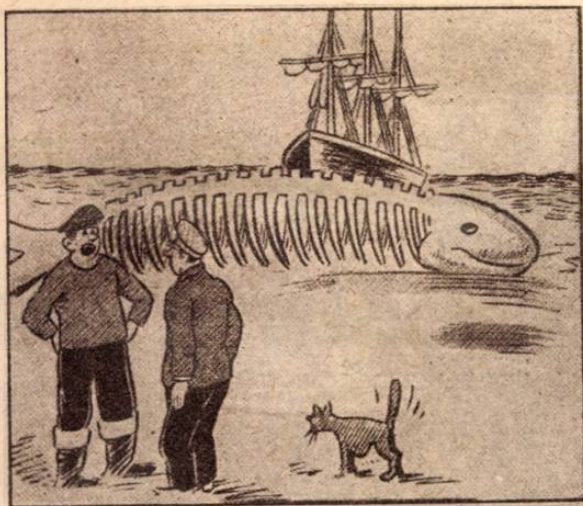
Actul II din „Gândul”. Dela stânga spre dreapta: dl. G. Storin, Aurel Athanasescu, Ion Manta și Maria Mohor.

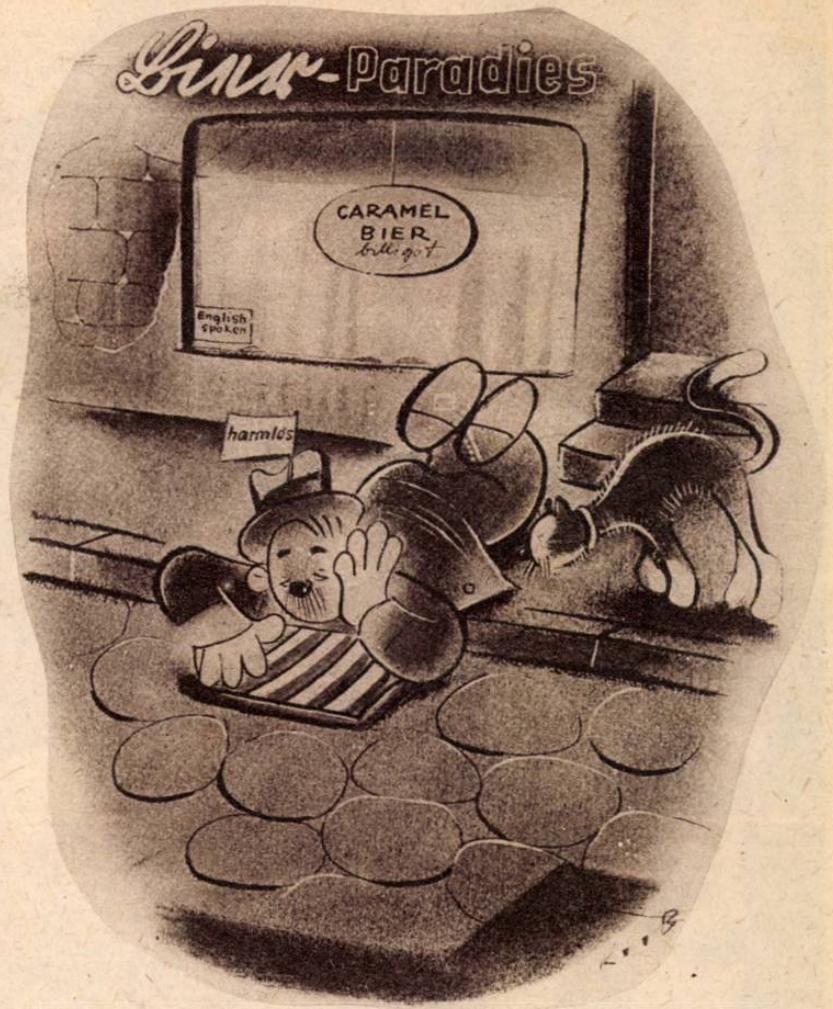

CASELE MODERNE

— A trecut ultimul tramvai?
— Da, dragă.
— Atunci, lasă puțin lectura și îndreaptă tablourile de pe pereți!

— Afurisită treabă! Rămăserăm fără balenă! Și-ți spusesem că trebuie să bagi de seamă și să păzești pisica!

— Cum bea omul un pahar de bere mai mult, se și trezește în dosul grațiilor!

— Cred că e mai bine să-i povestești abia după nuntă lui Petrică, de antrenamentul tău sportiv!

— Sculptura asta am comis-o într'un moment de slăbiciune!...

TELEGRAMĂ

NISA, 31 Decembrie

Anunțăm familiile noastre rămase în țară că am petrecut câteva zile minunate pe Coasta de Azur și că pornim de aici în autocar pe Riviera Italiană. Revelionul îl serbăm la Genova.

Urăm tuturor:

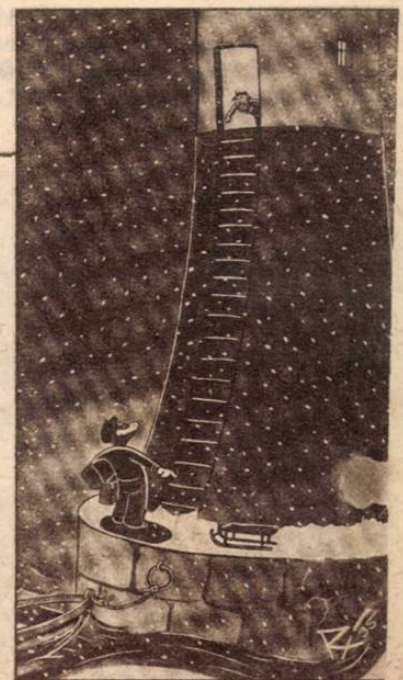
LA MULȚI ANI!

Excursioniștii

TURISMUL MONDIAL

Ilustrația din pagina 14-a, în mijloc, stânga, are următoarea explicație:

Greta Garbo înapoindu-se în Suedia, din America, a îngăduit să fie fotografiată cu Sven Aage Nielsen, ziaristul danez cunoscut ca dublul danez al lui Robert Taylor. Nielsen a fost primul ziarist în lume, care a obținut un interview dela Greta Garbo, în 1932.

O medalie specială oferită lui Ellsworth.

Fotografia noastră înfățișează pe președintele Roosevelt al Americii prezentând lui Lincoln Ellsworth o medalie specială de aur, ca recompensă pentru sborurile sale la Pol, în 1935 și pentru faptul că a îmbogățit America cu încă 350.000 mile pătrate de pământ. În fotografie poate fi văzută și Mrs. Ellsworth, în timpul ceremoniei, care a avut loc la Casa Albă, din Washington.

Regele Petru al Jugoslaviei sărbătorește Crăciunul.

Sărbătoarea „Meterica” se celebrează în Jugoslavia cu câteva zile înaintea Crăciunului. De Crăciunul acesta 150 de elevi ai școalelor din toate colțurile Jugoslaviei au fost primiți la Palat, unde li s’au împărțit daruri, de către Regina Maria și tânărul rege Petru.

În fotografia noastră, Regele Petru (stânga) împărțind daruri. În stânga se află prințul Nikola, fiul prințului Paul regentul Jugoslaviei. În fund Regina Maria (stânga) și Prințesa Olga, soția Principelui Paul.

D. Mussolini are un nepot!

La intrarea vilei „Torlonia” din Roma, în care locuiește Ducele, s’a agățat de poartă o panglică albă, ceea ce înseamnă că familia a căpătat un nou membru. Signora Orsola Buvoli, soția celui mai mare fiu a lui Mussolini, a născut un copil. Fotografia noastră înfățișează panglica albă, la poarta vilei „Torlonia”, reședința Ducei.

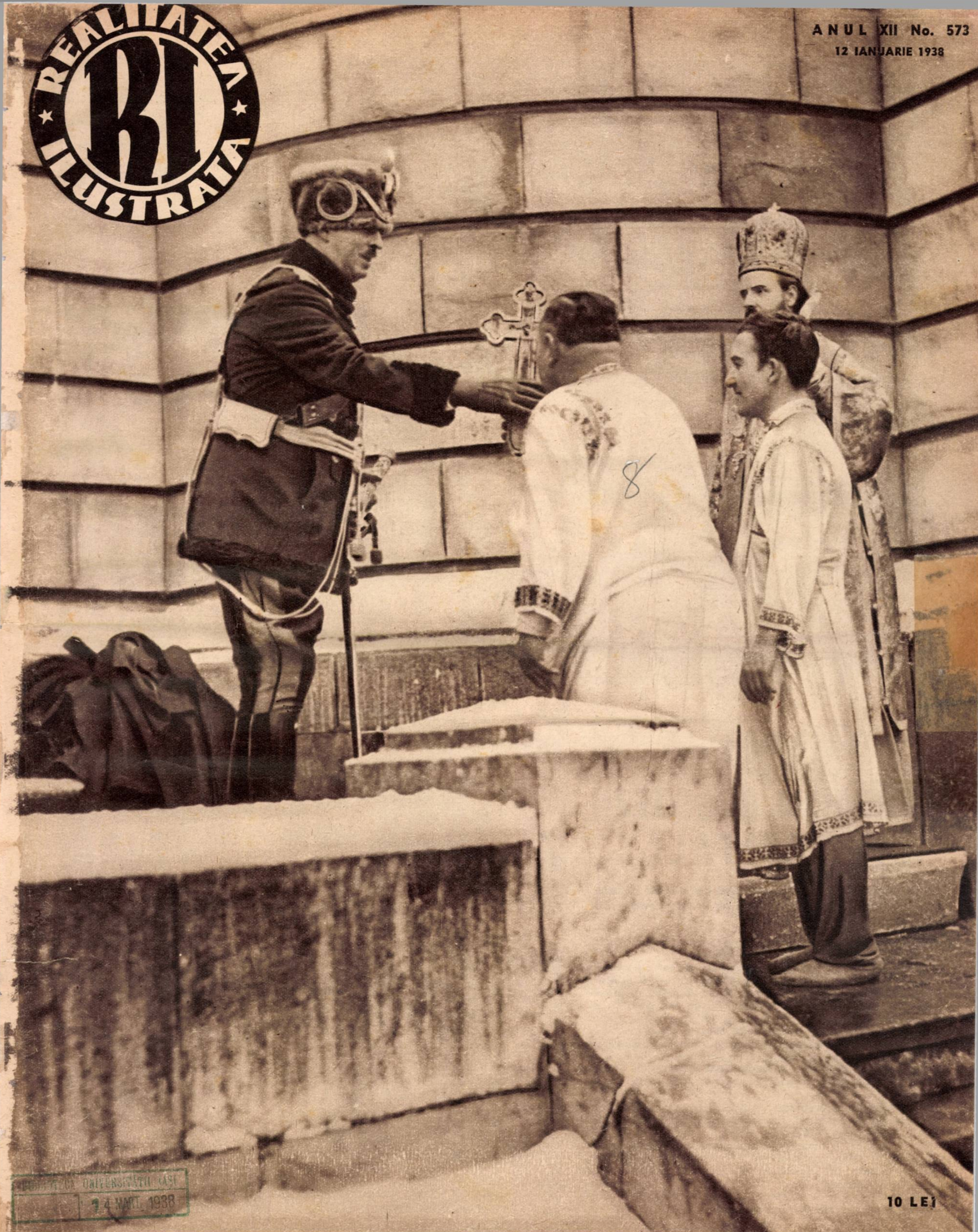

Logodna nepotului fostului Kaiser al Germaniei.

Din Berlin ne vine știrea logodnei Principelui Louis Ferdinand, al doilea fiu al Prințului moștenitor al Prusiei și nepotul ex-kaiserului, cu Marea Ducesă Kira, a doua fiică a Marelui Duce Cyril al Rusiei. Este așteptat consimțământul oficial al ex-Kaiserului, în calitate de cap al Casei Hohenzollern, totuși nu sunt temeri de vreo opoziție. În fotografia noastră, Marea Ducesă Kira a Rusiei și Prințul Louis Ferdinand al Prusiei, nepotul ex-Kaiserului, a căror logodnă a fost anunțată la sfârșitul anului trecut.

SERBAREA BOBOTEZII IN CAPITALĂ

SERBAREA BOBOTEZII IN CAPITALĂ

Solemnitatea dela regimentele de gardă călare, de gardă „Mihai Viteazul” și regimentul Pioneri de gardă.

În ziua de 6 Ianuarie a avut loc în București — cu fastul obicinuit — serbarea zilei de Bobotează.

Dimineața la orele 11, M. S. Regele a plecat cu trăsura regală la Biserica Zlătari. Aici se aflau atașatii militari străini, casa civilă și militară a M. S. Regelui, d. președinte al consiliului de miniștri cu întreg guvernul și reprezentanții autorităților civile și militare. După slujba religioasă s'a format un cortegiu, care a făcut procesiunea spre Cheiul Dâmboviței, unde a urmat solemnitatea sfințirii apelor. M. S. Regele a aruncat crucea în apă, în timp ce muzicile militare intonau „Spre Rugăciune”. Sfânta Cruce a fost apoi scoasă din apă și prezentată M. S. Regelui.

După această solemnitate, Înaltul Cler s'a înapoiat la Biserica Zlătari, iar M. S. Regele a primit în fața Palatului de Justiție, defilarea trupelor.

Tot în ziua de 6 Ianuarie a avut loc, în prezența M. S. Regelui, serbarea pomului de Crăciun la regimentele de gardă călare, de gardă Mihai Viteazul și regimentul Pioneri de Gardă.

Fotografiile pe cari le reproducem în această pagină înfățișază aspecte dela aceste solemnități.

1. M. S. Regele și d-l general adjutant Mihail, îndreptându-se, în trăsură, spre biserica Zlătari.

2. Procesiunea clerului spre cheiul Dâmboviței.

3. M. S. Regele Carol II, membrii guvernului, reprezentanții autorităților militare și oaspeții, în procesiune dela biserica Zlătari spre cheiul Dâmboviței.

4. Atașaii militari care au asistat la serbarea Bobotezii.

5. Defilarea trupelor.

6. Patru inși s'au aruncat în apă, spre a scoate Sfânta Cruce.

7. M. S. Regele primește Sfânta

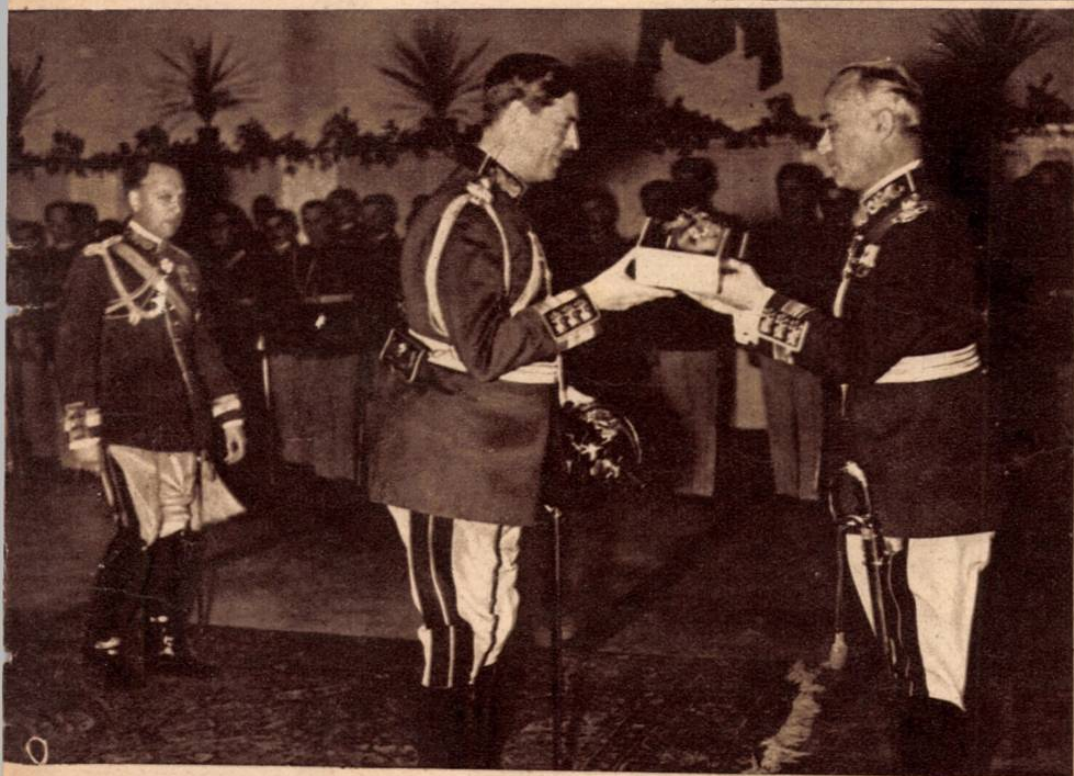

Cruce, care a fost scoasă din apă.

8. M. S. Regele, urmat de d. prim-ministru Goga și de dl. general Antonescu, trece trupele în revistă.

9. Domnul colonel Brătescu înmânează M. S. Regelui Carol II un dar din partea regimentului de escortă călare.

10. M. S. Regele și d-nii Octavian Goga, președintele consiliului de miniștri, general Antonescu, general Ilasievici, mare șambelan Urdăreanu, etc. la serbarea pomului de Crăciun, la regimentele de gardă.

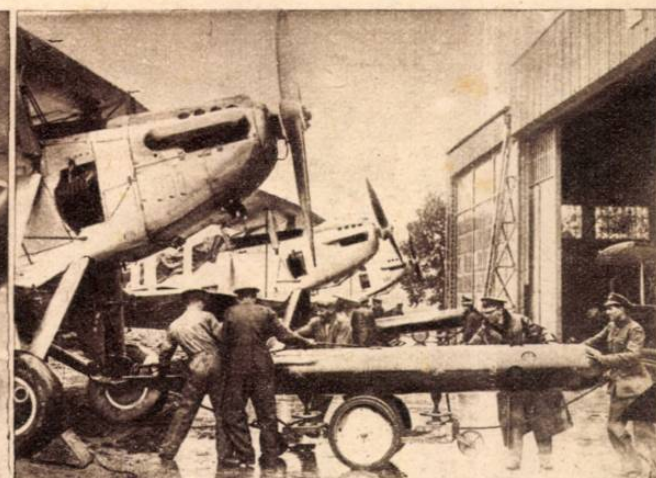

Cete sportive

Sau trupe de război?

Sau aceasta?

Raiduri pacifice

Sau bombe ucigătoare?

1938 ne vine cu două războaie — unul în Europa și altul în Extremul Orient — cu bugete de înarmare, care nu mai departe decât acum cinci ani ne-ar fi părut fabuloase... Ce vom vedea la sfârșitul lui? În 1913, cu puțin înainte de marele măcel mondial, națiunile investeau cam 560 miliarde anul în arme. Astăzi, statele cheltuesc de trei ori pe atâta, spre a-și asigura „securitatea”, în dauna altora. În 1922, pe vremea conferinței desarmării, Europa contribuia cu 32 la sută la acțiunea mondială de înarmare. Astăzi ea reprezintă, în acest domeniu, un procent de 63,4. Anglia care în 1922 cheltuia 88.200.000 lire sterline pe armată — și-a întrecut bugetul militar, în 1937 și va face investiții și mai mari, în 1938. Între timp, națiunile luptă pentru independență, străluindu-se să producă, pe pământul lor, ceea ce s'ar produce cu mult mai lesne și mai ieftin într'altă parte,

Viața în aerul proaspăt al codrilor

Sau în mijlocul gazelor otrăvitoare?

Mașini pentru prosperitate

Sau pentru distrugere?

iar prețurile urcă mereu, Lumea își investește banii în mașini, pe care nu le va putea întrebuința decât pentru propria-i nimicire.

Acțiunea aceasta de înarmare merge progresiv, de cinci ani. 1938 a fost desemnat ca un an comercial. Strategi, economiști și oameni de stat, spun că în următoarele douăsprezece luni, sau uriașa fabrică va sări în aer sau, după cum cei mai mulți dintre noi cred și toată lumea speră, bunul simț va triumfa. Nimeni nu va voi să înceapă un război, în care toți vor avea de pierdut.

Dăm o hartă cu cifre oficiale asupra armatelor, (Marea Britanie se prezintă aci cu armele teritoriale, de rezervă și cele indiene) asupra tonajelor maritime (inclusiv noile construcțiuni) și flotele aeriene (care în multe cazuri, reprezintă cu mult peste cifrele arătate de noi). Pentru Statele Unite și Japonia, cifrele asupra flotelor și forței aeriene sunt respectiv 1.378.595 tone și 916.933 tone apoi 3.000 și 1.500 aeroplane.

OCHII ȘI URECHILE LUMII

1. Mărci postale irlandeze din anul 1921 până la 29 Decembrie 1937, ziua alcătuirii noii constituții.

EIRE - IRLANDA

ANUL 1937 s'a încheiat cu un eveniment istoric, trecut neobservat sub avalanșa de fapte cari amestec și privirea cea mai atentă. A dispărut Irlanda și în locul ei a apărut pe harta Europei statul Eire. De secole, regatul unit al Angliei a cunoscut cele mai crude lupte ale acestui popor străvechiu pentru neatârna-re sa. Irlandezii, popor mândru și dârz, au luptat în toate secolele și sub toate dinastiile pentru Eire.

Înainte de războiul mondial, atentatele se țineau lanț și în preajma războiului guvernul din Londra a fost silit să acorde o autonomie imprecisă. După război, lupta a fost reluată sub De Valera, care a isbutit să realizeze statul liber al Irlandei. A mai ră-mas la nordul insulei regiunea Ulster, care deși irlandeză, se împotrivește alipirii la noua republică.

Ca să rupă cu tot trecutul, Irlanda și-a schimbat numele și prin Constituția din 29 Decembrie 1937 și-a pus numele de Eire. Scopul final e independența desăvârșită. Deocamdată, regele Angliei reprezintă încă republica Eire. Dar până când? Statul Eire devine o problemă mai gravă decât Irlanda supusă. Viitorul ne va arăta cum va des-lega Anglia această problemă.

2. Infanteria egipteană în marș.

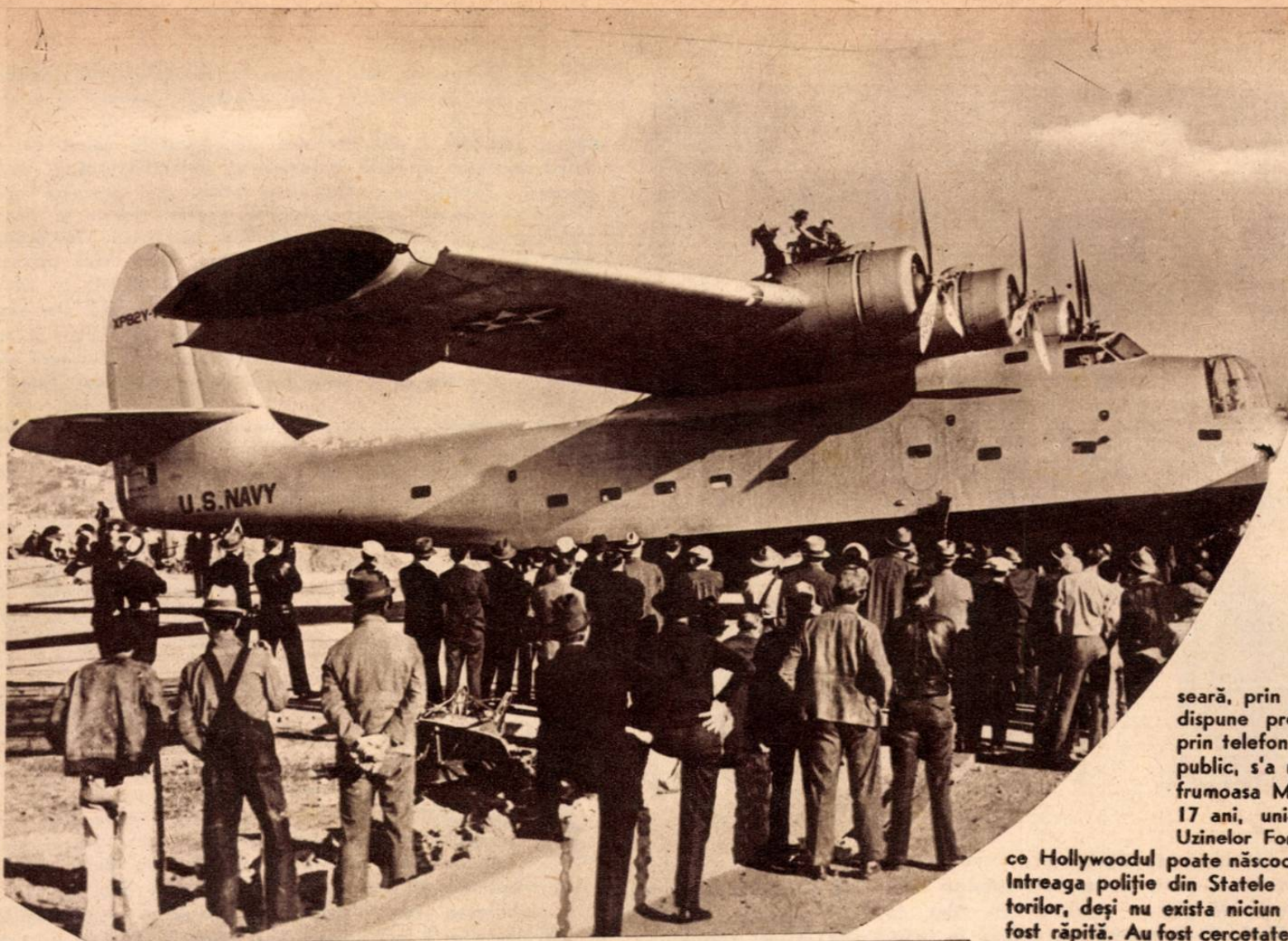
EGIPTUL MODERN

PE la 1880 a fost un moment greu în diplomația Europei. Franța, stă-până peste Egipt, fu nevoită să cedeze presiunii engleze. Armatele republi-cei se retraseră, iar Egiptul fu concesionat Angliei. În parlamentul francez, desbaterile fură extrem de furtunoase. Diplomația însă își aranjase treburile. Franța părăsi toate avantajile din Egipt în schimbul prieteniei engleze pentru un eventual război cu Ger-mania. De atunci a trecut multă apă pe vadul Nilului. Astăzi, Egiptul e un stat in-dependent sub ocrotirea prieteniei engleze. Interesele Egiptului coincid cu interesele Angliei. Și cum interesele se rezolvă și se impun prin putere, Egiptul se înarmează. Noua armată egipteană înarmată de Anglia devine un factor important în angrenajul politicii din Orientul apropiat. Pe baione-tele Angliei se înalță noul stat indepen-dent al vechilor Faraoni.

3. Întreaga Olandă e în așteptarea nașterii unui moștenitor al tronului. La oficiul poștal din Soestdijk, care se află în vecinătatea Palatului regal, se instalează o nouă linie telefonică pentru reprezentanții presei străine.

4. America se înarmează. Un nou avion de bombardament, care cântărește 39 tone și are 4 motoare a 1.050 cai putere. Cu o viteză de 800 km. pe oră și o rază de acțiune de 8000 km., acest avion va fi destul de eficace într'un viitor războiu. Deși felul înarmării avionului e secret, se știe că va purta un număr imens de bombe. Fotografia noastră reprezintă noul avion, pus la dispoziția armatei americane.

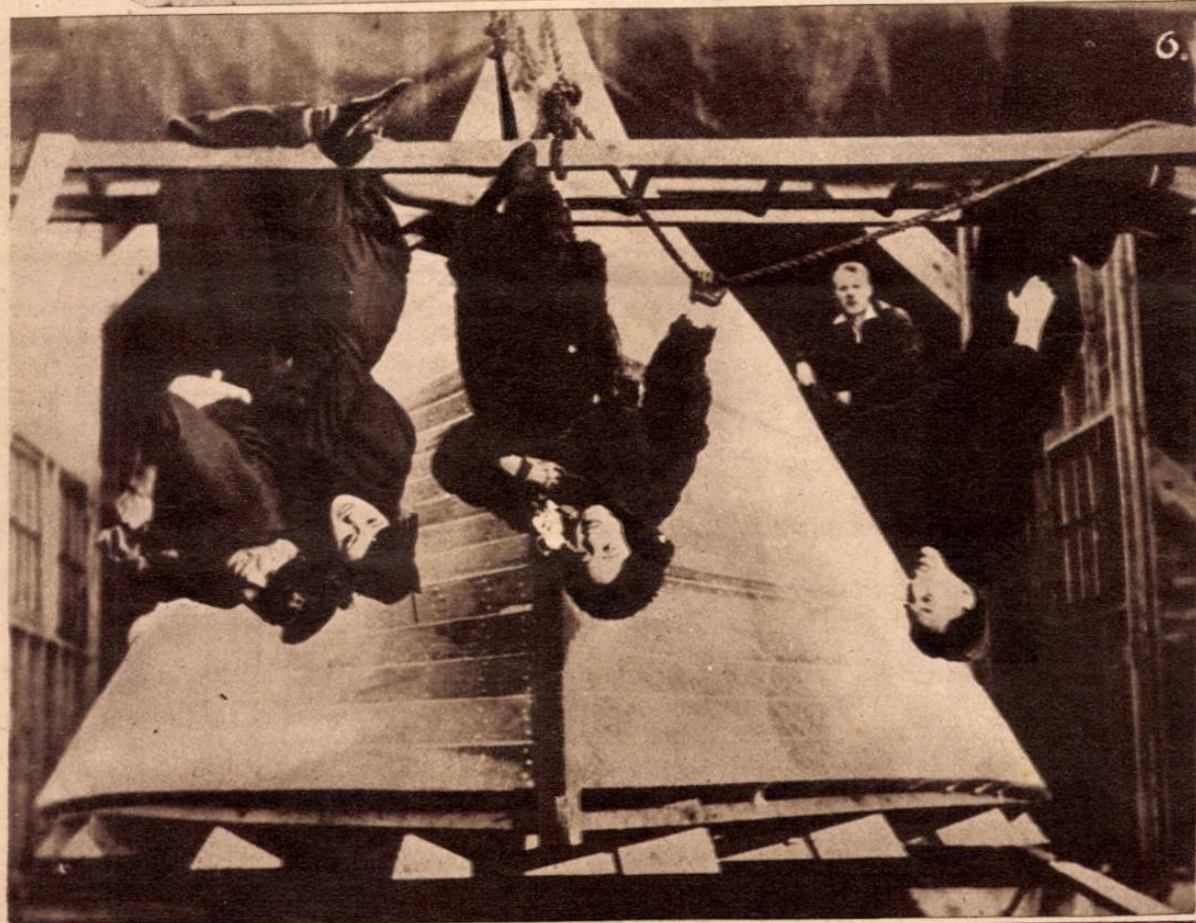
HAPPY - END

TIMP de 48 ore, milioanele de cetățeni ai Statelor Unite au asistat la desfășurarea celui mai senzational film de aventuri. O veste teribilă a fost transmisă într-o

seară, prin toate mijloacele tehnice, de care dispune presa și poliția. Prin radio, T. F. F., prin telefon și agenți, prin presă și prin svon public, s'a răspândit în aceeași oră știrea că frumoasa Miss Trudie Bennet, în vârstă de 17 ani, unica fată a directorului general al Uzinelor Ford a dispărut. Semnalmente: tot ce Hollywoodul poate născoci mai turburător și mai desăvârșit. Intreaga poliție din Statele Unite s'a pus în urmărire a răpitorilor, deși nu exista niciun indiciu că frumoasa Miss Trudie a fost răpită. Au fost cercetate toate speluncile, prietenii și adversarii lui Jim au fost sfătuiți să dea drumul fetei. Dar în zadar. Gangsterii cu fălcile ca patinele și ochii cu sclipiri de tigri

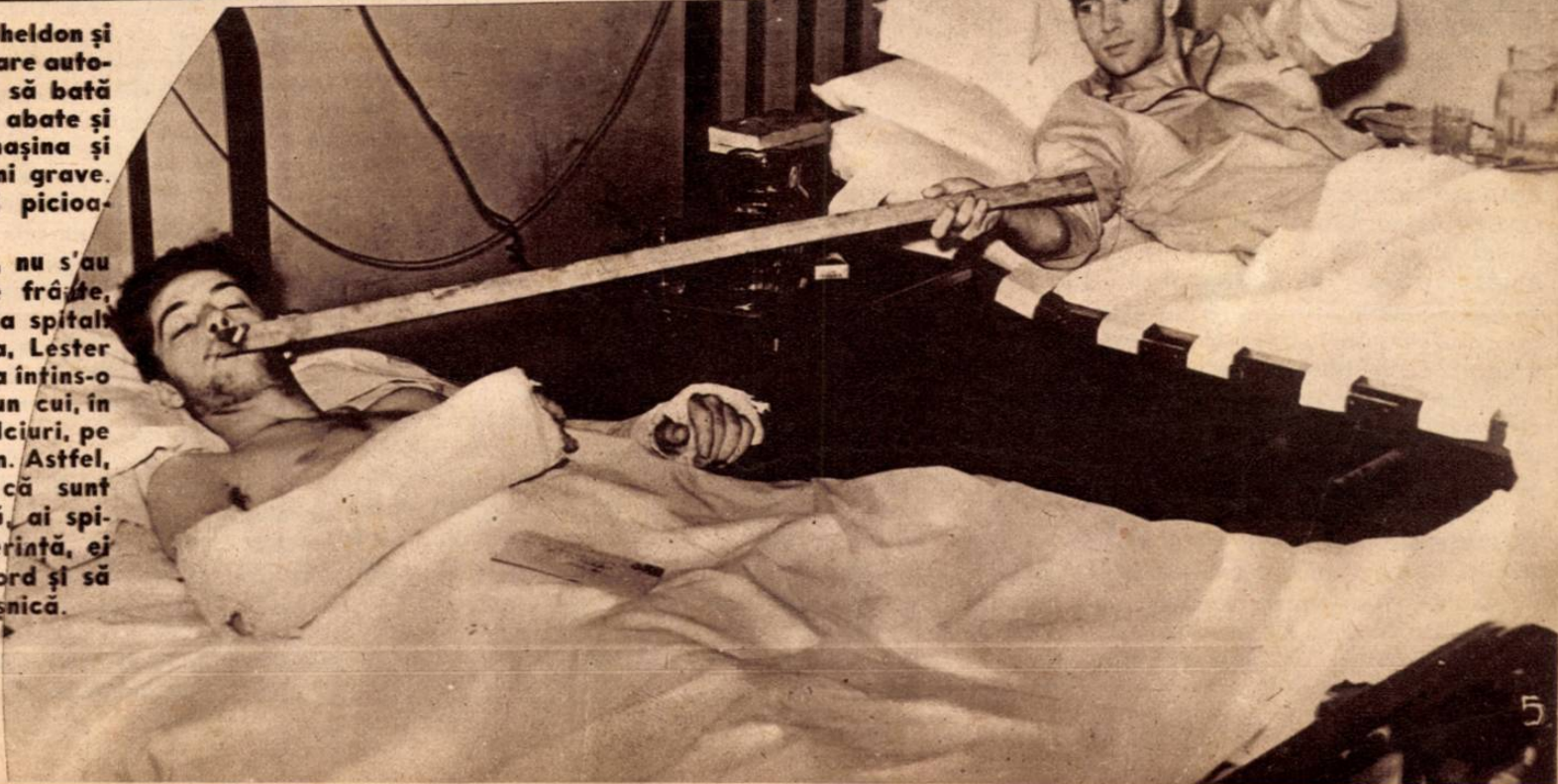
6. Fotografia noastră nu e redată greșit. Așa răsturnată cum e, ea reprezintă imaginea fidelă a unei idei, realizată de un american sucit. Omul s'a plictisit de monotonia oferită de bogățiile sale. Nimic nou nu se mai poate realiza sub soare, s'a întrebat americanul disperat.

Până i-a venit o idee. Să construească un yacht răsturnat: baza în sus și vârful în jos. Lansarea yachtului a avut loc în aceleași condițiuni. Invitații au fost nevoiți să stea agățați de o scară, cu picioarele între trepte și capul spre apă. Prietenii au satisfăcut capriciul milionarului și astfel, fotografia noastră pare cam ireală. Deși reprezintă cea mai autentică năzbătie a unui om, care a vrut să dovedească neadevărul proverbului: nimic nou sub soare.

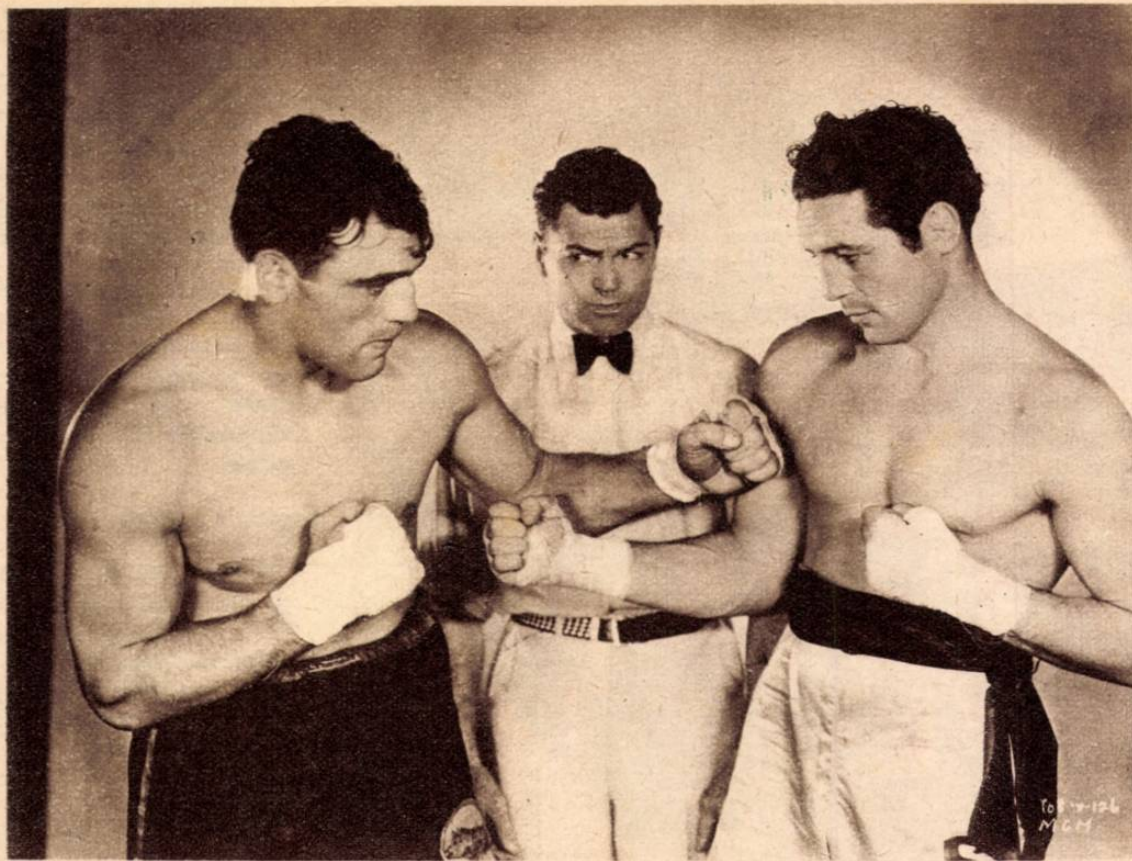

5. Doi sportivi americani, Elmer Sheldon și Lester Schmitt și-au pus la încercare automobilul. Băeții aveau de gând să bată un nou record. Ghinionul, care se abate și pe la americani, a răsturnat mașina și cei doi prieteni s'au ales cu răni grave. Elmer și-a fracturat mâinile și picioarele.

Dar băeții, originali cum sunt, nu s'au dat bătuti. Deși cu măduarele frânate, ei au ținut să fie originali și la spital. Cum Elmer nu poate ține țigara, Lester a înfipt țigara într-o scândură și a întins-o prietenului. Scândura mai are un cui, în care Elmer înfige tot felul de dulciuri, pe cari le oferă nefericitului prieten. Astfel, cei doi americani dau dovadă că sunt într'adevăr posesori, sută la sută, ai spiritului sportiv. Pe patul de suferință, ei nu uită să nascocescă un record și să pună în aplicare o idee năstrusnică.

O fotografie din epoca de glorie a lui Carnera: înainte de a întâlni pe Max Baer, care avea să-i smulgă titlul de campion mondial, casa de filme Metro-Goldwyn Mayer a realizat un film, în care figurau, într'un match de box, cei doi atleți, Jack Dempsey (în mijloc în fotografie) fiind arb.tru.

Adio, Carnera!

IN răstimp de o săptămână, numele lui Carnera a fost întâlnit aproape zilnic în coloanele presei, din lumea întreagă. Străfulgerări de o clipă, prevestitoare ale retragerii sale din arena pugilistică mondială, unde — datorită numai unei siluete de adevărat gigant — strălucise ca nici un alt boxeur înaintea lui. Căci în vremea din urmă, oricâteori i se pronunța numele, înșiși admiratorii lui de odinioară pierduseră nădejdea, într-o revenire a „formeii”; și într'adevăr, idolul lor începu să lupte cu rezultate mai mult decât mediocre; se părea că fostul campion al lumii făcea jocul unor speculanți dibaci și Federația de box italiană se grăbi să pună capăt noului capitol Carnera, împiedicându-l să mai lupte în străinătate. În ziua când s'a luat această hotărâre, boxeurul se afla în Budapesta; dar cu câteva ceasuri înainte, intervenise un fapt menit să întrerupă, el singur și pentru totdeauna, o carieră atât de sbuciumată și de stranie. Suferind de rinichi, el trebui să se închine în fața medicilor, cari îl îndepărtau, pe viitor de la orice activitate pe ring. Așa dar, Carnera își ia adio dela sportul, prin care a suit culmile celebrității. La drept vorbind, cariera lui se închisese din anul 1934, la New-York, când a fost învins de MAX BAER, pierzând astfel titlul de campion al lumii, pe care-l cucurise cu un an înainte, în aceeași metropolă. Carnera are 31 de ani (s'a născut la Sequals, în ziua de 6 Noembrie 1906). La vârsta aceasta, campionii au realizat cele mai mari triumfuri ale activității lor. E momentul declinului, al dramei născută din voința ce nu se lasă ingenunchiată și mușchii nevoiți să cedeze. La urma urmelor n'ar fi un adio prea timpuriu. Deși reprezintă ceea ce, în limbajul comun, în sport, se numește „fenomen”, CARNERA a reușit să cucerească o glorie, cu care nu s'a putut mândri nici măcar GEORGES CARPENTIER, cel mai mare pugilist, din câți au existat în Europa. Pe vremea lui, CARPENTIER a trecut oceanul Atlantic, spre a smulge campionatul de box al Americii,

însă pumnul formidabil al lui DEMPSEY i-a năruit toate speranțele. Însă CARNERA a fost campion al lumii. E drept că trecuse de mult epoca de sgomotoasă glorie a lui DEMPSEY și TUNNEY, totuși rezultatul era scontat dinainte ca un mare succes. Fenomen. Fenomen de putere fizică, nu închisă într'un corp normal de atlet, ci într'o masă gigantică de carne și oase, care la cea dintâi apariție pe ring stărnise polemici dispreț și ilaritate. Nimeni n'avea încredere în CARNERA; tămplarul modest, aruncat în vârtejul întrecerilor pugiliste, era un izvor de câștiguri, în mâinile speculanților. Mișcările lui domoale, nesiguranța în toiul luptei, reacțiunile din cale afară de furioase, nu păreau să aibă nimic de a face cu adevărata artă a boxului. Totuși, se făcuse vâlva dorită în jurul aurișului și astfel, întâiul rezultat fusese atins. Încetul cu încetul CARNERA învață; lumea începe să aibă încredere în el; un impresar destoinic — faimosul LEON SEE — își ia sarcina să-l călăuzească. Și deoarece CARNERA era un prilej sigur pentru înăvuirea multor persoane, scopul de căpetenie al acestora ținea ca el să nu sece, vreme cât mai îndelungată. Nu toate lucrurile se desfășoară normal în lumea boxului, unde sunt în joc interese de milioane. Încet, încet, mai cu mâinile lui enorme, mai cu trucuri — operate între culise de LEON SEE-CARNERA își atinse ținta. Experiența a zeci și zeci de matchuri, lipsa de formă a marilor adversari, duseră pe atletul italian la cucerirea titlului de campion al lumii, în memorabila lui întâlnire cu Sharkey. Pe urmă începu declinul. Tunney, când s'a retras de pe ring, avea buzunarele doldora de dolari: unii vorbeau de 20 milioane, alții chiar de 50. Dar pe lângă atlet TUNNEY era un tânăr foarte inteligent și șiret. CARNERA însă nu: în corpul lui mătăhălos pulsa un suflet de copil. Poate de aceea n'a știut să tragă foloase, dintr'o situație ce părea deosebit de priincioasă; poate de aceea lumea a iubit mai mult pe om, decât pe campion...

G. RADULESCU

au dat din umeri. S'au jurat pe capul copilului lui Lindbergh că n'au știut de existența fetei directorului general al uzinelor Ford.

Nefericitul tată a stat mereu la nenumăratele telefoane din birou, așa cum se vede în filmele cu detectivi, urcând mereu premiul... Polițiștii și detectivii se fereau să-și comunice impresiile și se spionau reciproc. Marile gazete țineau în curent publicul cu năzdrăvăniile reporterilor, cari visau la premiul oferit și la celebritate. Precum știm din filme, nici polițiștii, nici detectivii nu izbutesc să descopere fata răpită, ci un reporter anonim, care devine ginerele fericitului tată. Dar aventura frumoasei Miss Trudie Bennett a avut un sfârșit și mai fericit, un adevărat happy-end. Chiar gangsterii fuseseră alarmați. Cine putea să le joace festa cu răpirea unei fete de arhimilionar!

Dar în momentul când polițiștii, detectivii, reporterii, gangsterii și părinții erau în culmea disperării, fetița apărură... la braț cu un tânăr sportiv și sărac. El — un prieten din copilărie, descoperit în seara de pomină, într'un bar. Idila țesută pe canavaua amintirilor s'a terminat în fața altarului unei bisericuțe dintr'un orașel de provincie.

Temperatura poliției cobori, dintr'odată, sub 37. Iar premiul, plus alte acareturi, a fost încasat de anonimul prieten din copilărie. Așa cum se încheie toate aventurile celebre la americani, Hollywood-ul ar dori să angajeze tânără pereche pentru un unic film al dragostei lor. Dacă Mister Bennett, directorul general al uzinelor Ford, va sesiza importanța acestui film pentru reclama fabricii, afacerea se va încheia, spre bunul renume al orașelor Detroit și Hollywood.

ARDEII ȘI AMERICANII

DOCTORUL Szent Gyorgy e profesor la facultatea de medicină din Szegedin-Ungaria. Orașul cu împrejurimile sunt celebre pentru ardeii cultivați de țărani și mahalagii. Papricașul de Szegedin e celebru ca și vinul de Tokay. Dar celebritatea ardeului de Szegedin n'ar fi trecut granițele și mai ales n'ar fi fost prilejul unei false bufe, dacă doctorul Szent Gyorgy n'ar fi primit premiul Nobel. Și l-a primit din cauza ardeului.

În liniștea orașului de provincie, doctorul a isbutit să prepare din ardeiu vitamina C. Profesorul Szent Gyorgy a dovedit că vitamina salvatoare se află în ardei și mai ales în cei din Szegedin. S'au bucurat locuitorii, că de veacuri mănâncă vitamine fără s'o știe. După ce doctorul a primit premiul Nobel, au trecut numai două luni. Într'o zi, orașul a aflat că un grup de mari financiari americani a tras la hotel. De când e Szegedinul și hotelul său, niciun miliardar american n'a călcat pe acolo. Dar mare a fost bucuria când s'a aflat rostul venirii grupului financiar. Americanii au de gând să cumpere 2000 vagoane ardeiu pentru fabricarea vitaminei C. Într'o oră, tot orașul s'a adunat în fața hotelului. S'a ivit un interpret, care înscrisa cântățile de ardei oferite de actualii și viitorii cultivatori. Până'n seară, târgul a fost încheiat. Se vânduse și recolta anului viitor, iar orașul se îmbogățise în mai puțin de 12 ore. Pârliții de americani plăteau oricât se cerea. A doua zi urma să plătească un aconto de 50 la sută. A fost o noapte de visuri, cum n'a mai fost decând e Szegedinul.

Dimineața, când orașul se adunase în fața hotelului ca să încaseze aconto, mulțimea rămase uluită. Un american borțos, din balconul hotelului, începu să glăsuiește în limba lui Arpad: „Eu sunt Laios, băcanul din colț, iar ceilalți americani sunt hotelierul și farmacistul”.

Un „huo” formidabil întrerupse pe oratorul care căzu în brațele celorlalți „americani”. Ungurii înțelesesă chiulul și cum vitamina C are și însușiri de calmant, oamenii s'au întors la ardeii lor.

DISCIPOLII IMPĂRATULUI

AMIRALUL SUEȚUGU, ministrul de interne al Japoniei a dat un interview care va lămuri multe situații și va da de gândit diplomației țărilor de rasă albă. Amiralul nu e diplomat și a spus, pe față, ceea ce diplomații abia îndrăzniră să șoptească. Rassa galbenă, a spus amiralul, va trebui să se unească și să gonească din Asia rassa albă. Mai clar nu se poate. Bătăia, pe care Japonezii o administrează fraților de culoare, Chinezii, are de scop să unească cele două țări, împotriva albilor. Pe de altă parte un publicist japonez, Moto Teichi, susținut de cercurile navale japoneze, a publicat o broșură în care desvăluie intențiile diplomației japoneze.

Scopul imediat erte suprimarea puterii engleze. Deaceea, Japonia trebuie să acorde Americii unele concesiuni, ca să nu se unească cu Anglia. Pe de altă parte, Japonia, deși aliata Germaniei și a Italiei, ar trebui să se apropie de Rusia. Astfel, Anglia izolată va fi mai ușor expulzată din Asia. Luate la rând, puterile de rasă albă vor putea fi gonite din Asia. O mărturie în public, fără chichițe diplomaticești și cu o sinceritate inerentă numai popoarelor tinere, în plină ascensiune. Amiralul Suețugu și publicistul Teichi sunt sinceri, pentru că știu prea bine că albi sunt desbinați.

Ei cunosc formidabila prăpastie care desparte puterile europene și nicio mărturie sau amenințare nu le va putea uni. Iar ceea ce europenii doriau de mult, distrugerea diplomației, se realizează în Japonia, pe socoteala albilor.

DIN LUMEA ANIMALELOR

EXERCITIU DE AGILITATE

Un urs dresat a produs mare bucurie micilor spectatori, evoluând foarte agil, cu o troletină.

CAMPION IN SARITURA

Săritură artistică, executată de un leu, într'un circ din Londra.

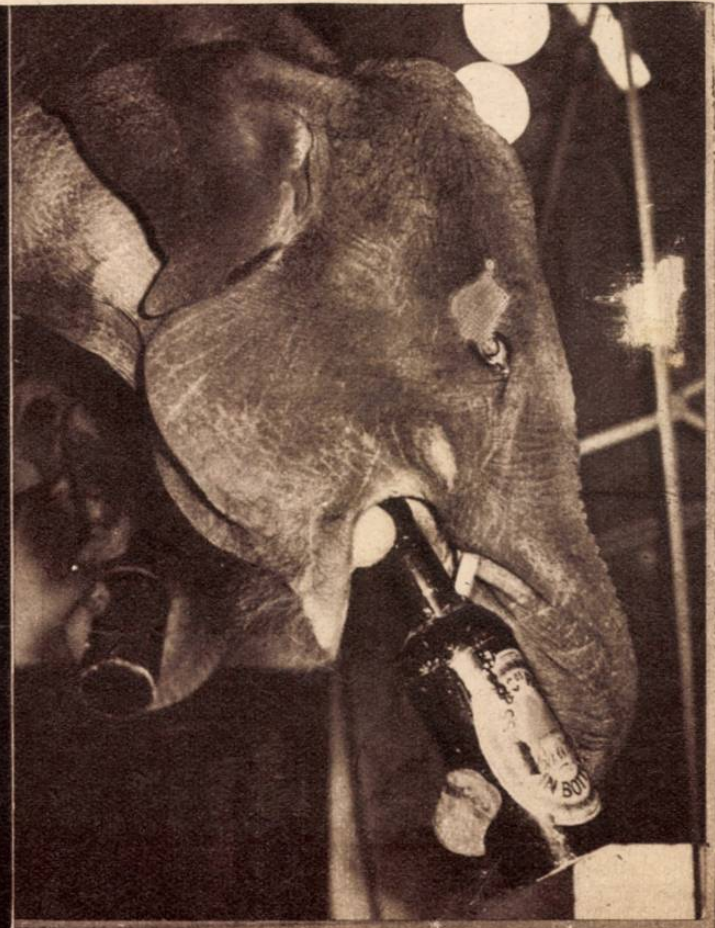
OPERATIE PERICULOASA

În anumite răstimpuri, paznicii grădini zoologice din Tokio sunt nevoiți să taie unii colți și să curețe dinții hipopotamilor. Operația este destul de periculoasă și vedem în fotografia noastră cum i se taie hipopotamului un colț, care-l împiedică la mâncat.

ELEFANȚII BEȚIVI

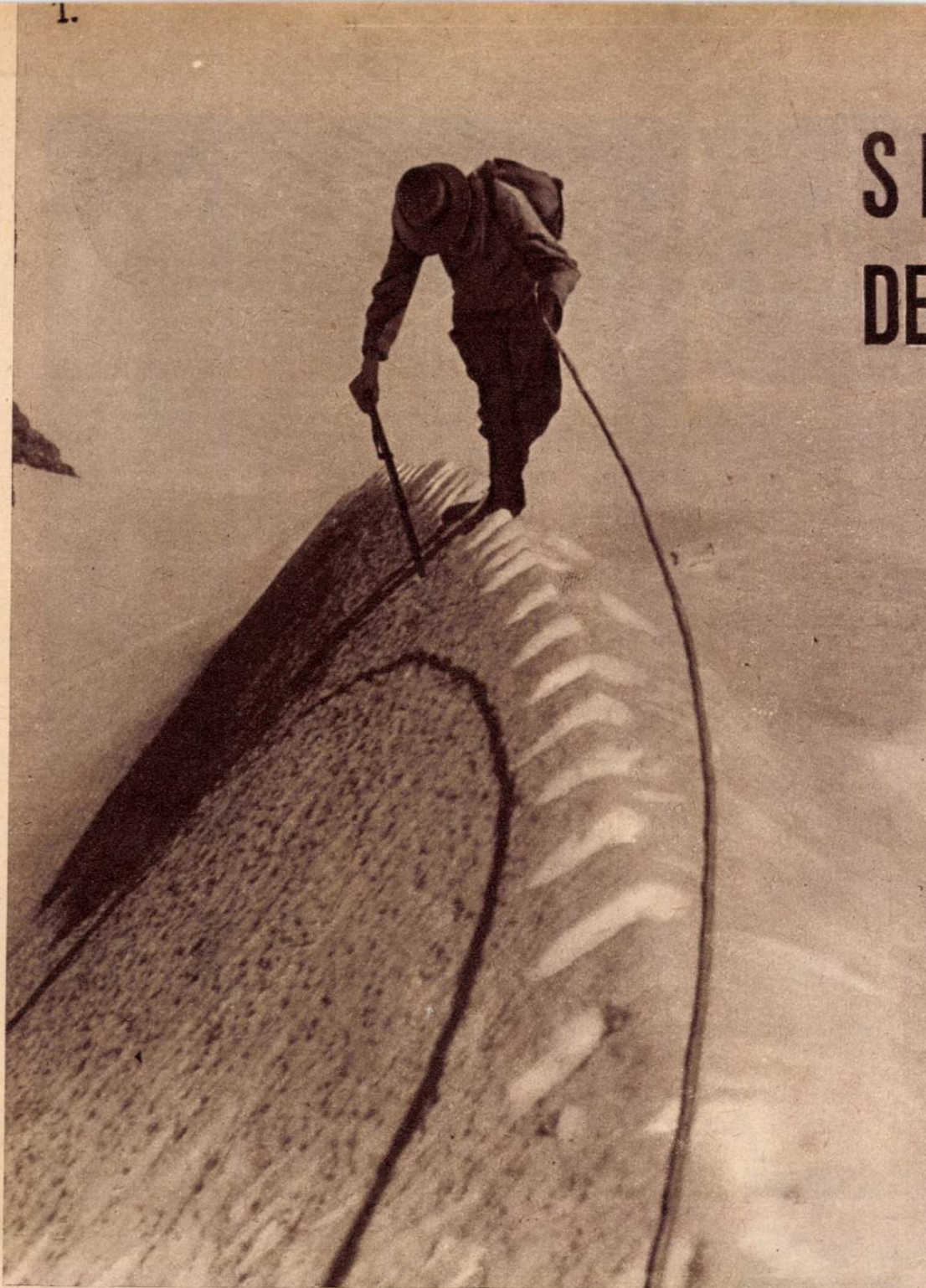
Un elefant înțelept al circului Bertram Mills din Londra, foarte bucuros, trage o dușcă bună de whisky.

(Foto Wide World și Atlantic)

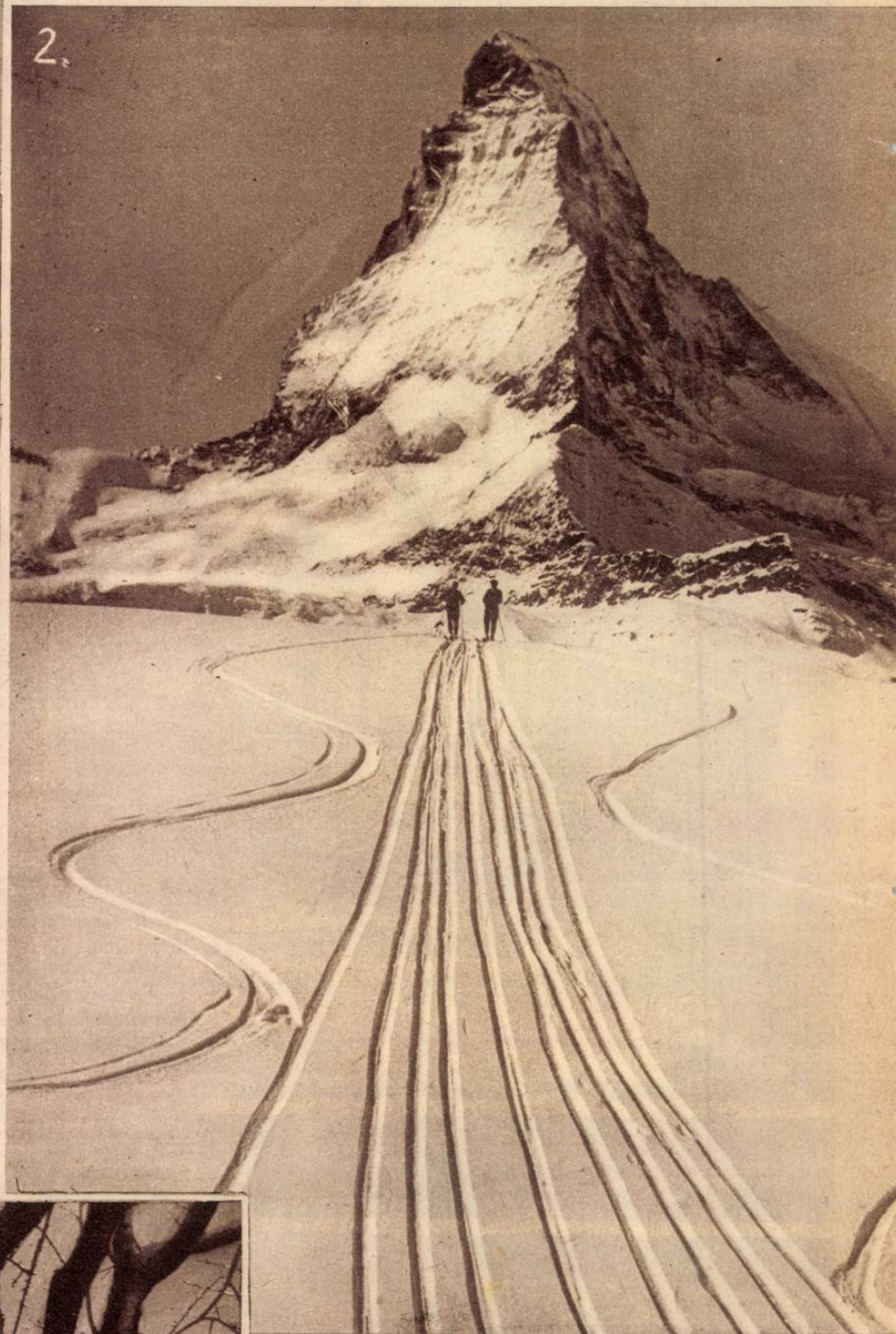

SE SPERIE MUNTII DE NĂVALA SPORTIVILOR

1. Un sportiv pe culmea înzăpezită a unui munte.

2. Urme de ski duc spre vârful prăpăstios al muntelui Matterhorn din Elveția.

3. Copiii din Elveția la școala de ski, ca să poată înfrunta mai târziu, înălțimile.

SPORTUL a început cu un percept igienic și a ajuns pe culmile unde numai spiritul se mai poate menține. Oamenii au devenit sportivi, pentru că au vrut să aibă o minte sănătoasă într'un corp sănătos. Au invidiat trupul vânjos și cu formele ideale ale antichității, după ce-au socotit, că au cultivat prea mult spiritul. De câteva decenii sănătatea și frumusețea trupeză au devenit un zeu cu mii de brațe și capete, cum se văd în pagodele indiene. Toate noroadele pământului se închină acestui zeu, care pătrunde în desișul codrilor, urcă pe cele mai înalte piscuri și coboară în fundul apelor. Sportul a dat omului modern o nouă linie a trupului, o nouă supleță și... o nouă mentalitate. Mintea s'a însănătoșit, corpul pătruns de întreaga vigoare a naturii, i-a comunicat forța și îndrăzneala, avântul și sprinteneala mușchilor săi. Și am ajuns să vedem spiritul înviorat luându-și zborul. De unde, până mai ieri, spiritul abia se mai putea ține de umbra trupului, astăzi, el a luat-o razna peste câmpii și munți. Numai vigoarea spiritului e în stare să aducă trupul în creerii

5.

munților, când gerul sfarmă pietrele în inima orașelor. Sportul de iarnă în munți e triumful spiritului asupra trupului. A fost suficient un antrenament de câțiva ani, ca munții singuratici, unde umblau numai eroii din legende, să fie brăzdați de schiori. Nu există prăpastie, nici vârf amenințător, care să sperie pe sportivul veacului nostru. Toți zeii singurătăților, stăpânii de până acum ai munților, au fost nevoiți să se refugieze în văgăunile cele mai ascunse, de unde mai îndrăznesc să înhațe câte-o victimă a cutezanței sportive. Dar spiritul sportiv nu cunoaște obstacole. El se avântă peste prăpastiile cele mai amețitoare și pornește spre culmile cele mai înalte. Cine stă să se mai întrebe cum e zăpada în munți, cine se oprește măcar o clipă, în fața unei deslănțuiri a stihiei înălțimilor. Iarna cu tot alaiul

4. Doi maeștri ai sportului fac exerciții în Palatul Sporturilor de iarnă din New-York.

5. Miss Cecilia College, campioana mondială de patinaj, demonstrează arta ei la St. Moritz.

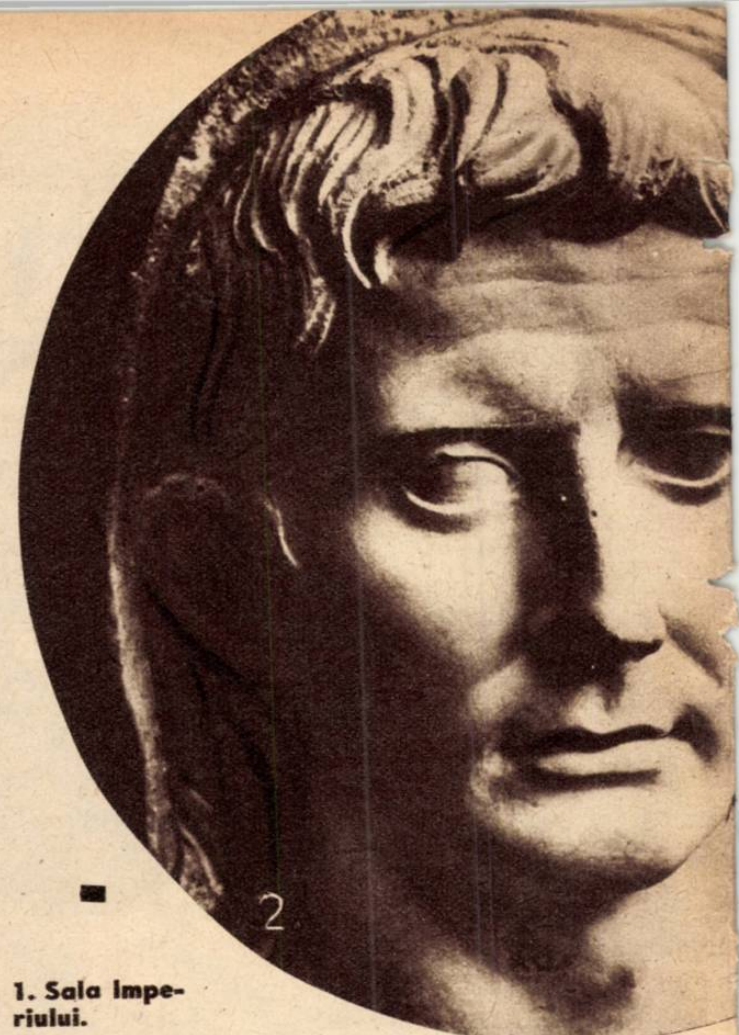
ei nu mai înspăimântă pe nimeni. Pe vremuri, marele dramaturg Ibsen, când voia să arate dârzenia voinții eroilor săi, îi pune să lupte cu zeii munților, stăpâni absoluți ai împărăției lor. Iarna în munți era o închipuire de basm, o lume fantastică, unde numai purtătorul orgoliului fără margini îndrăzne să se abată.

În vremurile noastre sportive, munții înzăpeziți sunt doar un bun prilej pentru avântul sportivilor. În zorii zilei, când soarele cu dinți se ridică peste împărăția de nea, sportivul e prezent și-și râde de frigul și de amenințarea coloșilor naturii. Iar peste tot, râsul cristalin al femeii, în aerul curat și înghețat dela munte. Ce să facă bieteile divinități de odinioară în fața acestei ofensive a zeului modern: Sportul? Nu le rămâne decât să se furișeze sub pluma albă și să hiberneze laolaltă cu toate lighioanele munților. Omul a cucerit înălțimile! Spiritul a luat-o razna, răsturnând în calea sa, toate legendele secolelor.

6. La Idaho, centru sportiv de iarnă din America, lumea vine la teatru într-o sanie trasă de reni.

1. Sala Imperiului.

Mărirea și decăderea Imperiului Roman reînviată în cadrul unei expoziții

Viața sub toate formele ei în epoca de nepieritoare glorie a Împăratului August

9. Reconstrucția unui far roman.

IMPĂRATUL August s'a născut acum două mii de ani și mai precis, în anul 63 a. Ch. Legende povestesc că într-o zi, când nepotul lui Iuliu Cesar abia împlinise douăsprezece luni și voia tocmai să mănânce o bucată de pâine, un vultur se pogorî asupra-i, ca din senin și, smulgându-i-o din mână, cu ciocul lui, își luă apoi sborul, în adâncimile văzduhului; totuși ceva mai târziu, pasărea se întoarse, înapoiindu-i hrana furată. Lumea a văzut în acest fapt un semn providențial: zorile unor revărsări de haruri divine asupra imperiului precum și însuși destinul glorios sorocit de Zei acestui copil predestinat.

Astăzi, întru celebrarea acestei aniversări care, totodată, este și a apogeului Imperiului, s'a inaugurat la Roma o expoziție mică în felul ei, o panoramă ce oglindește sub toate formele viața în epoca cea mai glorioasă și strălucitoare a Cetății Eterne...

* * *

Această expoziție se ține în însuși centrul Romei moderne, în Palatul Artelor Frumoase.

Obiectivă în concepție, organică și completă în cele mai mici amănunte, ea a fost înfăptuită de către senatorul Q. Giglioli, o somitate internațională pentru tot ceea ce privește istoria civilizației antice. Respectul pentru adevăr și bunul simț cereau ca în jurul figurei lui August să se făurească un tablou viu al acestei civilizații — dela originile ei până la

căderea
pect și,
urmare,
muri împ
lumea în
execuție
producere
fost străn
complexu
Tibrului
măreția
precis și

Patru se
Intâia din
origini cu
rea creșt
fel, încep
contra C
Iuliu Ce
iar un alt
sale. Iată
toria de
romană
tin, pe
fel despr
cărora st
modelele

10. Vesela de argint din tezaurul descoperit la Hildesheim (Germania)

ilustrat, sunt expuse la fiecare pas. Într'un salon, pictat în culori tragice, sub un cer furtunos, e simbolizată năzuirea giganticului Imperiu și sistemul de apărare creat de Romani la porțile Cetății Eterne împotriva năvălirii hoardelor de barbari.

Roma creștină se înfățișează de asemenea cu întâiele ei manifestări, cu catacombele, cu cimitirele-i oculte, cu pietrele funerare ale martirilor. Aci, privitorul are impresia lîmpede a unei lumi noi, abia răsărită, luând locul acelei haotice mașini neputincioase care ajunsese atunci Roma Cesarilor.

Dar mult mai interesantă pentru spiritele moderne este secția următoare unde vedem perindându-se sub ochii noștri vrăjiți instituțiile fundamentale ale Imperiului: dreptul, marina, religia, tinerețea, familia, asistența socială; meșteșugăritul, religiile primitive și acelea importate din Grecia și din Orient. Dealtminteri, iată copia edictului Împăratului *Constantin* asupra libertății gândirii, lege revoluționară pentru epoca aceea depărtată și care alcătuiește chiar astăzi temelia vieții noastre morale și sociale.

Războiul cu armele sale și feluritele uniforme ale legionarilor, reconstrucția taberelor, cele dintâi modele ale corăbiilor de comerț, flota de războiu, — toate oglindesc desvoltarea și puterea atinsă de imperiu, pe mările cunoscute atunci. Apoi dintr'un alt punct de vedere, care ne privește mai de-aproape, merită o atenție deosebită spiritul de solidaritate ajuns în epoca lui August la un grad de ideală desăvârșire.

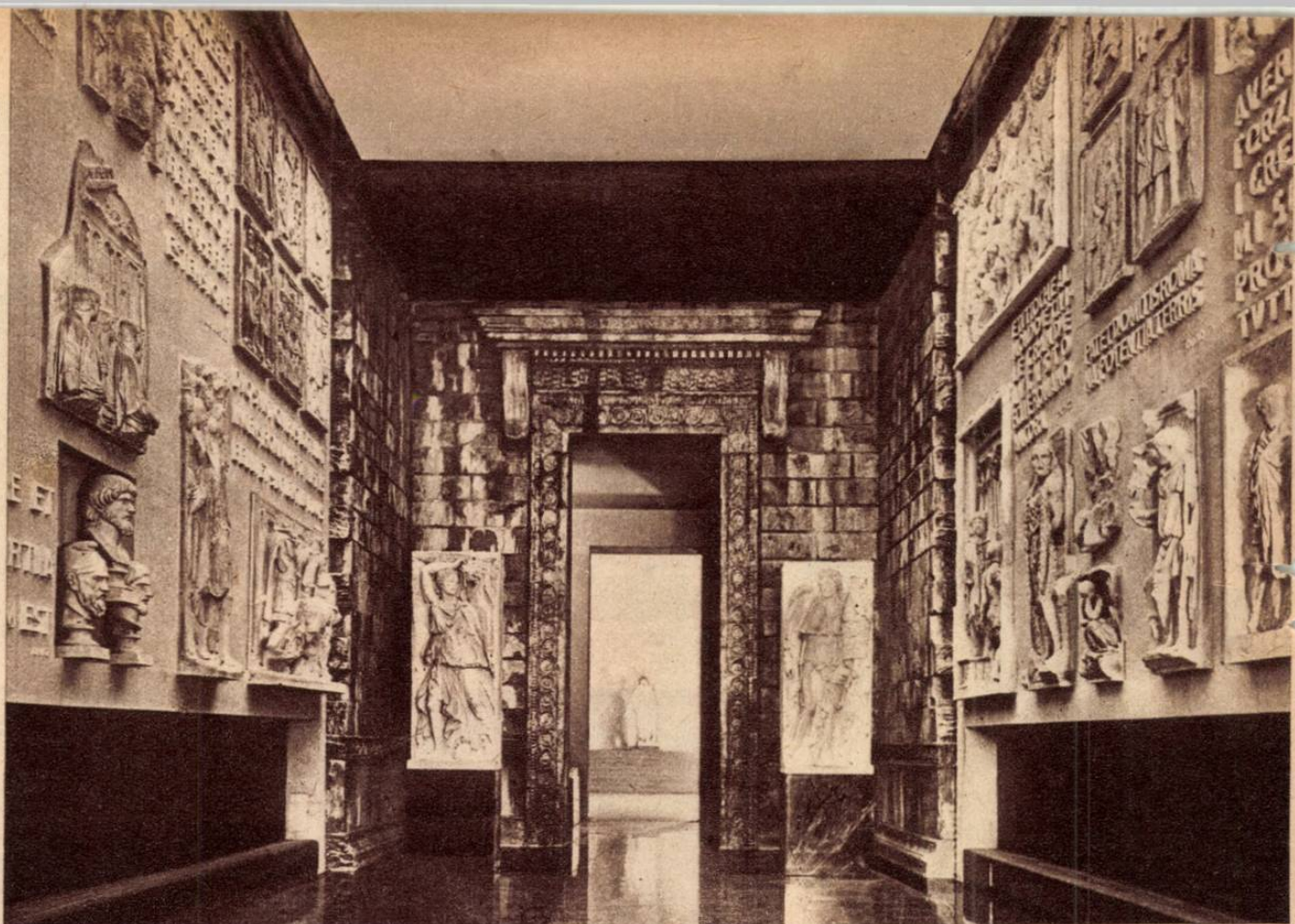
Într'adevăr, la un moment anumit, acest Împărat reușise să adune în tezaur — grație împrumuturilor agrare ale căror dobânzi erau destinate pe vremea aceea numai operelor de asistență socială — o sumă de două miliarde (valoare actuală) pe care el a împărțit-o între veteranii săi și familiile nevoiașe ale celor căzuți pe câmpurile de luptă.

Și iată documente asupra civilizației romane propriu zise: lucrări publice impunătoare, basilice, temple, forum-uri, băi publice, apeducte, porturi, târguri, teatre, amfiteatrele din *Nîmes*, *Syracusa*, *Cyrene* și *Sabrata*: Opere grandioase cari așează pe Romani printre cei dintâi făuritori de construcții din antichitate și din toate timpurile.

La fel ne putem da seama și despre celelalte activități sociale din străvechea Roma. Foarte amuzantă și pitorească este reconstruirea câtorva prăvălii romane pentru desfacerea vinului, magazine de bijuterii, băcăni și brutării. Ori, o schemă grafică ne arată că puterea de cumpărare a populației de atunci era aproape de-o potrivă cu aceea din zilele noastre. Afară de carne care revenia pe-atunci la vreo... 3 lei kilogramul. Secțiunea e întregită cu o foarte bogată colecție de tablouri, în marmură și în bronz, cari țineau loc fotografiilor la o epocă în care *Daguerre* și camera obscură dormeau încă în noaptea timpurilor.

* * *

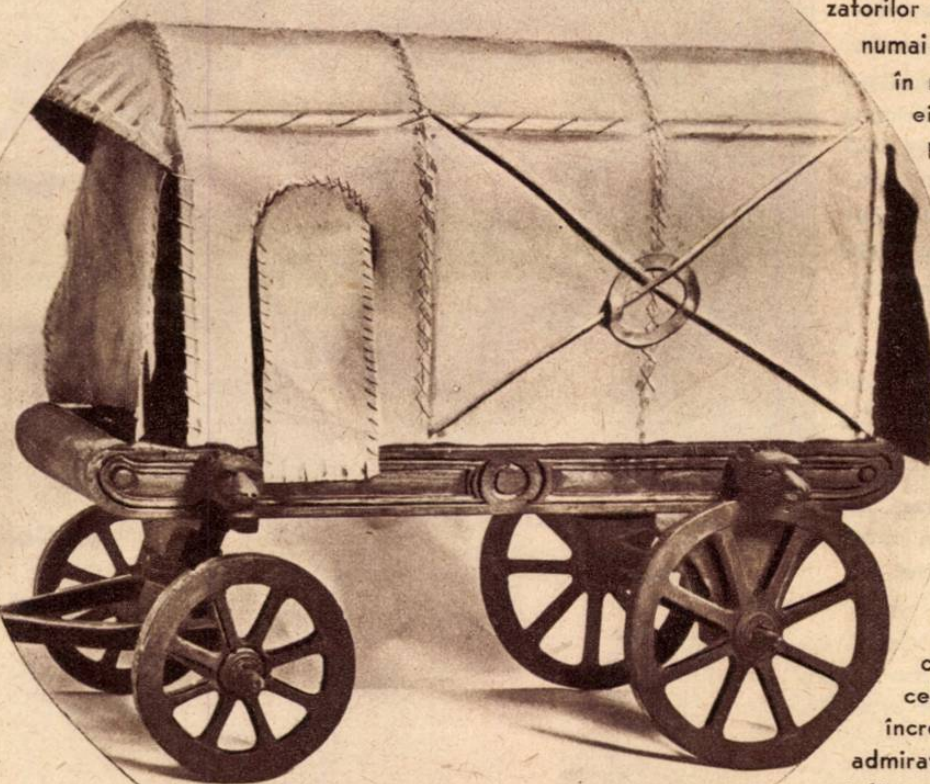
Această expoziție dă prilej să admirăm nu numai un ansamblu de opere rareori strânsa laolaltă, ci și altele cari niciodată n'ar putea fi văzute în amănunțime deoarece ele fac parte din monumentele pe cari omului îi este cu neputință să se cațare din pricina însăși a construcției lor. Vom cita, printre altele, o strălucită șarjă de cavalerie, împărțită în patru părți, pe fațada vestitului Arc al lui *Constantin* și pe care o serie

11. Sala Creștinismului.

de foto-montaje uriașe le oferă astăzi ochilor noștri.

13. Reconstrucția unei trăsurii de călătorie.

* * *

Totuși, ținta de căpetenie a organizatorilor acestei expoziții n'a fost numai să ne arate pe Romani în momentele solemne când ei puneau la cale treburile publice, ci și în viața lor de toate zilele, în intimitate, în mijlocul familiilor, al prietenilor, la țară...

Trăsurile de călătorie, cari țineau locul celor patruzeci de cai de astăzi, fabuloasa argintărie fină a tezaurului regăsit la *Hildesheim*, cochetele apartamente tot atât de dichisite, igienice și luxoase, ca acelea concepute astăzi de arhitecții cei mai îndrăzneți, ne lasă încremeniți de plăcere și admirație. Moda de atunci ne e înfățișată chiar cu colecțiile sale, dacă se poate spune astfel. Coafura femeilor romane cari cunoșteau cu mult

înaintea elegantelor noastre arta dea decolora și vopsi părul, ne izbește prin modernismul său. Maeștrii coafori de astăzi, cari au dobândit celebritate, s'au inspirat desigur dela Romani pentru creațiunile lor actuale. Și astăzi se întâlnesc pariziene coafate în felul ingerilor și al femeilor din epoca Renașterii, pe cari le vedeam acum trei ani la neuitata expoziție de artă italiană ținută pe malurile Senei. Această expoziție reprezintă deci, într'un ansamblu pe cât de desăvârșit pe atât de satisfăcător, tot ceea ce privește viața în epoca lui August și e menită să intereseze în același timp savantul și profanul: acestuia din urmă, ea îi descoperă o lume nouă, încă prea puțin cunoscută și ne dă, într'un cuvânt, o lecție de umilință căci multe lucruri pe cari le socotiam născocite de noi erau cunoscute pe vremea Romanilor ca, de pildă, încălzirea centrală.

De altfel, nu spuneau chiar ei, Romanii că: „*Nihil sub sole novi*”? Cuvinte cari nu trebuie să însemne că după ei nu se mai poate progresa și nici crea, ci cari să ne reamintească în orice împrejurări ceea ce civilizația noastră modernă datorează Romei și falnicilor ei așezăminte... **FERDINAND REYNA**

12. Jocuri de circ (Baso-relief aflat în Muzeul din Foligno, Italia)

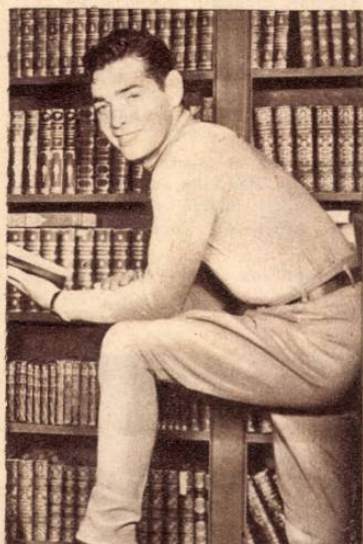
JOAN CRAWFORD, CLARK GABLE, SIMONE SIMON, MYRNA LOY, ROBERT MONTGOMERY, ELISSA LANDI

au fost sortiți să ajungă staruri de cinema.

IN vreme ce unele dintre actualele celebrități ale ecranului mondial au căutat, pe toate căile, să ajungă la situația de azi, cele mai multe nici nu s'au gândit vreodată la o carieră de cinema. Unele visau să facă teatru, altele voiau să devină profesoare. Celebritatea lor actuală este datorită așadar unui concurs de împrejurări și, în mare parte, norocului. Evident, fiecare regulă are excepțiile ei. Iată de pildă cazul Joanei Crawford. Încă din fragedă copilărie, Joan visa să ajungă actriță de teatru. Acest vis o obseda zi și noapte, devenind la un moment dat, coșmar. Distracția ei favorită, la acea epocă, era să organizeze reprezentații teatrale în colaborare cu copiii din vecinătate. Ea era vedeta, steaua trupei. Purta, de predilecție, o rochie de dantelă, furată dela maică-sa.

venind la un moment dat, coșmar. Distracția ei favorită, la acea epocă, era să organizeze reprezentații teatrale în colaborare cu copiii din vecinătate. Ea era vedeta, steaua trupei. Purta, de predilecție, o rochie de dantelă, furată dela maică-sa.

INochii lui Clark Gable, viața ideală este aceea de vântură-lume. Ambiția celebrului june-prim a fost întotdeauna să cutreere globul pământesc și nădăjduște încă să-și vadă, într-o bună zi, visul împlinit.

CARE studentă n'ar fi emoționată, să-l aibă pe Franchot Tone profesor de franceză? Tone a studiat limbile romane, la Cornell, apoi, în dorința de a-și perfecționa franceza, a urmat cursurile Universității din Tours. Reîntors la Universitatea Cornell, el ocupă timp de câteva luni o catedră în calitate de profesor de franceză, iar după aceea hotărî să se facă actor de cinema.

MYRNA LOY nu s'a gândit niciodată să înfrunte focul rampei, sau cel al reflecatoarelor. Dacă Hollywood-ul n'ar fi descoperit-o, frumoasa vedetă ar fi devenit poate celebră, ca sculptoriță. Acesta era visul ei.

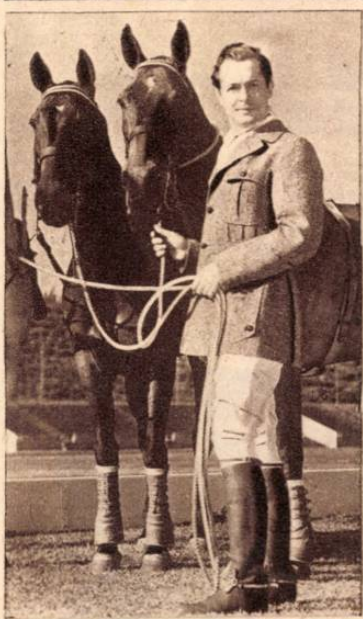
BETTY FURNESS deși a atins o situație invidiată în lumea cinematografului, nu este pe deplin mulțumită. Și nu va fi decât în ziua în care va deveni proprietara unui magazin de mode unde va putea da curs liber, talentului ei de croitoreasă și modistă.

„Acesta nu e un simplu vis”, — afirmă Betty Furness. „Este o ambiție pe care sunt ferm hotărîtă s'o realizez”.

LIONEL BARRYMORE ar fi preferat să devie pictor.

VI-o puteți închipui pe Virginia Bruce ca infirmieră? Iată profesiunea pe care blonda vedetă și-ar fi ales-o, dacă familia ei nu venia să se stabilească la Hollywood, unde extraordinara frumusețe a Virginiei n'a putut rămânea, multă vreme, neremarcată de producătorii cinematografici.

DOI dintre cei mai apreciați june-primi ai ecranului american erau poate scriitorii acum, dacă n'ar fi devenit, tot printr'un concurs de împrejurări, actori. Am menționat pe Robert Montgomery și Nelson Eddy. Montgomery, e adevărat, n'a renunțat pe de-a-ntregul la această vocație; el continuă să scrie, în timpul liber, și multe dintre nuvelele sale au fost publicate. Cât privește pe Nelson Eddy excelentul cântăreț a fost gazetar la Philadelphia și cântul nu constituia pentru dânsul, pe atunci decât o trecere de timp.

ELISA LANDI este o ființă care, în acest sens, a știut să îmbine practicul cu plăcutul. Ea a devenit actriță de cinema, dar n'a încetat o clipă să scrie. Frumoasa vedetă publică, aproape regulat, din doi în doi ani, un roman.

SIMONE SIMON, dragă-laşa vedetă yankee, se consacrase picturii, când un impresar o văzu și-i propuse un angajament. Din ziua aceea, cariera micuței franțuzoaice a luat un avânt uluitor.

JAMES STEWART își terminase studiile de arhitectură, la Princeton, dar fiindcă această profesiune nu-i aducea decât beneficii neînsemnate, acceptă să facă teatru...

DACA n'ar fi avut pilda fratelui său, Ralph, Frank Morgan era astăzi sau om de afaceri, sau proprietarul unei ferme, în Vest. Dar Ralph izbutise atât de bine în teatru, încât fratele său hotărî să încerce, la rândul lui, cariera de actor.

Prin lumea scenei și ringului

Josephine Baker la Londra.

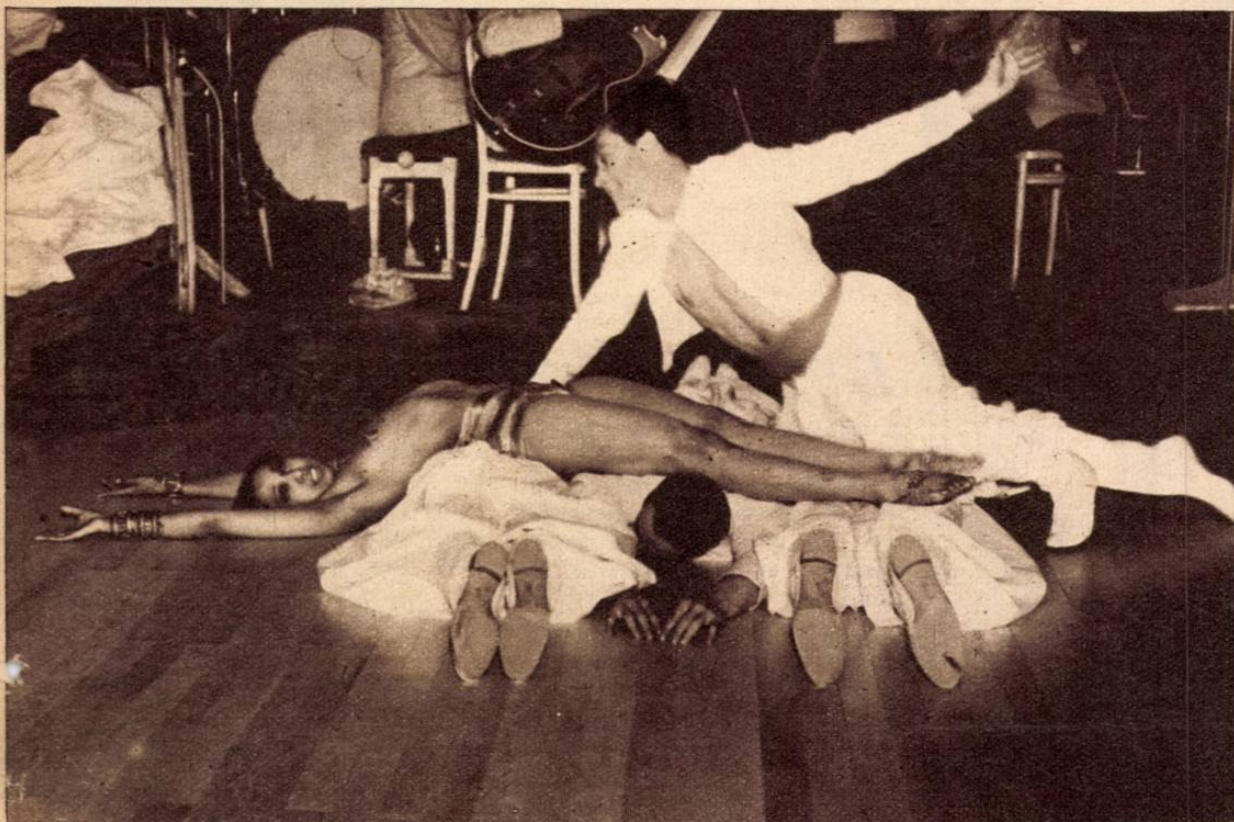
Josephine, Josephine!" — au cântat cu toții, pe vremea apariției frumoasei negrese. Începuse goana după dansuri exotice, iar femeile purtau rochii până la genunchi, dându-ne iluzia, că în centrul metropolelor civilizației, ne aflăm în desișul junglei.

Josephine Baker devenise idol și simbol. Pentru multitudine dornice de cât mai multă desfătare, după anii sumbri de război, Josephine era un idol. Aduse din coliba de palmieri dela marginea junglei tot parfumul exotic, iar oamenii din tranșee o înălțară pe umerii lor. Josephine Baker era simbolul unei epoci de vârstă și neconținută schimbare.

„Josephine, Josephine!” cânta generația care-l citea pe Tagore, disprețuia valsul și admira rochiile scurte.

Frumoasa din junglă n'a cunoscut apusul lent al unei glorii. S'a cufundat, dintr'odată, în noapte. Așa cum au dispărut rochiile până la genunchi. Josephine Baker s'a măritat, a divorțat și iar s'a măritat. S'a furișat într'un music-hall. O apreciază doar parizienii și londonezii. După războiul abisinian, Josephine s'a certat și cu Mussolini. Teoria resistă a Germaniei a ofensat-o.

Astăzi, Josephine Baker mai face exhibiții nudiste, se strecoară ca o panteră printre palmierii de carton din varietate și luptă cu povara anilor, cari nu iartă. Fotografia noastră o arată pe Josephine într'un dans nou dintr'un local de noapte din Londra.

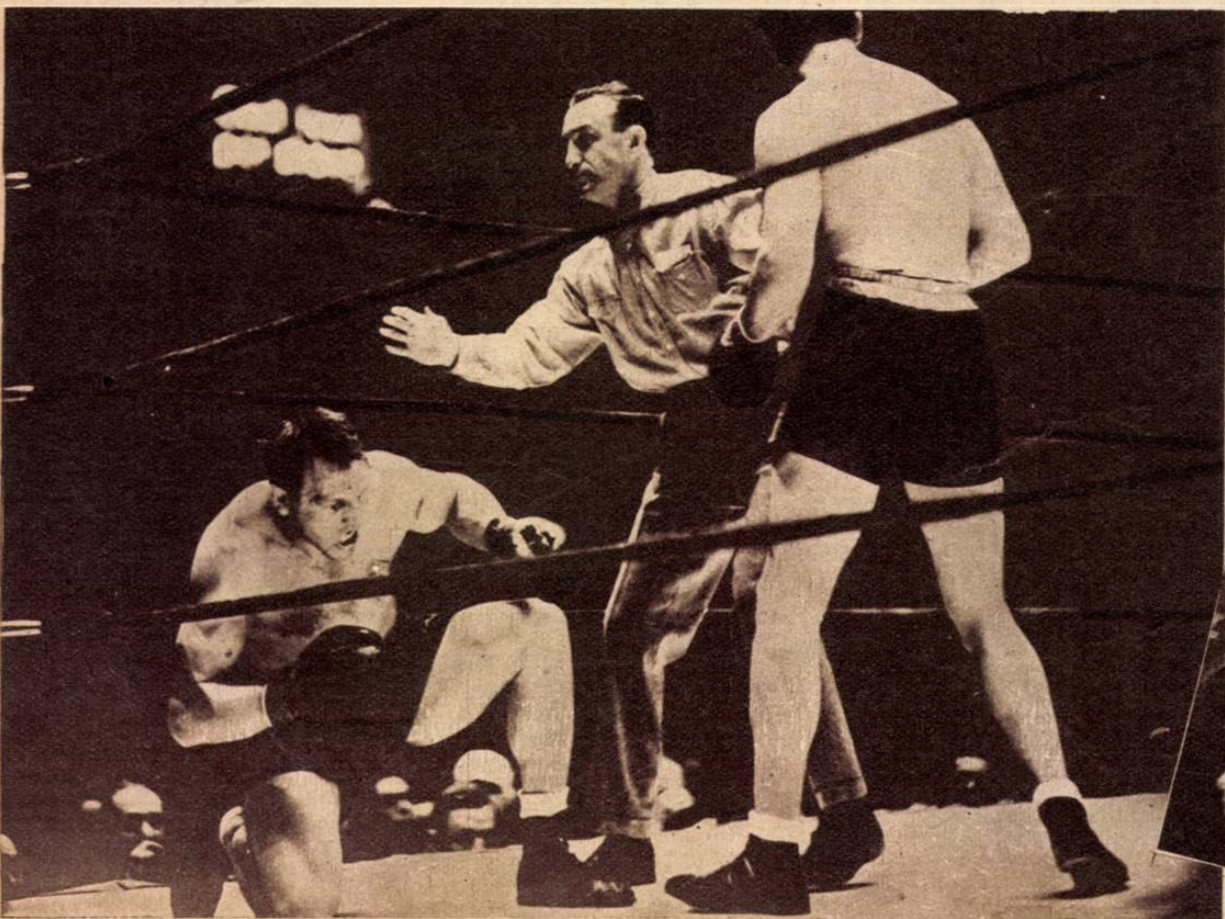

Boxeurii invincibili.

Max Schmeling a devenit imbatabil. După o scurtă perioadă de eclipsă, Max a ajuns să-și preumbe pumnul pe toate arenele. Joe Louis se eschivează, deși Max Schmeling continuă să-l provoace. Foști campioni și cu ambiții se expun tehnicii sale, care nu cunoaște, deocamdată, rival. Max Schmeling e invincibil. În istoria boxului, au mai fost câțiva invincibili, cari au îngenunchiat, într'o bună zi, în fața adversarului.

Max Baer, alintatul Max, n'a fost declarat, în urmă cu ani, zeul boxului? Cine se putea măsura cu învingătorul lui Carnera? Și peste noapte, invincibilul Max a fost trimis acasă de un singur pumn între fălci. Joe Louis l-a domesticit pe Max. Iar idolul Harlemului a fost cumințit, la rândul lui, de Max Schmeling.

Astăzi, frumosul Max Baer e tată de familie și întinde pe frânghie rufele copilului său. Celălalt Max Schmeling, e numai soțul fericit al frumoasei Anny Ondra. La New-York l-a făcut K. O., în roundul 8 pe americanul Harry Thomas. Ca mâine îl vom vedea și pe el punând mâna lui grea de boxeur pe leagănul unui copil, adormit de vocea gingașă a Anei Ondra.

Frumosul și invincibilul Max Baer întinde rufele micului său moștenitor. Chipul lui e mai luminos decât pe ring.

Trei nimfe și roata norocului.

Presiune atmosferică în scădere. Temperatura minus zece grade. E începutul anului 1938. Ne dăm mai aproape de gura sobei. În văzduh aleargă vestitorii Crivășului.

În aceeași zi, trei fete din „Venetia” Californiei, trei nimfe de sub cerul tropical s'au aruncat în valurile mării, ca să întâlnească în mijlocul talazurilor prima zi a noului an. Nu sunt nici stele de cinema, nici figurante, ci trei fete vesele din orașul Venetia, situat pe coasta fericită a Californiei. Și bătrânul Poseidon le-a aruncat o roată dela cârma unui vapor naufragiat de mult. Noroc! O cârmă în mâna a trei fete frumoase, la început de an, e cu mult tâlc. Însemnează că tinerețea și frumusețea lor vor fi la cârma vieții, iar bărbații întâlniți în cursul anului ce vine, se vor lăsa conduși ca oile sau ca... mașinile de lux.

Cele trei nimfe au împodobit roata cu flori și frunze de palmier. În timp ce noi dărdăiam de frig, ele s'au lăsat fotografiate în fața mascotei lor, aruncată de zeul mării. Fetele vesele din California, cu râsul zglobiu al tinereții lor și sigure de cârma anului, așteaptă desfășurarea evenimentelor.

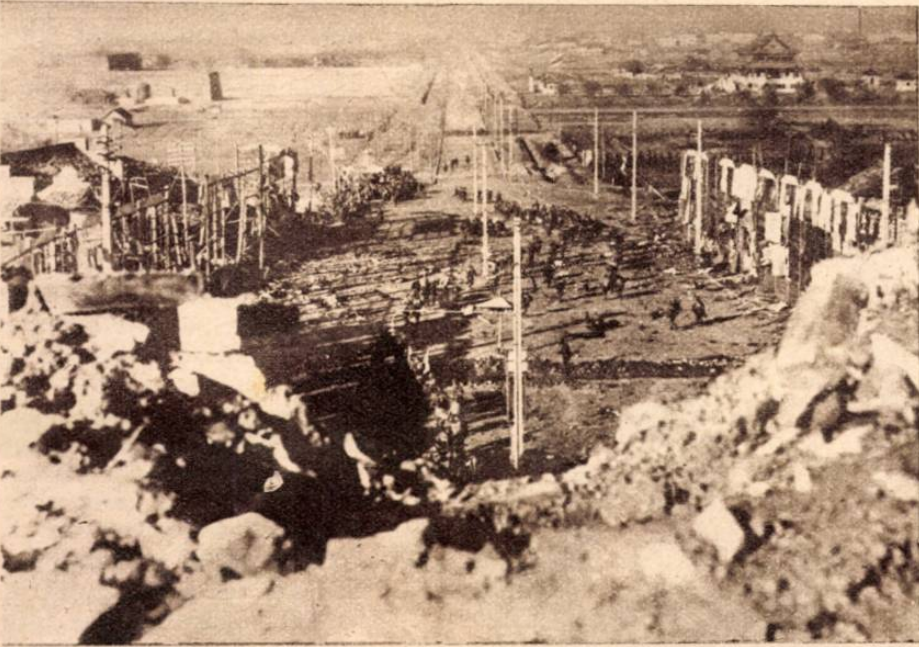

BANZAI!

ARMATA JAPONEZĂ N'A FOST ÎNFRÂNTĂ NICIODATĂ

CU o jumătate de veac în urmă, niște biete vapoare europene au îngenunchiat orgoliul feudal al Nipponului. Englezii și Rușii au bătut cu tunul la porțile Japoniei, iar Împăratul a fost nevoit să deschidă piețele pentru mărfurile albilor. Japonia a înțeles semnul vremurilor și a lepădat zăua medievală ca să se îmbrace în fier și oțel, asemenea străinilor. Peste câteva decenii, noua armată japoneză dă prima lovitură imensului imperiu al Țarului. Era în anul 1905. Japonia insulară se dovedește a fi discipol harnic și priceput al civilizației europene. În concertul forțelor lumii apare un nou factor, de care alții trebuie să țină seamă. Japonia feudală devine o țară industrială de prim rang. Industria și armata japoneză cresc laolaltă în mod vertiginos. Câteva lupte cu Chinezii se termină întotdeauna cu victoria nipponilor. Se naște visul cel mare al împărăției universale a rasei galbene, sub conducerea Japonezilor.

4. În Nordul Chinei, rezistența e disperată. În retragerea lor, trupele chineze imită tactica Rușilor din 1812, când s'au retras în fața armatelor lui Napoleon. Orașe, sate și ogoare sunt date pradă flăcărilor. Portul Tsingtao, unde Japonezii au investit capitaluri imense, a fost incendiat de Chinezii. Bandiții au terminat opera de distrugere. Soldații englezi și germani din concesiunea europeană au restabilit ordinea, cu multă greutate.

Diplomația japoneză crescută la școala europeană învață cu aceeași iscusință și repeziciune, arta de a mânui slova și pactul precum generalii au învățat arta de a mânui arma europeană. În toate domeniile, Japonia merge din victorie în victorie. Mărfurile engleze sunt concurate și excluse de pe piața asiatică. Influența japoneză se insinuiază cu o subtilitate care întrece abilitatea încercată a englezului. Și când toate au fost pregătite, armata perfect instruită a pornit să cucerească lumea. În afară de orice considerente, ne aflăm în fața unui fapt incontestabil: Japonia e triumfătoare pe toate fronturile. Diplomații au creat alianțe, desbină pe adversari; industria inunda piețele cu mărfuri ieftine, iar armata nu cunoaște obstacole. Dela Shanghai până la Nanking, toate țelurile au fost atinse. Cad vechile fortărețe ale Chinei deși sunt apărate cu îndârjire eroică. Din redută în redută se înalță drapelul japonez, iar soldații au conștiința deplinei lor superiorități. Banzai! Victorie!

După fiecare cucerire, soldații flutură stindardul soarelui și strigă: Banzai! Ei știu că armata japoneză n'a fost înfrântă niciodată. Ideea aceasta este adânc infiltrată în conștiința fiecărui japonez. În ajunul căderii Nankingului, străzile din capitala imperiului japonez erau arborate ca pentru sărbătoare. Știrea victoriei întârzie. Chinezii rezistau cu îndârjire. Dar nimeni nu se îndoia de rezultatul definitiv. Japonezii erau oarecum decepționați, că victoria n'a venit în momentul anunțat de generali. Dar o ultimă sforțare! Chinezii n'au putut rezista superiorității armelor japoneze. Și clipa victoriei a sosit. Banzai! Țelul final e însă victoria definitivă. China e un teritoriu imens, iar rezistența armatei chineze constituie o surpriză. Cad orașele, se surpă vechile ziduri, dar ultima victorie întârzie. Armata chineză se organizează. Sosesc avioane, sosesc munițiuni, aviatori, cari pregătesc formidabile ciocniri de forțe. Japonezii cunosc acest lucru. Deaceia, ei continuă să se înarmeze. De curând, s'au votat noi impozite în valoare de 30.000.000 yeni. Japonezii știu că în spatele armatei chineze stau anumite puteri. Și va veni, fără îndoială, momentul definitiv. Dușmanul adevărat va ieși la lumina zilei. Atunci vom asista la formidabila ciocnire de forțe, care va schimba fața lumii.

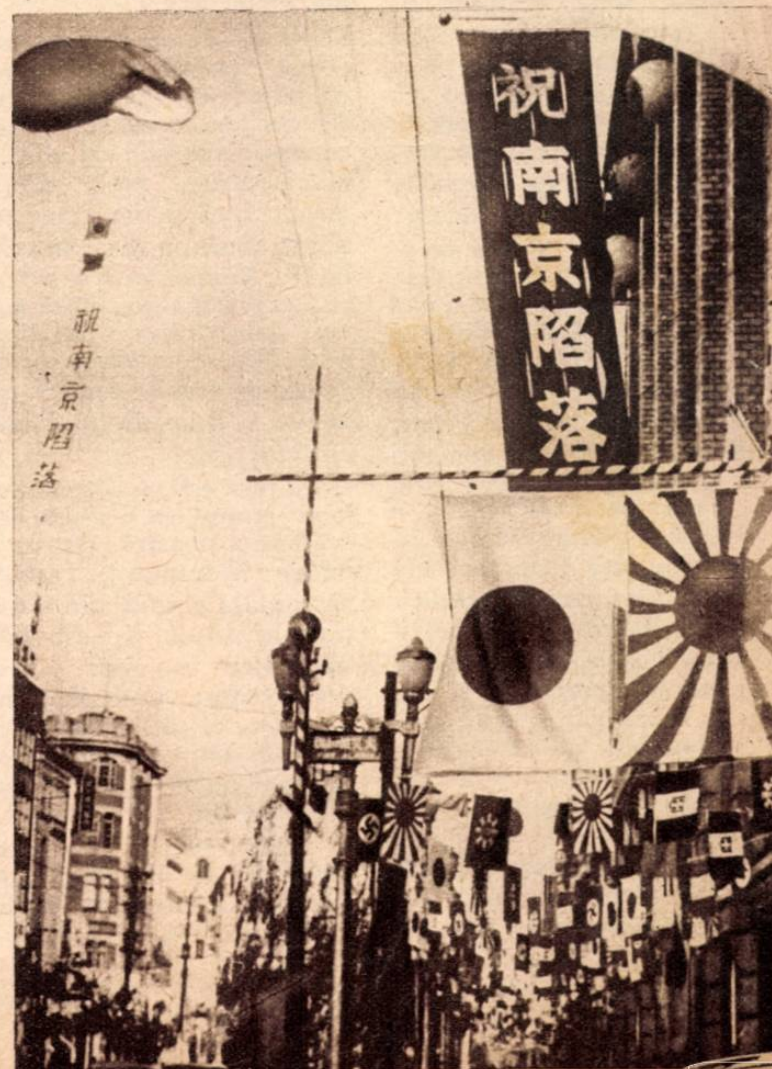

1. Prima fotografie a ocupării zidurilor din Nanking. Trupele japoneze au înfrânt rezistența chineză și flutură drapelul victorios pe zidul orașului, în strigătul milenar: Banzai!

2. După ce au reușit să dărâme poarta de răsărit a orașului Nanking, trupele japoneze își fac intrarea triumfală.

3. Vestea victoriei dela Nanking a sosit! La Tokio cucerirea fostei capitale a Chinei a fost sărbătorită ca un adevărat triumf. Aerostate înălțate pe cerul orașului poartă drapele cu litere uriașe, anunțând victorie. Străzile capitalei Japoniei sunt pavoazate cu drapelele aliaților germani și italieni. Dar victoria definitivă întârzie.

Dacă drapelele cu nimbul solar se vor ridica atunci peste câmpul de luptă, va începe o nouă eră a omenirii.

Ruinile orașelor milenare ale Chinei pregătesc meterezele războiului cel adevărat. Se va vedea atunci dacă armata japoneză e invincibilă până la sfârșit. Istoria își are tainele ei. Deseori ea poartă pe aripile gloriei zăbranicul desăvârșitei înfrângeri. Până când istoria își va rosti verdictul ei definitiv, armata japoneză calcă pe ogoarele Chinei în strigătul de: Banzai!

Credincioasă metodelor de propagandă ale civilizației europene, Japonia cultivă cu meticulozitate uimitoare opinia publică mondială. Războiul nu se face numai cu armele, dar și cu propagandă. Gazete, broșuri, fotografii inunda țările globului, reprezentând puterea de creație a genului japonez și intențiile pacifice de civilizare în China.

Nici țara noastră n'a fost lipsită de atenția plină de curtoazie a propagandei japoneze. Fotografia noastră reprezintă prima filă dintr'un calendar japonez, primit la redacție. Cu o hârtie, cum numai Japonezii știu s'o fabrice și cu arta desăvârșită a grafice, calendarul înfățișează imaginea țării—crizanteme așa cum ne-am deprins s'o vedem în paginile de roman.

Cartea inoirii popoarelor

I

COMORI NEFOLOSITE

OMUL este robul clipei. Deși în fiecare din noi bat pe neștiute unde vieții pe care am moștenit-o din moși-strămoși; deși acestea îmboldesc ființa noastră spre cărări de simțire și gândire, fără să ne dăm seama cum; totuși, atât cât e vorba de fiecare din noi în parte, ne lăsăm mai mișcați de ce se petrece sub ochii noștri decât de cele care au fost odată. Dacă prin puterile ascunse ale vieții, noi ținem de trecut fără voia noastră, totuși, când e vorba să ne hotărîm spre ceva ori să primim ceva după judecata noastră de inși stingheri, cădem sub stăpânirea stărilor de lucruri care se desfășoară sub ochii noștri. Cu cât omul este mai legat de lumea dimprejur, cu cât el e cu ochii tot la ea, dar nu cerne prin el însuși câte se petrec în jurul său, de sunt bune sau rele, de merită să le iei în seamă ori nu, — cu atâta el se lasă mânat de viața din jurul său.

Așa se face că moda biruie atât de ușor, că fiecare ins în parte se ia după ce vede că fac cei mai mulți, că oamenii au ajuns a-și croi, pentru împrejurările nehotărâte, învățătura lor: „Fă și tu cum vei vedea că fac și alții!” Așa este învățătura celor mulți.

De fapt, aceasta și este apăsătura oamenilor. Fără putere de a hotărî prin ei înșiși ei privesc felul cum se desfășoară viața mulțimii. Aceea este apoi îndrumarea celor mai mulți.

Aceasta ne dovedește că oamenii trăiesc mai mult în vremea de față decât în trecut. Acesta stă ca o temelie a ființei lor, dar nu fiecare în parte își dă seama de aceasta. Oamenii se lasă duși de vraja vieții pe care o văd scurgându-se sub ochii lor și se silesc să se ia după dânsa. Din acestea urmează că, dacă în această viață se petrec unele schimbări, oamenii nu-și fac socoteala să se uite la trecut, să caute spre ce a fost, ci ei rămân oameni ai clipei de față. Prin aceasta însă, ei nu numai dobândesc un pas înainte, ci dimpotrivă, fac și pași îndărăt, adică nu numai sporesc, ci și slăbesc. În adevăr, lăsând unele vrednicii ale trecutului numai de dorul unei noutăți de atâtea ori lepezi adevărate mărgăritare ale vieții care a fost. Nu odată se întâmplă că oamenii părăsesc comori de vrednicii și bogă-

ții trecute, numai de dorul unor inoiri, care nici pe departe nu pot sta la înălțimea vechilor vrednicii. Totuși lucrurile se petrec și așa. Oamenii lasă aurul vechi și primesc tinichea nouă. Aceasta e calea propășirii. Ea se împlinește prin pași spornici pe care obștea îi face, dar în sânul ei se cuprind și pași de poticneală, când perzi un drum sănătos, pentru a pași pe unul zgronțoros.

N'avem decât să luăm strigarea cea mare care se face acum între noi pentru știința de carte, pentru îmboldirea oamenilor spre cetit. Se înțelege, se va fi cetind astăzi mai mult decât altădată, fiindcă avem mai mulți știutori de carte, găsim mai mulți inși care au trecut prin felurite școli.

Dar dacă ne ostenim să aflăm ce se cetește, găsim oare că mulțimea cetitorilor acum se hrănește sufletește prin cetire, mai bine decât se hrăneau puținii cetitori de altădată? Asta n'o vom putea spune. E adevărat că azi avem cu mult mai multă marfă de cetit, dar, în cea mai mare parte, ea nu se poate numi hrană sufletească. Pe sub ochii omului trec adevărate fleacuri, ba de multe ori și lucruri de pagubă.

Ei, nu era așa la cei vechi. Ei aveau puțin de cetit, dar acela era bob numărat. Când cineva avea poftă să cetească, era cucerit de comorile de atunci. Cetindu-le pe acestea, omul sporea sufletește cât nu ne putem închipui noi, cei de azi.

Mulțimea de azi însă nu mai cetește scrierile vechi, fiindcă azi a ieșit la iveală vrafurile fleacurilor. Avem scrieri care ies pe piață de azi pe mâne, pentru că peste câțiva ani, ba încă și mai curând, nimenea să nu mai întrebe de ele. Aceasta însă se petrece din pricina pomenită mai sus: omul trăiește cu clipa, se ia după ce-i aduce ceasul și uită de vechile comori, care l-ar fi și însuflețit și înorit cu totul altfel.

Dacă însă este așa, trebuie să luăm aminte la o asemenea scădere a noastră, pentru a aduce îndreptare. Trebuie să căutăm chipul de a ceti nu numai decît ce este mai nou, ci ce este mai bun și mai vrednic. Trebuie să ne întrebăm și să ne îngrijim cum am putea face pentru ca să scoatem la lumină cetiri vrednice din trecut și să nu ne lăsăm copleșiți de vraja noutăților de o clipă și care cele mai multe pier împreună cu ea.

II

PILDE DIN TRECURT

Cea dintâi comoară a cetirilor din vechi este Sf. Scriptură sau Biblia. Aceasta este cu adevărat cartea veche-nouă, fiindcă ea nu se învechește niciodată. Pe când altele pier, ea a rămas.

În cinstea ei, avem mari așezăminte, care o răspândesc în toate părțile rotogolului pământesc. Eu am

Noi avem evul mediu ca o vreme înapoiată, când oamenii cădeau în rătăcirile copilăroase și aveau o foarte îngustă zăre pentru a judeca lucrurile. Adevărul este însă că oamenii de atunci, care nu știau de electricitate și de radio și care nu se puteau mișca iute ca noi, aveau totuși ochii ațintiți spre comorile cetitului, cum nu avem noi, cei cu teancurile de cărți din ziua de azi.

De pildă, o carte foarte ceti-

Josif Mayr, locuitor din vestitul sat Oberammergau, unde au loc faimoasele reprezentații biblice și care interpretează în piesele sfinte, rolul lui Nicodemus, a suferit un accident mortal la sky.

scris despre acestea în „De toate pentru toți”, în tot lungul anului trecut. Scrisul meu de atunci se găsește acum strâns în mănunchi sub numele „Cartea Cărților”. Deci cartea aceasta, care este o putere de învoire în sânul multor neamuri, trebuie scoasă la iveală în țara noastră, prin mijloacele cărturăriei de azi și a face lumea să se hrănească cu mielea ei, nu cu fierea înșelătoare a multor scrieri pustitoare sau nefolositoare. Pentru a înțelege aceasta însă, este nevoie a da câteva pilde din trecut. Fiecare va vedea că, dacă este vorba de „ofensive culturale”, de căștigarea inimilor spre cetit, cartea care trebuie să stea în fruntea silințelor noastre de acest soi trebuie să fie Sf. Scriptură.

În vremea aceea a fost *Viețile Sfinților*. Academicianul francez *Teodor de Wyzewa* a dat la lumină o asemenea carte, sub numele de la *Légende Dorée*, prin care a arătat ce minunată carte a fost aceasta în evul mediu. „Poate că n'a fost carte, scrie el, care să fi fost copiată și tradusă mai mult. Toate bibliotecile lumii au manuscripte ale ei. Unele din ele sunt socotite printre măiestriile celor două arte mai minunate din trecut; a caligrafiei și a chenarelor. Când, la două sute de ani după aceea, tipografia a venit, vai! să ia locul acestor două arte și să le desființeze tot la *Légende Dorée* este cartea care se tipărește cel mai mult. Cataloagele pomenesc aproape o sută de edițiuni deosebite, date la lu-

mină între anii 1470 și 1500, fără a mai socoti nenumărate traduceri franceze, engleze, olandeze, poloneze, nemțești, spaniole, cehe și altele. Din veacul XIII până la XVI la *Légende Dorée* este, în chipul cel mai strălucit, cartea poporului” (la *Légende Dorée*, Paris, 1917, introducerea, pag. 17—18).

Ceva mai sus, *Teodor de Wyzewa* ne spune că acela a fost un timp când în toată Europa, poporul trezindu-se în sfârșit dintr-o lungă adormire, a început deodată să năzuiască cu nesaț după o viață sufletească. Dintr'odată arhitectura, sculptura, toate artele au ieșit din mănăstiri pentru a răzbi în popor, în lumea mirenilor. La fel a fost și cu cugetarea religioasă. Odată cu clădirea bisericilor, poporul cerea să i se descopere tainele teologiei. El voia să vadă o legătură mai strânsă între Dumnezeu și el. De aici însuflețirea sa de a primi pe Sărăcutul din Assisi, al cărui suflet de bună mireasmă nu era decât rostirea mai înaltă și mai adâncă a sufletului întreg al poporului. De acolo trecerea năprasnică pe care cele două tabere călugărești (a franciscanilor și dominicanilor) au dobândit-o în popor. Înființate pentru rosturi deosebite, aveau însă amândouă ținta de a pași de-adreptul către popor și a se amesteca cu el mai mult decât taberele de mai nainte și chiar decât tagmele lumești. Poporul voia, în oarecare chip, să pătrundă până în altarul Bisericii, pentru a cinsti pe Dumnezeu mai bine, fiind mai aproape de el. Acestei năzuințe răspunde gândul scrierii la *Légende Dorée*. Tot ea ne lămurește norocul neobișnuit pe care această carte l-a avut” (tot acolo, pag. 15—16).

Iaca una din scrierile evului mediu, care ne dovedește că și atunci se cetea, dar se cetea lucru ales, fiindcă pe piața cărților nu se găseau atâtea nimicuri, ca în ziua de azi.

III

GUSTURI DE ALTADATA

Dar să vedem oameni în carne și oase din vremea aceea, care aveau astfel de gusturi alese. Vom găsi că nu putem avea ușor pricina să aruncăm cu piatra asupra vremilor care au fost, fiindcă ar fi fost mult mai înapoiate ca a noastră. Vom găsi că, în unele privințe, nu avem cu ce ne fuduli față de ea.

1. Pe le anul 1170, trăia în Lyon un negustor bogat cu

numele *Petru Valdis*. Nu se bucura de un nume bun printre ai săi, fiindcă făcuse avere din cămătărie. Creștineste îndeletnicirea era înfierată. În vremea aceea însă de trezire a lumii spre lucrurile duhovnicești, a fost apucat și el de dorul de a ceti evangheliile. Dar cum să le cetească? În țara lui, ele se găseau numai în limba latină, pe care lumea n-o mai înțelegea. Atunci el s'a dus la un preot, cu numele *Bernard Ydros*, cu rugămintea să-i traducă evangheliile în limba romană sau veche franceză, urmând să-i plătească pentru osteneală. Acesta și-a mai luat un tovarăș și s'a pus pe lucru. Când lucrarea a fost gata, *Petru Valdis* a fost atât de mulțumit, încât îndată a dorit să cetească încă și alte cărți din Biblie, ba încă și tâlcuiri ale Bibliei. Această sete a lui n'a rămas fără urmare. Gândul cărților sfinte a lucrat viu în sufletul său, încât s'a lepădat de averile lui și le-a dat săracilor. Ce i-a mai rămas a aruncat în uliță, în ziua de Adormirea Maicii Domnului (15 August), strigând: „*Nimenea nu poate sluji la doi*

domni”, care sunt cuvintele evangheliei (Matei 6,24; Luca 16,13). De aici înainte, el s'a apucat să propovăduiască cuvintele sfinte. Cu toate că nu avea nici învățătură, nici darul vorbirii, știa însă să rostească pe de rost bucăți întregi din cărțile sfinte. Aceasta ajungea pentruca să aprindă mulțimea, încât îndată s'a strâns în jurul lui o ceată doritoare de a asculta învățături sfinte. Mișcarea aceasta a dat naștere sectei *Valdenjilor*, care dăinuiește până în ziua de azi. Deși Biserica Romei a prigonit-o, totuși răsunetul cuvintelor sfinte în popor a fost mare și n'a putut pieri. Această tabără are azi stegari de seamă în Roma, reviste de înaltă cultură creștinească. Cu urmașii ei, m'am înălnit și în Iulie 1937 la congresul creștinesc dela Oxford. Iată cum nu toate cetirile sunt la fel. Cetirile din vechile comori s'au putut adevăra ca având o putere de răscolire sufletească, pe care trebuie s'o căutăm și noi. Oriunde aceasta se găsește, poporul este altfel. Dovadă

sunt Englezii, Suedezii, Finlandezii, Olandezii și alții. Tocmai de aceea nu trebuie să fim tot cu ochii la ce răsar azi din teascuri, ci să ne amintim de comorile care au făcut atâtea suflete să zbârnăie de simțiri sfinte. Au trecut 400 de ani dela *Petru Valdis*. În Anglia s'a ridicat un ciobotar doritor de cetiri sfinte. Il chema *John Bunyan* și nu cetea altceva decât Sf. Scriptură. Ajuns în închisoare pentru credințele lui, s'a apucat acolo să scrie un roman religios. Deși nu știa altă carte, având însă sufletul desțepnit, prin cetirile sfinte, a fost în stare să scrie, fără mare măiestrie a scrisului, dar cu destulă simțire și limpezime a gândurilor. Cartea lui s'a tipărit sub numele de „*Călătoria Creștinului*” (*Pilgrim's Progres*). Ea se găsește tradusă azi în peste 100 de limbi. Numai în românește și a fost tradusă și tipărită de mai multe ori. Iată la câtă însuflețire și putere cetirile sfinte au putut ridica sufletul unui om! Aceasta e o dovadă că în ele se află o pârgă care ridică pe om la înălțimi negândite.

De aceea trebuie să căutăm a face scrierile sfinte cât mai cetite, pentrucă ele ridică treapta de simțire și înțelegere a oamenilor. Acestea nu sunt ca cetirile clipei, ci ca uneltele care rodesc spre o viață mai curată și mai înaltă.

IV PRILEJURILE MOR CU VREMEA?

Va spune cineva că fiecare vreme e cu izbânzile ei, că dacă odată erau mijloace care izbândeau aceasta nu se mai poate oricând? E de așteptat că, în starea de nepăsare din vremea noastră către mănunchiurile de simțiri sfinte, se vor găsi unii cari să vie cu întâmpinări de soiul acesta. Vor spune că azi nu se mai poate ce a fost odată și că deci nu vom mai putea avea cu Sf. Scriptură izbânzile de altădată. La acestea, noi vom răspunde că stări ca acele pomenite n'au fost numai partea evului mediu, ci ele sunt cu puțință și au fost totdeauna. Noi vom aminti că nici vremea noastră nu este mai săracă în astfel de sculări sufletești ca alte vremuri, iar

dacă băgam-de-seamă în sâmul ei atâtea nepăsări tocmai aceasta trebuie să ne îmboldească a-i da leacul cuprins în Sf. Scriptură. Vom aminti cele întâmplătoare cu *Hermann Menge*. Nu voim să mai scriem ce adâncă scuturare sufletească a căpătat din Sf. Scriptură acest bărbat cu înaltă învățătură grecească și latinească. Când s'a adâncit într'însa, a socotit-o ca mult mai presus de tot ce învățase el odată din obișnuitele cetiri omenești, oricât de vrednice și acestea. Am scris însă despre cele încercate de el cu Sf. Scriptură în „De toate pentru toți” și nu mă mai apuc a scrie aici din nou. Din acestea însă și din multe altele, pe care le-am scris în anul trecut, urmează că Sf. Scriptură este cartea fără păreche pentru luminarea popoarelor și deci cu ea trebuie să pășim la treabă și în sânul poporului nostru. Asta vom încerca să facem și aici, în numere viitoare.

Arhim. SCRIBAN

STIMULAȚI INTESTINUL Dv. LENEȘ

și vă veți simți
mult mai tineri

Intestinul Dv. măsoară mai mult de 9 metri. Dacă el nu se golește complet, cel puțin odată pe zi, resturile alimentelor se acumulează, producând toxine și acizi. Aceștia trec în sânge și vă intoxică întreg organismul. Atunci vă simțiți obosiți, deprimăți. Veți suferi de dureri de cap, dureri de spate, de reumatism și multe alte boli.

Nu încercați să remediați acest rău forțând intestinul cu purgative puternice, ci luați „mica doză” zilnică de săruri *Kruschen*, care încetul cu încetul va readuce intestinul Dv. la o funcționare normală. Înainte de a fi luat prima jumătate de sticlă, veți fi uimiți de rezultate. Privirea va fi din nou vioaie, tenul strălucitor, mersul sprinten — vă veți simți latineriți, într'un cuvânt, vă veți bucura de acea invidiată „sănătate *Kruscheniană*”

Prețul unui flacon mare 95 lei, unul mic — 60 lei.

Din motive de ordin tehnic, balul revistei „*Realitatea Ilustrată*” s'a amânat pentru o dată care se va fixa ulterior. Acei cari au cumpărat bilete la agenția *Feder* își pot retrage sumele depuse, numai dela această agenție.

COPIII
SUNT BUCURIA PĂRINȚILOR
O FOTOGRAFIE
ESTE BUCURIA ȘI A PĂRINȚILOR
ȘI A COPIILOR
TRECEȚI PELA STUDIOUL
POLYFOTO
ȘI FOTOGRAFIATI-VĂ
C O P I I I.

POLYFOTO execută cele mai reușite portrete, fotografii de interior și exterior și orice lucrări de bransă.

**Renumitul sistem
P O L Y F O T O**
48 fotografii 100 lei.

La cerere operatorul fotograf se poate deplasa la domiciliul Dv. Oricine poate anunța studioul prin telefon.

CALEA VICTORIEI 86

VIS-A-VIS DE PALATUL REGAL. TELEFON 3.43.65.

polyfoto

VASE POLARE *în România*

Se propune ca vase spărgătoare de gheturi să facă Dunărea navigabilă, în tot cursul anului

După cum se știe, circulația pe Dunăre este întreruptă, o bună parte a anului, din cauza înghețului. Aceasta aduce o mare stingherire nu numai țărilor riverane, ci chiar celorlalte state ale Continentului, cari au ținut să facă parte din comisiunea europeană a Dunării, cum sunt Anglia, Franța, Italia.

Acum este vorba ca, prin vase spărgătoare de gheață, să se garanteze navigația în tot cursul anului, ceea ce ar aduce o deosebită înviorare a comerțului european. Asigurându-se o cale permanentă, care să

lege Marea Neagră cu inima Continentului, având în vedere canalele dintre marile râuri ale Europei centrale, precum și canalul proiectat pentru unirea Caspicei cu Marea Neagră, se prevede că această rețea internațională va da un deosebit avânt navigației europene, contribuind la deslegarea multor chestiuni economice.

Ideea asigurării și în timpul iernii a drumului natural, ce ne oferă marele fluviu european, a fost sugerată de deschiderea căii maritime, prin Oceanul Înghețat. S'a putut realiza acolo, între gheturile polare, nepătrunse până acum de om, acea mare minune ca vapoarele ce pleacă dela Nordul Europei să poată circula, dealungul coastelor nordice, chiar pe iernile cele mai geroase, trecând prin Marea de Barentz, Marea de Kara, Marea Laptec, până în Siberia Orientală, luând drumul apoi spre Japonia sau America.

350 VAPOARE BLOCATE

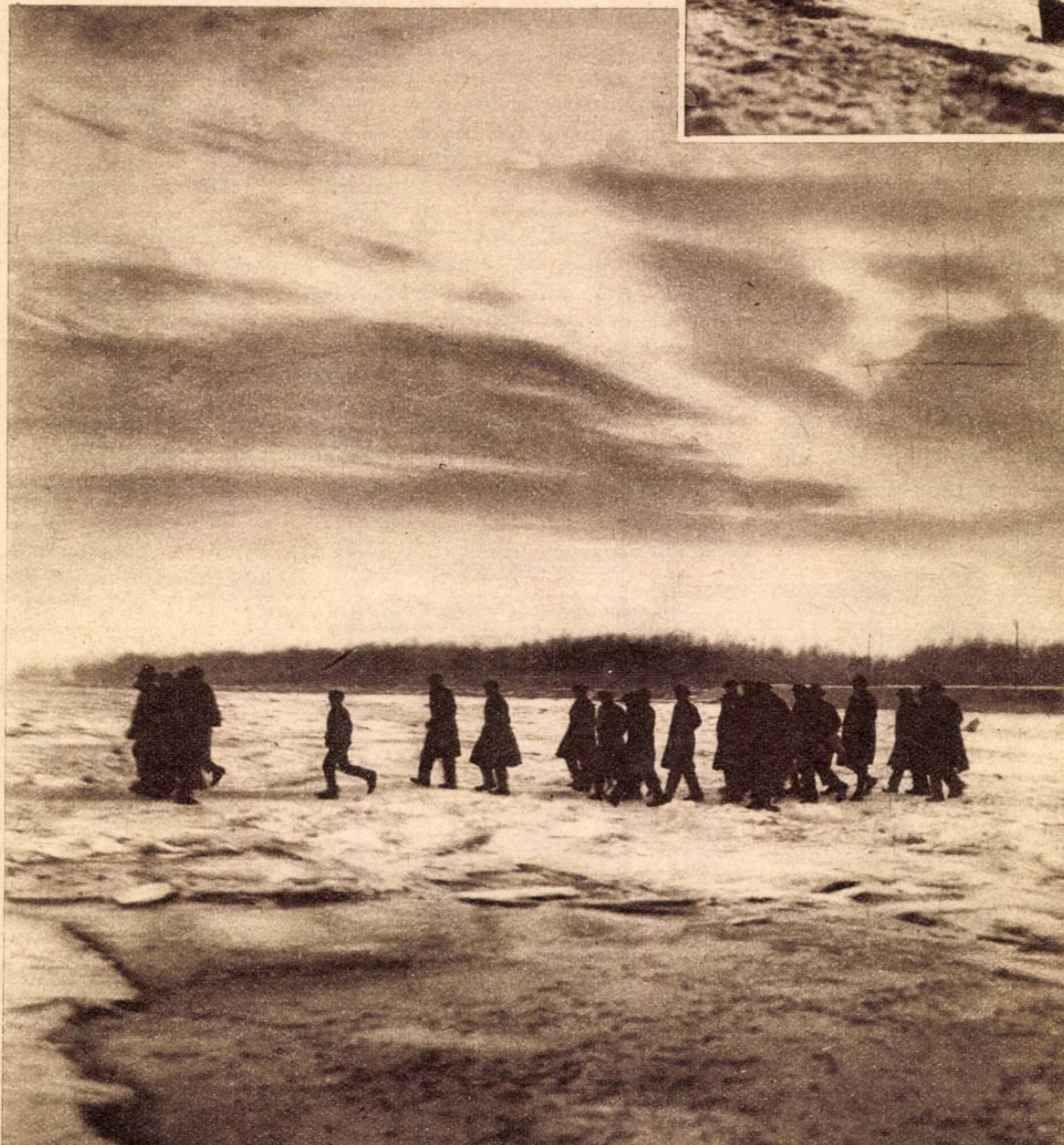
Deși propuse mai de mult, totuși abia în 1914 s'a simțit, pentru prima dată, nevoia imperioasă a spărgătoarelor de gheață.

Marea Baltică și Marea Nea-

Sloiurile care curgeau, oprite în loc de ger, la Giurgiu.

Blocuri de gheață pe malul Dunării la Chilia Nouă.

Trecând cu piciorul Dunărea înghețată.

nu s'a făcut nimic, deși Rușii au reușit să remedieze răul, la o latitudine mult mai înaltă, în împrejurări climaterice și meteorologice mult mai vitrege.

CĂTE CEVA DESPRE COMISIA DUNĂREANĂ

Comisia europeană a Dunării, întemeiată pe la mijlocul secolului trecut, a fost mai mult o creație a intrigilor engleze. Pentru a putea ține în frâu comerțul rusesc, Anglia, care era și pe atunci stăpâna Gibraltarului, a voit să aibă, în același timp, cheile gurilor Dunării.

Sub pretext că România, mică și săracă, nu ar fi în stare să asigure drumul vapoarelor prin brațele fluviului, cari mereu se împotmoliau, a pus la cale întemeierea acelei comisii internaționale, din care făceau parte, la început, numai marile puteri europene. Când i s'au dat României, cu prilejul „păcii dela

Cu bărcile printre slo-
iuri.

Paris" din 1856, cele trei județe basarabene, Cahul, Ismail și Bolgrad, aceasta s'a făcut tot cu intenția de a se îndepărta Rusia, dela gurile Dunării.

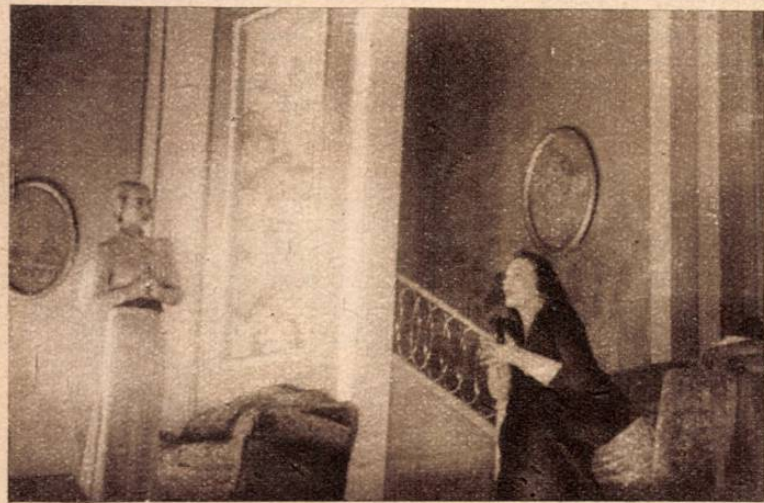
Azi, se pare că Anglia nu se mai teme atât de mult de Rusia. Poate că Germania ar mai putea dușmăni propunerea de-gajării Dunării de ghețuri, deși de fapt, fluviul își are isvoarele în Pădurea Neagră și șerpuește, pe la partea sudică a acestei țări.

În ultimul timp s'a emis propunerea desființării comisiei europene dunărene, considerată azi ca o instituție jignitoare a suzeranității României. În zilele noastre, când întreaga deltă a Dunării se află pe teritoriul românesc, o comisiune, compusă din reprezentanți ai altor state, nu are ce direcționa în cuprinsul granițelor statului independent.

Totuși, dreptul internațional își are principiile sale speciale. În deosebi, chestia Dunării e considerată ca o chestie complicată. Având în vedere că atâtea țări riverane, ca Bulgaria, Jugoslavia, Ungaria, Austria, Germania, precum și alte neriverane, ca U. R. S. S., etc. au interese ca Dunărea să fie navigabilă tot anul, este indicat — susțin specialiștii — ca să contribuie la bugetul comisiei internaționale, iar aceasta să procure spărgătoare de gheață, atât de necesare. Toate statele interesate trebuie să vegheze ca drumul navigabil internațional să nu fie blocat de ghețuri și nici împotmolit de aluviuni.

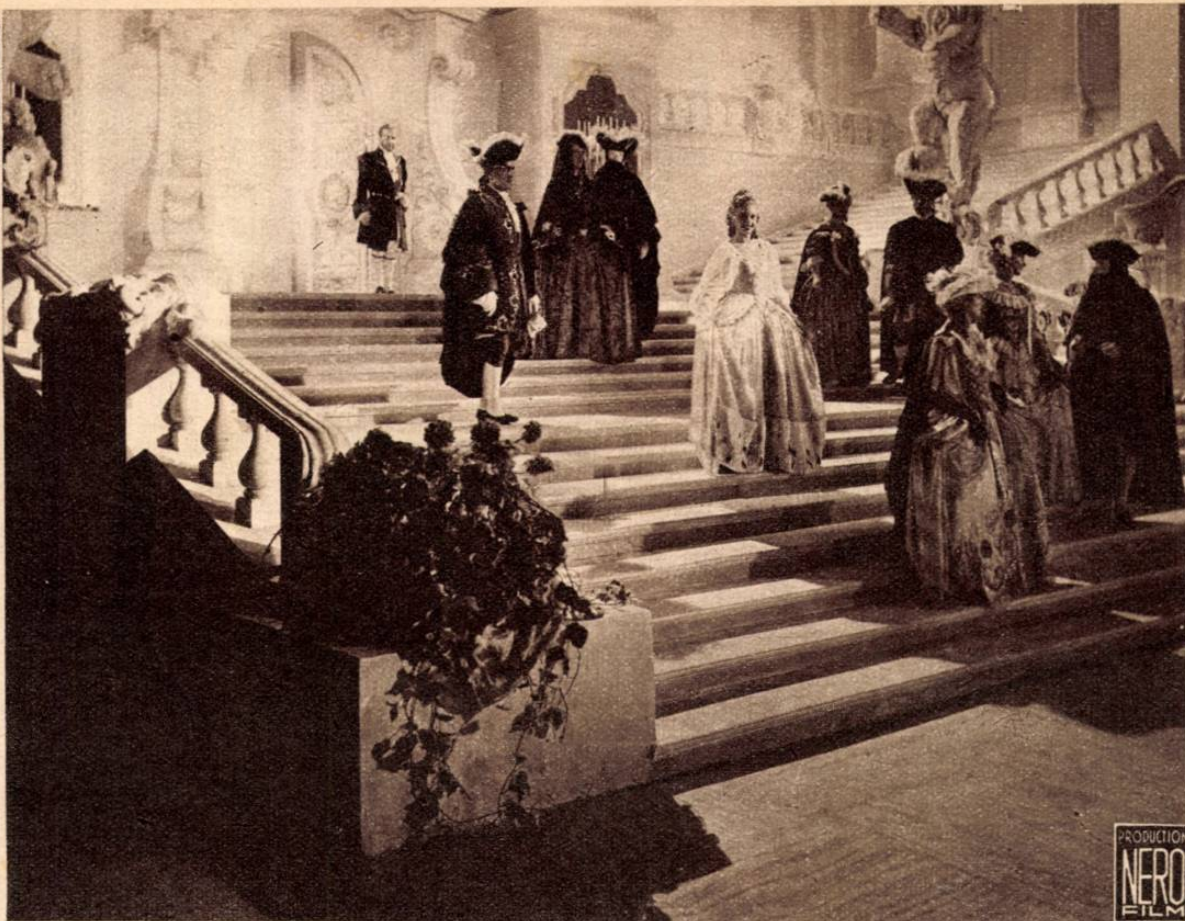
Alex. F. Mihail

„Actrița” la Studioul Teatrului Național

Este neîndoios că studio-ul Teatrului Național se află în serie de spectacole bune. Ultima premieră, „Actrița”, a întâmpinat o primire extrem de caldușoasă. Au impresionat la acest spectacol creațiile desăvârșite ale d-nei Marioara Voiculescu și d-rei Marietta Deculescu. Fotografiile pe care le publicăm înfățișează pe cele două protagoniste mai sus pomenite, în două scene capitale ale piesei.

(Foto Cosmophot).

După „MAYERLING”, cel mai frumos roman de dragoste:
„PRINȚESA TARAKANOVA”

cu noua vedetă a cinematografului francez:

Anni Vernay, Pierre Richard Willm, Roger Karl, Suzy Prim, Jeanine Merrey, etc. în regia lui Fedor Ozep

O producție „Nero-Film”, Paris

Filmul „PRINȚESA TARAKANOVA” va rula în curând la Cinema „ARO”

O scenă sugestivă:
HUGUETTE DUFLO

și

JEAN PIERRE AUMONT

în marele succes al cinematografiei franceze:

„MAMAN COLIBRI”

ce va rula în curând la Cinema „SCALA”

În casa unde se află Togal

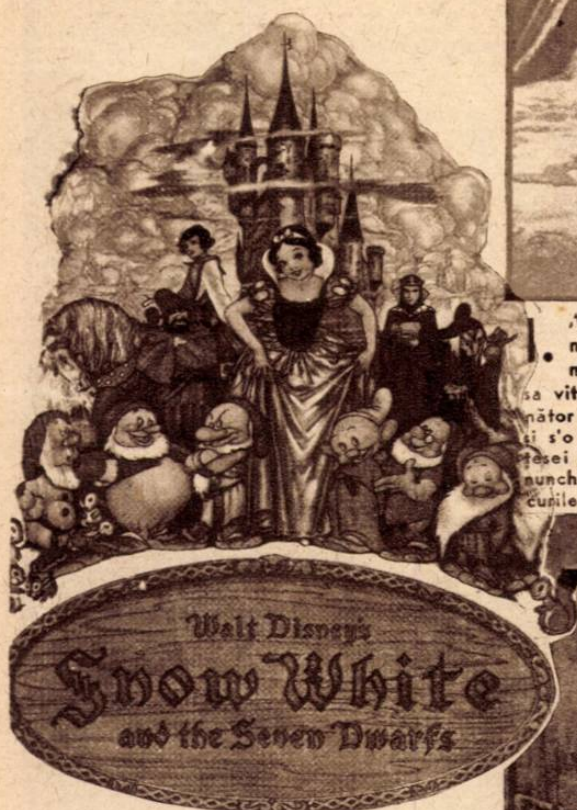
Nu pătrunde boala

Peste 7000 medici și spitale confirmă în scris eficacitatea tabletelor Togal la:

*Reumatism, Gută, Sciatică, Răceli,
Neuralgii, Gripă, Dureri de cap.*

DE SENUL Cinemat

va fi cea mai de
seamă realizare
cinematografică
pe 1938?

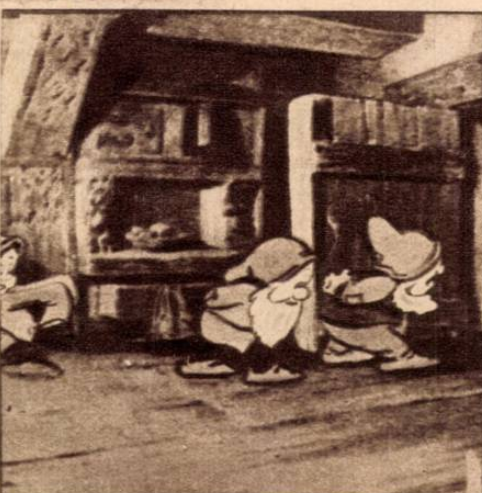
WALT DISNEY spera să prezinte lumii filmul său, „Albă ca zăpada și cei șapte pitici“, ca pe un dar de Crăciun, dar nici el nu s'a gândit câtă muncă și cât timp va necesita această realizare. Astfel că abia 1938 va vedea și va aprecia această experiență. „Albă ca zăpada“ costă 300.000.000 lei și s'a lucrat la acest film timp de trei ani. Fiecare personaj din poveste își are individualitatea sa. Se spune că faimosul artist va renunța la producțiile scurte, ca Mickey Mouse și Silly Symphonies, pentru a se concentra asupra filmelor de metraj lung. Dar credem că publicul cinematografulor va protesta. El nu va voi să renunțe la humorul lor, la râsul plin și sănătos, pe care acesta i-l dăruia.

1. A fost odată o prințesă orfană care se numea Albă-Ca-Zăpada și a cărei frumusețe stârnise gelozia reginei, mama sa vitregă. Într-o zi, regina porunci unui vânător s'o ducă pe Albă-Ca-Zăpada în pădure și s'oucidă. Dar când se uită în ochii prințesei el scăpă cuțitul din mână, căzu în genunchi și o îndemnă să fugă departe de locurile acelea.

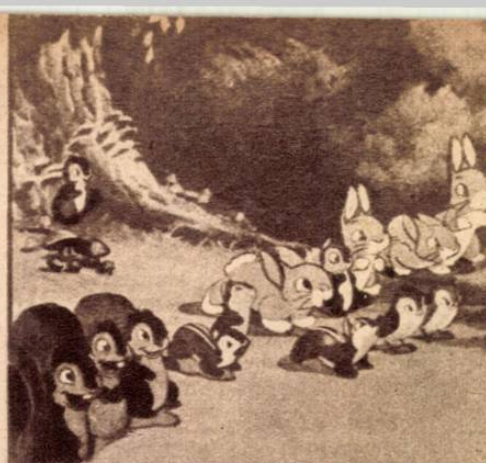
4. Când căsuța fu curată, Albă-Ca-Zăpada urcă, împreună cu noii săi prieteni, scara, ducându-se în iatac. Aici se aflau șapte paturi mici, rânduite unul lângă altul și la piciorul fiecăruia se afla săpat câte un nume. „Doc (semețul), Happy (norocosul), Sneezzy (strănutul), Dopey, (burtosul), Bashful (rușinosul), Grumpy (imbufnatul) și Sleepy (adormitul). Ce nume ciudate, pentru niște copii! zise Albă-Ca-Zăpada, după ce le citi. Apoi se întinse de-a-latul a trei dintre cele șapte pături.

7. Piticii voiau să se așeze numaidecât la masă, dar Albă-Ca-Zăpada le spuse că mai întâi trebuie să se spele. Piticii se cam imbufnară, iar Doc îi răspunse că erau spălați. Albă-Ca-Zăpada se uită însă la mâinile lui și-i trimise la fântână. Spălătul era ceva nou, iar Happy și Sleepy plecară bombănind.

10. A doua zi de dimineață, piticii luară ca de obicei drumul minei, dar avură mai întâi grijă s'o sfătuiască pe Albă-Ca-Zăpada să nu primească pe nimeni în căsuță și să se ferească de regină, care avea mari puteri vrăjitoarești.

2. Albă-Ca-Zăpada fugi cât o răb-ară picioarele și apoi căzu plângând în iarbă. Auzindu-i suspinele, toate păsărelele și animalele pădurii se strânsă în jurul ei. Când le văzu, Albă-Ca-Zăpada încetă să mai plângă și începu să zâmbească. „Nu știți vreun loc în pădure, unde aș putea să mă adăpostesc?“ întrebă ea și toate păsărelele îi răspunseră ciurpind: „Da“.

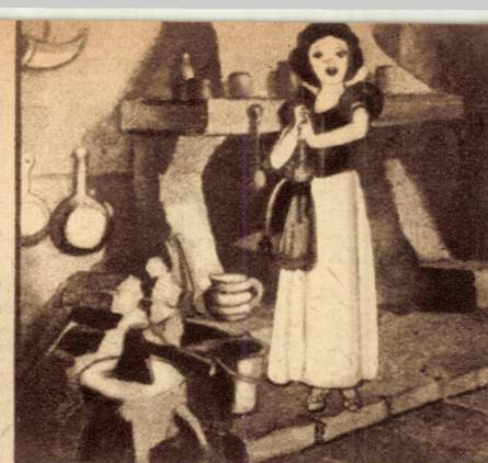
5. Dar stăpânii căsuței nu erau șapte copii, ci șapte omuleți cheli și cu bărbi albe, cari aveau o mină de aur sub un munte. Când se întoarseră acasă, târziu în puterea nopții, ei văzură cu mirare lumină la fereastra lor și se apropiară tiptil de ușă, convinși că un smeu pătrunsesse înăuntru.

8. Albă-Ca-Zăpada țesu, spăla și făcu păturiile atât de bine, încât piticii erau încântați — toți afară de Grumpy (morocănosul), care spunea că va veni o zi când Regina va afla unde se ascundea Albă-Ca-Zăpada și-i va pedepsi, pentru că o adăpostiseră pe prințesă.

11. Regina află dela oglinda ei fermecată unde se găsea Albă-Ca-Zăpada. Ea luă chipul unei femei bătrâne și bătu la ușa căsuței, oferind un măr otrăvit. Mărul era atât de mare și de roșu, încât văzându-l, făcu poftă prințesei și uitând cu totul de sfaturile piticilor, îl primi. Dar imediat ce mușcă din el, căzu jos, într'un somn adânc ca moartea.

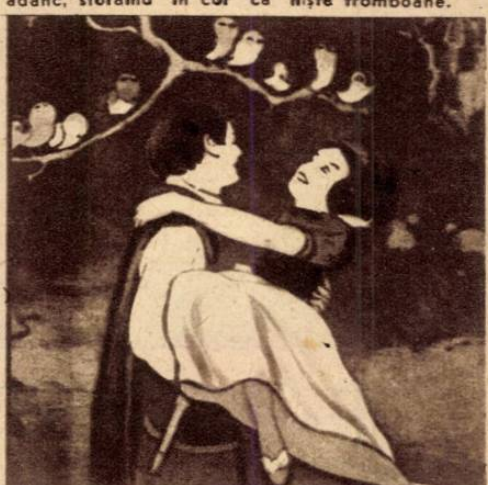
3. Vietățile pădurii o conduseră pe Albă-Ca-Zăpada la o căsuță pitită printre tufe de măcieși, care nu era mai mare decât o căsuță de păpuși. Ea bătu din palme de bucurie, când o văzu, dar intrând înăuntru se luă cu mâinile de cap, căci era cea mai murdară căsuță ce-i fusese dat să vadă. Albă-Ca-Zăpada se apucă numaidecât de lucru, mătura pe jos și spălă vasele.

6. Când cei șapte pitici descoperiră că noul venit nu era un smeu, ci o tânără fată, de o frumusețe cum nu s'a mai văzut, n'au știut ce să mai creadă. Dar când văzură că Albă-Ca-Zăpada le curățase coliba și simțiră mirosul supei, care fierbea pe foc și al plăcintei din cuptor, fură pe de-a ntregul cucerțiți.

9. Dar Grumpy nu fu luat în seamă și piticii asigurară pe Albă-Ca-Zăpada de dragostea lor, spunându-i că putea sta la ei oricât voia. Prințesa îi adună în jurul său și le spuse un basm, ca la copii, despre un Făt-Frumos, care avea să vie într-o bună zi și s'o ia cu el. Piticii dădură prințesei iatacul lor ei căutându-și alte locuri pentru dormit. Grumpy se aciuă într'un ceaun. Sneezzy și Dopey se întinseră pe o bancă, din bucătărie și în scurt timp dormiau cu toții adânc, sforăind în cor ca niște tromboane.

12. Albă-Ca-Zăpada rămase însă până și în moarte atât de frumoasă, încât piticii nu se îndurară s'o îngroape, ci o întinseră într'un sicriu de sticlă, pe care-l puseră în pădure. Un prinț trecu într-o bună zi pe acolo și ingenunchind lângă sicriu o sărută. Această sărutare o readuse pe prințesă la viață. Apoi, prințul o duse la castelul lui și trăiră fericiți, până la sfârșitul vieții.

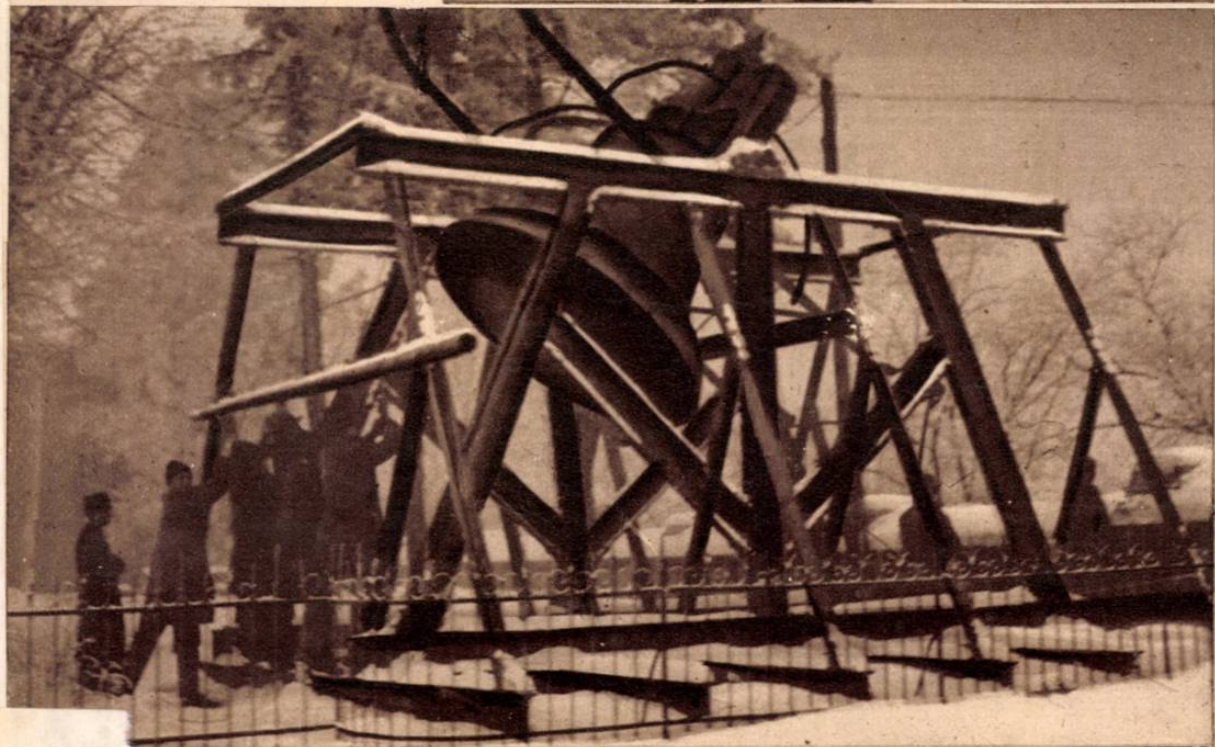
Duminică 9 Ianuarie crt., la orele 4, în casele d-lui Argetoianu a avut loc căsătoria d-rei Maria Ioana Argetoianu (fiica fostului ministru) cu d. dr. Matei Condeescu. Naș a fost d. Octavian Goga, președintele consiliului de miniștri. În fotografia noastră, mirele, mireasa și nași (în planul întâiu).

PRINȚUL STARHEMBERG ȘI SOȚIA SA, ÎN LUNA DE MIERE, LA ST. MORITZ.

Prințul Starhemberg, fostul vice-cancelar al Austriei, petrece actualmente luna de miere, împreună cu soția sa, fosta d-ră Nora Gregor, faimoasa actriță austriacă, la St. Moritz, în Elveția.

CLOPOTUL CEL MARE DELA PATRIARHIE FACE EXERCITII

Duminică a avut loc în București o demonstrație de apărare pasivă. Patru oameni dau alarma, trăgând clopotul dela Patriarhie.

Nervoșii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre următoarele semne ale unei apropiate istoviri a nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amețeală, frică, insomnie, vise urite, amorțirea membrilor, sperieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătaia pleoapelor, nădăduri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci

nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire. Nu lăsați ca această stare să dăinuiească, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiureli sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor d-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți după întrebuintarea ei. Aceasta este atestată și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.

Postsammlstelle: ERNST PASTERNAK
Berlin S.O
Michaelkirchplatz 13 Abt. 187.

UN SĂPUN EXCEPTIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

Capacitatea de muncă și bucuria vieții.

suferă adeseori din cauza constipației. Gândiți-vă ce boli periculoase pot fi cauzate prin activitatea intestinală neregulată. Apărați-vă sănătatea, îngrijindu-vă de un scaun regulat, în modul cel mai eficient, luând pilule „Leo”. Două, trei pilule pe zi sunt suficiente. Cutiile a 60 de pilule lei 80.

Leo Pills

Laxativ

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

B-dul Carol 57 fost 39. D-NA Dr. M. RABINOVICI. Telef. 3.52.73 dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistru, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea radicală a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite.

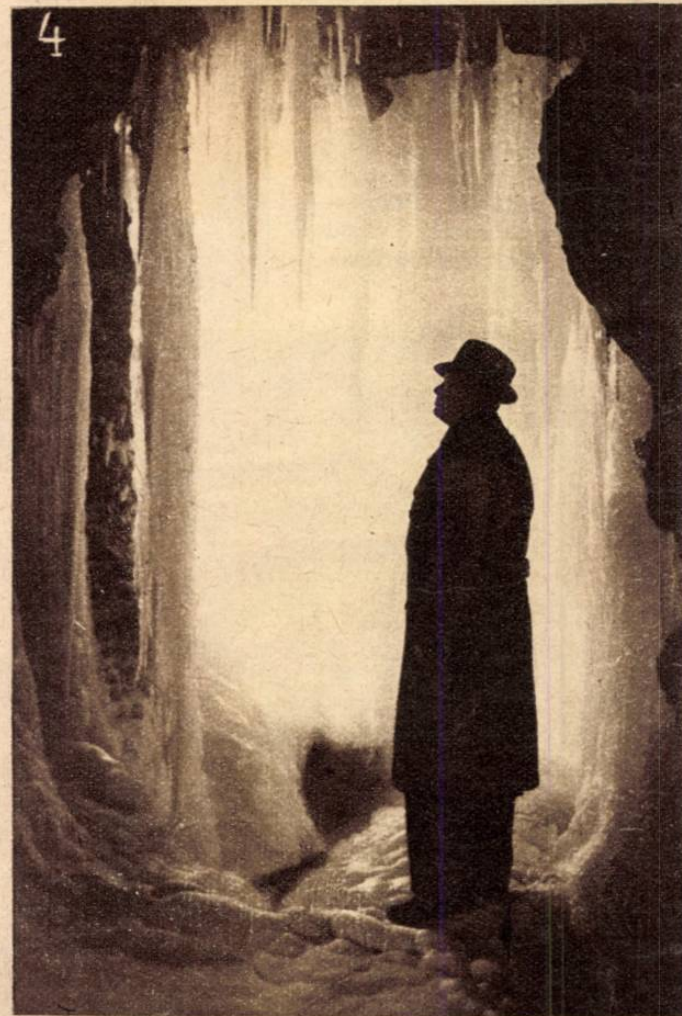
ASPECTE DE IARNA IN BUCUREȘTI

1. Pe aleea
din Dealul
Mitropoliei.

2. Coloanele
din Cîșmigiu,
înt'r-o noapte
geroasă.

3. Noaptea în
Cîșmigiu.

4. În grota
înghețată din
Parcul Carol

ANUL XII No. 574
19 IANUARIE 1938

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IASI

14 MAR. 1938

Noul idol al ecranului
(Robert Taylor)

In acest număr:
**REPORTAJ FOTOGRAFIC
EXCLUSIV
NUNTA PRINCIARĂ
DE LA ATENA**

Cortegiul pe străzile
Atenei.

NUNTA DELA ATENA

Ceremonia căsătoriei Prințului Paul al Greciei cu principesa Frederica-Margareta, nepoata fostului Kaiser Wilhelm II

Dela corespondentul nostru

Principele Paul al Greciei.

Ceremonia cununiei în catedrala ortodoxă din Atena. M. S. Marele Voevod Mihai ține cununa de aur deasupra capului mirelui.

...**P**ITIT între copacii majestoși ai parcului, bătrânul și modestul palat regal se zărește prin desimea frunzișului. Dacă garda—vestiții „Evzoni”, cu fuste scurte și picioare sculpturale — n’ar străjuî la poartă, aş crede că mă aflu în fața locuinții vreunui dintre samarii înstăriți cari mișună ca furnicile în capitala peninsulei grecești. Dând fratelui său titlul de *Diadoh* regele *George*, care n’a avut copii, a arătat prin aceasta intenția sa de a nu se mai recăsători. Până astăzi, personalitatea prințului *Paul* a fost prea puțin cunoscută. *Diadohul*, deși

insușește pe suveran în toate împrejurările mari, nu ia cuvântul decât foarte rar. Se pare că nu suferă luminile puternice ale scenei publice. E mai tânăr decât fratele său cu zece ani și, dacă într-o vreme, ar fi ascultat—după cum se spune — sfaturile lui *Venizelos*, el ar fi acel care să domnească astăzi peste aproape șapte milioane de supuși greci.

DIADOHUL EVOCĂ TIMPUL CÂND VENIZELOS I-A OFERIT TRONUL

Prințul moștenitor mă primește cu o bunăvoință rară și evocă amintiri scumpe dintr’un trecut îndepărtat: — Știți că am urmat părinții și pe fratele meu mai mare în Elveția, în 1917, în momentul când părintele meu, regele *Constantin*, a abdicat în favoarea celui alt frate, *Alexandru*. La câțiva ani mai târziu, acesta trebuia să piară în urma unei otrăviri a sângelui, pricinuită de mușcătura maimuței sale preferate, în cursul unei plimbări.

Câte nu s’au spus și scris în privința acestui sfârșit tragic și atât de neașteptat! Dacă ați ști cât era de simplu și de bun și cât de mișcător era caracterul lui cinstit și totdeauna drept!

— Bănuesc că în momentul acela *Venizelos* a oferit tronul Alteței Voastre Regale?

— Exact. Dar cum aş fi putut să-l primesc și cum putea el să-și închipue o asemenea răsturnare de lucruri? I-am răspuns că tatăl meu, regele legitim, trebuia să se înapoieze în patrie și că, pe de altă parte, era cu neputință să iau locul cuvenit fratelui meu *George*. Vă amintiți întoarcerea triumfală a regelui *Constantin*, la Atena, în vreme ce *Venizelos* părăsia țara... Dar cunoașteți — de asemenea—și celălalt exil al regelui, părintele meu, de pe urma căruia se alesese cu o boală gravă care trebuia să-l răpună în câteva luni!

Diadohul poartă uniforma grecească ce i se potrivește de minune. Seamănă foarte mult regelui, dar e mai înalt de statură. El are tipul caracteristic al

